DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 63 / III Legislatura / Cinquè període — Dimecres, 30 de maig de 1990

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 51

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a a les deu del matí i dotze minuts.

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei sobre Policia de l'Espectacle, les Activitats Recreatives i els Establiments Públics, i les esmenes reservades per a defensar en el Ple (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller de Governació (p. 3022).*

Esmena del G. Socialista (núm. 1, a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Soto (S), juntament amb les esmenes núms. 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 21, 25, 28, 29, 39, 60, 62, 63, 73, 75, 83 i 84 (p. 3023).*

L'I. Sr. Soto anuncia la retirada de totes aquestes esmenes (p. 3025).

Article 1

Apartat 3

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 2, d'addició)

L'I. Sr. Riera i Gassiot (IC) n'anuncia la retirada (p. 3025).

Addició d'un nou Capítol

Esmena del G. Socialista (núm. 3, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 1).

Addició de nous Articles

Esmena del G. Socialista (núm. 4, d'addició)

(Dos fascicles) — **Fascicle primer**

Retirada abans (esmena núm. 1).
Esmena del G. Socialista (núm. 5, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 1).
Esmena del G. Socialista (núm. 6, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 1).
Esmena del G. Socialista (núm. 7, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 1).
Esmena del G. Socialista (núm. 8, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 1).
Esmena del G. Socialista (núm. 9, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 1).
Esmena del G. Socialista (núm. 10, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 1).
Esmena del G. Socialista (núm. 11, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 1).
Article 2
Text del Dictamen
Votació dels articles 1 i 2: *aprovats per unanimitat (p. 3025).*
Article 3
Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 12, d'addició)
L'I. Sr. Casanovas (M) intervé per una qüestió tècnica (p. 3025).
L'I. Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per una qüestió tècnica (p. 3025).
Text del Dictamen
Votació: *aprovat per unanimitat (p. 3025).*
L'I. Sr. Casanovas (M) intervé per una qüestió tècnica (p. 3025).
Article 4
Apartat 2
Esmena de l'I. Sr. Colomé (núm. 13, de supressió)
Torn a favor: *I. Sr. Perea (P) (p. 3026).*
Apartat 6
Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 14, de supressió)
Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC), juntament amb les esmenes núms. 18, 19 i 20 (p. 3026).*
Torn en contra conjunt: *I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 3026).*
Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya **(núm. 15, de supressió)**
El M. H. Sr. President anuncia el decaïment de l'esmena núm. 17 (p. 3026).
Esmena del G. Socialista **(núm. 16, de modificació)**
Torn a favor: *I. Sr. Soto (S) (p. 3026).*
Torn en contra: *I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 3026).*
Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social **(núm. 17,** de modificació)
Decaiguda abans (esmena núm. 15).
Apartat 7
Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 18, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 14).
Apartat 8
Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 19, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 14).
Apartat 9
Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 20, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 14).
Votació esmenes núms. 14, 18, 19 i 20: *rebutjades per 20 vots a favor, 50 en contra i 8 abstencions (p. 3027).*
Votació esmena núm 15: *rebutjada per 5 vots a favor, 53 en contra i 26 abstencions (p. 3027).*
Votació esmena núm. 16: *rebutjada per 25 vots a favor, 53 en contra i 10 abstencions (p. 3027).*
L'I. Sr. Curto (P) intervé per una qüestió tècnica (p. 3027).
Votació esmena núm. 13: *rebutjada per 5 vots a favor, 53 en contra i 27 abstencions (p. 3027).*
Text del Dictamen
Votació: *aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 3027).*
Article 5
Apartat 2
Esmena del G. Socialista (núm. 21, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 22, de modificació)
L'I. Sr. Riera i Gassiot (IC) n'anuncia la retirada (p. 3027).
Addició de nous Apartats
Esmena del G. Socialista (núm. 23, d'addició)
Torn a favor: *I. Sr. Soto (S), juntament amb les esmenes núms. 24 i 76 (p. 3027).*
Torn en contra: *I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 3027).*
L'I. Sr. Soto (S) anuncia la retirada de l'esmena núm. 23 en benefici d'una transaccional i la retirada de les esmenes núms. 24 i 76 (p. 3027).
La I. Sra. Secretària Quarta dóna lectura a l'esmena transaccional a l'esmena núm. 23 (p. 3027).
Apartat 3
Esmena del G. Socialista (núm. 24, de supressió i de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 23).
Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat (p. 3027).*
Text del Dictamen
Votació: *aprovat per unanimitat (p. 3027).*
Articles 6 i 7
Text del Dictamen
Votació: *aprovats per unanimitat (p. 3028).*
Article 8
Apartat 2
Esmena del G. Socialista (núm. 25, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 1).
Apartat 3
Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 26, d'addició)
L'I. Sr. Sabanza (M) n'anuncia el decaïment (p. 3028).
Text del Dictamen
Votació: *aprovat per 80 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 3028).*
Article 9
Text del Dictamen
Votació: *aprovat per unanimitat (p. 3028).*
Article 10
Apartat 2
Esmena del G. Socialista (núm. 27, d'addició)
L'I. Sr. Soto (S) n'anuncia la retirada en benefici d'una esmena transaccional (p. 3028).
La I. Sra. Secretària Quarta dóna lectura a l'esmena transaccional a l'esmena núm. 27 (p. 3028).
Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat (p. 3028).*
Text del Dictamen
Votació: *aprovat per unanimitat (p. 3028).*
Articles 11, 12 i 13
Text del Dictamen
Votació: *aprovats per unanimitat (p. 3028).*
Article 14
Apartat 1
Esmena del G. Socialista (núm. 28, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 1).
Apartat 3
Esmena del G. Socialista (núm. 29, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 1).
Apartat 4
Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 30, de modificació)
Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3028).*
L'I. Sr. Latorre (CDS) n'anuncia la retirada (p. 3028).
Text del Dictamen
Votació: *aprovat per unanimitat (p. 3028).*
Addició d'un nou Article
Esmena del G. Socialista (núm. 31, d'addició)
Torn a favor: *I. Sr. Soto (S) (p. 3028).*
Addició d'un nou Capítol
Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 32, d'addició)
Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb les esmenes núms. 33, 34 i 35 (p. 3028).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 3029).*
Addició de nous Articles
Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 33, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 32).
Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 34, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 32).
Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 35, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 32).
Votació de l'esmena núm. 31: *aprovada per unanimitat (p. 3029).*
Votació de les esmenes núms. 32, 33, 34 i 35: *rebutjades per 19 vots a favor, 47 en contra i 4 abstencions (p. 3029).*
Títol del Capítol VII
Esmena del G. Socialista (núm. 36, de modificació)
Torn a favor: *I. Sr. Soto (S), juntament amb les esmenes núms. 37, 38 i 80 (p. 3029).*
L'I. Sr. Soto (S) anuncia la retirada de totes aquestes esmenes en benefici d'una esmena transaccional (p. 3029).
L'I. Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per una qüestió tècnica (p. 3029).
La I. Sra. Secretària Quarta dóna lectura a l'esmena transaccional a les esmenes núms. 37 i 38 (p. 3029).
Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat (p. 3030).*
Article 15
Esmena del G. Socialista (núm. 37, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 36).
Addició d'un nou Article
Esmena del G. Socialista (núm. 38, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 36).
Text del Dictamen
Votació: ***aprovat per unanimitat (p. 3030).***
Article 16
Apartat 1
Esmena del G. Socialista (núm. 39, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 1).
Apartat 2
Esmena del G. Socialista (núm. 40, de supressió)
Torn a favor: *I. Sr. Soto (S) (p. 3030).*
Torn en contra: *I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 3030).*
Votació: *rebutjada per 19 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions (p. 3030).*
Text del Dictamen
Votació: ***aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions (p. 3030).***
Capítol IX. Qualificació d'espectacles
Esmena del G. Socialista (núm. 41, de supressió)
Torn a favor: ***I. Sr. Abelló (S), juntament amb l'esmena núm. 42 (p. 3030).***
Article 17
Esmena del G. Socialista (núm. 42, de supressió)
Defensada abans (esmena núm. 41).
Apartat 1
Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 43, de supressió)
Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb les esmenes núm. 44 i 47 (p. 3031).*
Torn en contra conjunt: *I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 3031).*
Apartat 3
Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 44, de supressió)
Defensada abans (esmena núm. 43).
Votació de les esmenes núms. 41, 42, 43 i 44: *rebutjades per 13 vots a favor, 48 en contra i 7 abstencions (p. 3031).*
Text del Dictamen
Votat després (pàgina 3033).
Article 18
Esmena del G. Socialista (núm. 45, de modificació)
Torn a favor: *I. Sr. Abelló (S) (p. 3031).*
Apartat 1
Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 46, de modificació)
Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3032).*
Apartat 2
Lletra c)

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 47, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 43).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 3032).*

L'I. Sr. Camps i Rovira (CiU) proposa una esmena tècnica a la qual dóna lectura la Sra. Secretària Quarta (p. 3033).

Votació de l'esmena núm. 45: *rebutjada per 20 vots a favor, 55 en contra i 6 abstencions (p. 3033).*

Votació de l'esmena núm. 46: *rebutjada per 20 vots a favor, 55 en contra i 6 abstencions (p. 3033).*

Votació de l'esmena núm. 47: *rebutjada per 15 vots a favor, 55 en contra i 10 abstencions (p. 3033).*

Text amb l'esmena tècnica incorporada

Votació: ***aprovat per 55 vots a favor, 15 en contra i 12 abstencions (p. 3033).***

Text del Dictamen

Votació: ***aprovat per 63 vots a favor, 16 en contra i 4 abstencions (p. 3033).***

Capítol XI. Títol del Capítol

Esmena del G. Socialista (núm. 48, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Abelló (S), juntament amb l'esmena núm. 49 (p. 3033).*

Torn en contra: *I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 3033).*

Article 19

Esmena del G. Socialista (núm. 49, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 48).

Votació de les esmenes núms. 48 i 49: *rebutjades per 17 vots a favor, 59 en contra i 12 abstencions (p. 3033).*

Text del Dictamen

Votació: ***aprovat per 62 vots a favor, 16 en contra i 9 abstencions (p. 3034).***

Articles 20 i 21

Text del Dictamen

Votació: *aprovats per unanimitat (p. 3034).*

Article 22

Lletra b

Esmena del G. Socialista (núm. 50, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Soto (S), juntament amb les esmenes núms. 51, 52, 53, 54, 56, 57, 58 i 59 (p. 3034).*

L'I. Sr. Soto anuncia la retirada de l'esmena núm. 52 en benefici d'una esmena transaccional i la retirada de totes les altres esmenes (p. 3034).

Torn en contra: *I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 3034).*

La I. Sra. Secretària Quarta dóna lectura a l'esmena tècnica a l'article 22. a) i a l'esmena transaccional a l'esmena núm. 52 (p. 3034).

Lletra c

Esmena del G. Socialista (núm. 51, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 50).

Lletra j

Esmena del G. Socialista (núm. 52, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 50).

Lletra m

Esmena del G. Socialista (núm. 53, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 50).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat (p. 3034).*

Votació de supressió de la lletra m: *aprovada per unanimitat (p. 3035).*

Text del Dictamen

Votació (juntament amb l'esmena tècnica): *aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions (p. 3035).*

Article 23

Lletres a, b i d

Esmena del G. Socialista (núm. 54, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 50).

Lletra m

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 55, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3035).*

Torn en contra: *I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 3035).*

El M. H. Sr. President anuncia que hi ha una esmena tècnica a aquest article, a la qual seguidament dóna lectura la I. Sra. Secretària Quarta (p. 3035).

L'I. Sr. Camps i Rovira (CDS) intervé per una qüestió tècnica (p. 3035).

Esmena del G. Socialista (núm. 56, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 50).

Lletra o

Esmena del G. Socialista (núm. 57, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 50).
Addició d'una nova Lletra
Esmena del G. Socialista (núm. 58, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 50).
Votació de l'esmena núm. 55: *rebutjada per 23 vots a favor, 49 en contra i 7 abstencions (p. 3035).*
Text del ***Dictamen***
Votació (sense les lletres o i p): *aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions (p. 3035).*
Votació de supressió de les lletres o i p: *aprovada per unanimitat (p. 3035).*
Article 24
Esmena del G. Socialista (núm. 59, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 50).
Article 25
Apartat 3
Esmena del G. Socialista (núm. 60, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 1).
Articles 26 i 27
Text del Dictamen
Votació dels articles 24, 25, 26 i 27: *aprovats per unanimitat (p. 3035).*
Article 28
Lletra b
Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 61, de supressió)
Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3035).*
Torn en contra: *I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 3036).*
Votació: *rebutjada per 2 vots a favor, 60 en contra i 12 abstencions (p. 3036).*
Esmena del G. Socialista (núm. 62, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 1).
Text del Dictamen
Votació: *aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions (p. 3036).*
Article 29
Apartat 1
Esmena del G. Socialista (núm. 63, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 1).
Text del Dictamen
Votació: *aprovat per unanimitat (p. 3036).*
Article 30
Apartat 3
Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 64, de modificació)
Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC), juntament amb l'esmena núm. 65 (p. 3036).*
Apartats 4 i 5
Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 65, de modificació)
Defensada abans (esmena núm. 64).
Apartat 4
Lletra a
Esmena del G. Socialista (núm. 66, de modificació)
Torn a favor: *I. Sr. Soto (S), juntament amb les esmenes núms. 68 i 78 (p. 3036).*
Torn en contra conjunt: *I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 3036).*
Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 67, d'addició)
Apartat 5
Esmena del G. Socialista (núm. 68, de modificació)
Defensada abans (esmena núm. 66).
Votació de l'esmena núm. 67: *rebutjada per 5 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 3037).*
Votació de les esmenes núms. 64 i 65: *rebutjades per 21 vots a favor, 50 en contra i 4 abstencions (p. 3037).*
Votació de les esmenes núms. 66 i 68: *rebutjades per 21 vots a favor, 50 en contra i 4 abstencions (p. 3037).*
Text del Dictamen
Votació: *aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions (p. 3037).*
Article 31
Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 69, de modificació)
L'I. Sr. Latorre (CDS) n'anuncia la retirada (p. 3037).
Addició d'un nou Apartat

Esmena de l'I. Sr. Colomé (núm. 70, d'addició)
Torn a favor: *I. Sr. Perea (P) (p. 3037).*
Torn en contra: *I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 3037).*
Votació de l'esmena núm. 70: *rebutjada per 2 vots a favor, 53 en contra i 18 abstencions (p. 3037).*
Text del Dictamen
Votació: *aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions (p. 3037).*
Addició d'un nou Article 32 bis
Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 71, d'addició)
Torn en contra: *I. Sr. Camps i Rovira (CiU), el qual proposa una esmena transaccional a l'esmena núm. 71 (p. 3037).*
Intervenen per retirar l'esmena en benefici de la transaccional l'I. Sr. Sabanza (M) i l'I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 3037).
Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat (p. 3037).*
Articles 33 i 34
Text del Dictamen
Votació: *aprovats per unanimitat (p. 3038).*
Disposicions Transitòries Primera, Segona i Tercera
Text del Dictamen
Votació: *aprovades per unanimitat (p. 3038).*
Addició de noves Disposicions Transitòries
Esmena del G. Socialista (núm. 72, d'addició)
Torn a favor: *I. Sr. Soto (S), juntament amb l'esmena núm. 81 (p. 3038).*
L'I. Sr. Soto (S) tot seguit intervé per retirar-la en benefici d'una esmena transaccional (p. 3038).
L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura a l'esmena transaccional a l'esmena núm. 72 (p. 3038).
Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat (p. 3038).*
Esmena del G. Socialista (núm. 73, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 1).
Disposicions Addicionals Primera i Segona
Text del Dictamen
Votació: *aprovades per unanimitat (p. 3038).*
Addició de noves Disposicions Addicionals
Esmena del G. Socialista (núm. 74, d'addició)
Torn a favor: *I. Sr. Soto (S), juntament amb les esmenes núms. 77, 79 i 82 (p. 3038).*
Torn en contra: *I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 3038).*
L'I. Sr. Soto (S) tot seguit intervé per retirar l'esmena núm. 74, i per retirar les esmenes núms. 77 i 82 en benefici d'esmenes transaccionals (p. 3038).
Esmena del G. Socialista (núm. 75, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 1).
Esmena del G. Socialista (núm. 76, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 23).
Esmena del G. Socialista (núm. 77, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 74).
Esmena del G. Socialista (núm. 78, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 66).
Esmena del G. Socialista (núm. 79, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 74).
Votació de les esmenes núms. 78 i 79: *rebutjades per 21 vots a favor, 49 en contra i 4 abstencions (p. 3038).*
L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura a les esmenes transaccionals a les esmenes núms. 77 i 82 (p. 3038).
L'I. Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per una qüestió tècnica (p. 3039).
Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 77: *aprovada per unanimitat (p. 3039).*
Disposicions Finals Primera, Segona i Tercera
Text del Dictamen
Votació: *aprovades per unanimitat (p. 3039).*
Addició de noves Disposicions Finals
Esmena del G. Socialista (núm. 80, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 36).
Esmena del G. Socialista (núm. 81, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 72).
Esmena del G. Socialista (núm. 82, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 74).
Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 82: *aprovada per unanimitat (p. 3039).*

Exposició de Motius
Esmena del G. Socialista (núm. 83, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 1).
L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura a una esmena tècnica a l'Exposició de Motius (p. 3039).
L'I. Sr. Camps i Rovira (CiU) proposa una modificació a la dita esmena tècnica a l'Exposició de Motius (p. 3039).
Text
Votació: *aprovada per unanimitat (p. 3039).*
Títol de la Llei
Esmena del G. Socialista (núm. 84, de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 1).
Text del Dictamen
Votació: *aprovat per unanimitat (p. 3039).*
Explicació de vot: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3039), I. Sr. Perea (P) (p. 3040), I. Sr. Sabanza (M) (p. 3040), I. Sr. Soto (S) (p. 3041) i I. Sr. Camps i Rovira (CiU)) (p. 3041).*
Presa en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Reforma de la Llei 48/84, Reguladora de l'Objecció de Consciència i de la Prestació Social Substitutòria (Punt segon de l'ordre del dia.)
Presentació: *I. Sr. Nualart (IC) (p. 3042).*
Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3045), I. Sr. Colom (ERC) (p. 3045), I. Sr. Perea (P) (p. 3046), I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 3047), I. Sr. Abelló (S) (p. 3048) i I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 3049).*
Votació: *aprovada per 72 vots a favor, 21 en contra i cap abstenció (p. 3050).*
La sessió se suspèn a les dues del migdia i un minut es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i dotze minuts.
Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya (Punt tercer de l'ordre del dia.)
Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC) (p. 3050).*
Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3051), I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 3052), I. Sr. Bauzà (P) (p. 3052), I. Sr. Casanovas (M) (p. 3053), I. Sr. Rañé (S) (p. 3053) i I. Sr. Sesmilo (CiU) (p. 3054).*
La I. Sra. Fabian (IC) intervé per retirar la Proposició de Llei (p. 3055).
Interpel·lacions al Consell Executiu sobre la política general de promoció turística, sobre la política de conversió turística i sobre la política de turisme (Punts quart, vuitè i novè de l'ordre del dia.)
Formulació: *I. Sr. Gibert (S) (p. 3055).*
Resposta: *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 3060).*
Rèplica: *I. Sr. Gibert (S) (p. 3063).*
Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 3065).*
Modificació de l'ordre del dia
El M. H. Sr. President proposa una alteració de l'ordre del dia per al punt tretzè, la qual és aprovada per assentiment (p. 3066).
Interpel·lació al Consell Executiu sobre el suport institucional de projectes i activitats culturals (Punt cinquè de l'ordre del dia.)
Formulació: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3066).*
Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 3068).*
Rèplica: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3069).*
Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 3070).*
Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 2/1982, de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa (Punt sisè de l'ordre del dia.)
Formulació: *I. Sr. Terradellas (S) (p. 3071).*
Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3073).*
Rèplica: *I. Sr. Terradellas (S) (p. 3074).*
Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 3075).*
Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de presons (Punt setè de l'ordre del dia.)
Formulació: *I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 3076).*
Resposta: *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 3077).*
Rèplica: *I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 3079).*
Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 3079).*
Modificació de l'ordre del dia
El M. H. Sr. President proposa una alteració de l'ordre del dia per al punt onzè, la qual és aprovada per assentiment (p. 3080).
Interpel·lació al Consell Executiu sobre els complexos urbanístics esportius (Punt onzè de l'ordre del dia.)
Formulació: *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 3080).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3081).*
Rèplica: *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 3083).*
Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 3084).*

La sessió se suspèn a les nou del vespre i cinc minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 51.1

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de la I. Sra. Secretària Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, la lletrada Sra. Andreu i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei sobre Policia de l'Espectacle, les Activitats Recreatives i els Establiments Públics.

2. Presa en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Reforma de la Llei 48/84, Reguladora de l'Objecció de Consciència i de la Prestació Social Substitutòria.

3. Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya.

4. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de promoció turística.

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el suport institucional de projectes i activitats culturals.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 2/1982, de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de presons.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de conversió turística.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de turisme.

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de les indústries extractives i mineria.

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els complexos urbanístics esportius.

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de seguretat ciutadana.

13. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa prego que m'eximeixin de la seva lectura.

Al mateix temps, i d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades demà dia 31 a dos quarts de cinc de la tarda. Alhora, i d'acord amb l'article 37.2 del Reglament, es comunica la constitució de la Comissió d'Estudis sobre el Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya. La Mesa d'aquesta Comissió ha quedat constituïda: President, Il·lustre senyor Manuel Nadal i Farreras; Vice-president, Il·lustre senyor Joan Manuel Sabanza i March, i Secretari, Il·lustre senyor Antoni Jordà i Novas.

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que és debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei sobre Policia de l'Espectacle, les Activitats Recreatives i els Establiments Públics, i les esmenes reservades per a defensar en el Ple. La Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Un membre del Consell Executiu pot presentar la iniciativa d'aquesta Llei? *(Pausa.)* Té la paraula l'Honorable Conseller de Governació.

Projecte de Llei sobre Policia de l'Espectacle, les Activitats Recreatives i els Establiments Públics

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, gràcies als avenços socials i tecnològics, la nostra societat disposa cada dia de més hores de lleure que se'ns fa necessari ocupar de manera gratificant i satisfactòria. Els espectacles i altres diversions, a més a més de fer aquesta funció, actuen de transmissors dels valors de la societat en què es desenvolupen, alhora que reflecteixen els seus costums i el seu caràcter; per aquesta raó, tota bona política enfocada a satisfer les necessitats dels ciutadans ha de fomentar la cultura i l'esport, però caldrà també que estimuli la realització d'espectacles públics i d'activitats recreatives i que faciliti la creació d'establiments de pública concurrència on gaudir d'aquestes manifestacions culturals, esportives i recreatives.

L'interès de les administracions públiques per regular aquestes activitats ha augmentat a mesura que els espectacles i els actes recreatius són freqüentats per un nombre més gran de ciutadans com a conseqüència de fruir aquests de més temps lliure, la qual cosa fa que els locals de concurrència col·lectiva requereixin, cada dia més, atenció i control per part de totes les administracions implicades. Si tenim en compte que tot espectacle i activitat recreativa comporta l'existència d'una nombrosa i variada afluència de persones, així com instal·lacions tècniques de tot tipus, veurem que la seva organització i celebració incideix directament en aspectes i valoracions d'indubtable repercussió social entre les quals han de prevaldre les qüestions de seguretat per a les persones i els béns, alhora que les qüestions d'ordre públic en el sentit més ampli del terme.

Els motius pels quals la seguretat ha d'ésser un aspecte decisiu en l'organització d'espectacles públics i d'activitats recreatives són diversos. En primer lloc, tant si se celebren en locals tancats com a l'aire lliure han d'oferir les condicions de seguretat que exigeix el fet que puguin aplegar un gran auditori. Quan els locals no tenen caràcter permanent i són muntats per a la realització d'un espectacle durant un curt espai de temps, les condicions de seguretat han d'ésser igualment garantides i potser fins i tot encara més. En segon lloc, la tecnologia ha fet que en la majoria dels espectacles s'utilitzin instal·lacions elèctriques, mecàniques o de qualsevol altre tipus que poden constituir un perill per a la seguretat, tant de qui les fa servir com de l'usuari. Per últim, existeixen espectacles que impliquen perill o risc per a la seguretat personal dels que hi intervenen activament.

És per tots aquests motius que l'Administració de la Generalitat i la dels municipis no poden romandre indiferents pel que fa a les mesures de seguretat quant a la celebració d'espectacles públics i d'activitats i establiments recreatius de pública concurrència, i d'aquí neix el propòsit i l'objectiu de regular, sovint meticulosament, la policia dels espectacles i els usos i costums. Entre tots els títols competencials de la Generalitat de Catalunya, esports i lleure, cultura, casinos, jocs i apostes, turisme, que justifiquen una intervenció legislativa quant a la matèria, aquesta Llei desenvolupa, sobretot, la competència exclusiva en espectacles, article 9.31 de l'Estatut d'Autonomia, en el sentit clàssic de l'exercici tradicional d'aquesta competència: la policia administrativa d'espectacles, activitats recreatives i establiments de pública concurrència. Això permet dur a terme una regulació global del fenomen que constitueixen les activitats relacionades amb els espectacles, les manifestacions esportives, les recreatives i, en general, amb els establiments destinats al públic i que tenen una funció lúdica.

Tot i la diversitat i la problemàtica diferent que presenten cadascuna d'elles, tenen en comú la necessitat de garantir la seguretat dels ocupants i higiene dels locals, vetllar pel compliment de les finalitats culturals i esportives, evitar molèsties a tercers, defensar el dret i la seguretat del públic com a usuari i com a consumidor, protegir els menors i emprar les forces de policia per preservar l'ordre en el sentit estricte.

A la capçalera de la regulació de cada sector, el nostre ordenament exigeix una llei en sentit formal, que permeti el posterior desplegament reglamentari —la normativa reglamentària successiva ha de precisar les autoritzacions que amplien l'esfera jurídica als administrats, així com els mandats i les prohibicions que la restringeixen; de totes maneres, la llei assenyala las possibilitats d'incidència sobre l'esfera subjectiva dels particulars i els principals objectius, presenta unes opcions bàsiques i organitza l'acoblament perfecte de la normativa futura—; d'altra banda, determinats aspectes, com disposicions fonamentals de l'activitat administrativa com són les infraccions i les sancions, han d'ésser regulats necessàriament pel poder legislatiu, en virtut de la reserva de llei. D'aquestes raons, se'n deriva que la regulació de la matèria ha d'ésser feta per llei.

A l'Exposició de Motius d'aquesta Llei, s'hi resumeix el seu contingut, però —sense entrar en aquest detall— convé assenyalar alguns tretes bàsics de la Llei i del procediment que s'ha seguit per aprovar-la.

En primer lloc, la Llei parteix del Reglament General de Policia d'Espectacles Públics i Activitats Recreatives de l'any 1982, però en fa modificacions importants, sobretot en aspectes que la realitat ha deixat desfasats. Durant la tramitació parlamentària d'aquesta Llei, el contingut del Projecte ha estat millorat per l'addició d'esmenes de diversos grups parlamentaris; en l'elaboració del Projecte de Llei, hi han collaborat també representats de l'Administració local, que han fet aportacions importants en la redacció del Projecte.

Com a resultat de tot aquest procés, la Llei estableix clarament la facultat del Govern de la Generalitat per elaborar reglaments generals i específics i regular les diverses activitats —tot i que la Llei manté l'actual catàleg d'espectacles i activitats recreatives, assenyala la necessitat de procedir a una nova classificació. No obstant aquesta habilitació reglamentària al Govern, la Llei assenyala un procediment d'elaboració de la normativa amb àmplia participació de totes les administracions i els sectors implicats, a través d'un consell assessor. La Llei habilita també els municipis per intervenir a través dels seus reglaments, ordenances i regulació d'usos en la planificació urbanística dels establiments, i limitar-ne, si cal, la instal·lació i l'obertura de locals; al mateix temps, la Llei dóna el protagonisme de l'aplicació de la normativa de locals als municipis, i preveu els supòsits d'intervenció, col·laboració i delegació de la Generalitat en aquests.

En la regulació d'activitats, la Llei deixa al marge les activitats esportives i les relacionades amb el joc i les apostes i respecta les limitacions i la regulació dels espectacles amb ús d'animals. La Llei parteix de les llibertats consagrades en l'article 20 de la Constitució i, per tant, exclou qualsevol limitació reglamentària de la llibertat de la creació artística i de la lliure expressió d'aquesta i només manté les prohibicions per protegir la infància i la juventut.

La Llei manté amb caràcter merament informatiu la qualificació d'espectacles. Aquesta qualificació, establerta per les autoritats competents en matèria cultural, pot tenir efecte respecte a la funció de foment de la mateixa Generalitat: seria pràcticament impossible, i fins i tot inconvenient, assenyalar tots aquells aspectes de l'acció de govern de foment de la cultura en els espectacles públics i activitats recreatives.

En qualsevol cas, recollint l'esperit i l'ànim d'unes esmenes presentades pel Grup Socialista, vull fer palès el compromís del Govern de la Generalitat per fomentar la normalització lingüística d'aquests sectors, fomentar la realització d'espectacles musicals en viu, prestant la deguda atenció a la música realitzada per autors catalans, fomentar la producció teatral i artística catalana i facilitar la creació d'un itinerari d'equipaments que afavoreixin la promoció de nous creadors culturals.

Finalment, aquesta Llei regula les funcions de la Policia Autonòmica i de les policies locals pel que fa a les inspeccions, les infraccions i les sancions pròpies de tota policia d'espectacles. Per tal d'unificar el sistema sancionador, la Llei atribueix directament competències als ajuntaments, la qual cosa significa per als municipis l'ampliació de la seva capacitat per imposar multes.

Resta un llarg camí fins a desplegar reglamentàriament aquesta Llei i donar compliment al mandat del Parlament. L'exigència del seu compliment per part de la policia d'espectacles i activitats recreatives ha d'anar acompanyada del rigor més estricte, perquè l'experiència ens ha demostrat que les mesures de prevenció que conté l'actual normativa han estat en molts casos insuficients.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller Gomis. Hi ha algun diputat de..., algun membre de la Comissió designat per defensar el Dictamen? *(Pausa.)* Com que no hi és, podem passar al debat del Projecte de Llei. Hi ha reservada una esmena a la totalitat, de retorn, del Grup Socialista; per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Soto.

El Sr. SOTO: Si m'ho permet, senyor President, voldria defensar, conjuntament amb l'esmena a la totalitat —o sigui, l'esmena número 1—, la número 3, la 4, la 5...

El Sr. PRESIDENT: Està donant els números del Dictamen?

El Sr. SOTO: Sí, senyor.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé: 3, 5...

El Sr. SOTO: 4, 5...

El Sr. PRESIDENT: 3, 4, 5.

El Sr. SOTO: 6...

El Sr. PRESIDENT: 6.

El Sr. SOTO: 7, 8, 9, 10, 11, 21, 25, 28, 29, 39, 60, 62, 63, 73, 75, 83 i 84.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Pot fer-ho.

El Sr. SOTO: Moltes gràcies. Per quines raons el Grup Socialista al Parlament de Catalunya ha presentat aquesta esmena a la totalitat? Bàsicament ho podríem agrupar en tres grans grups de raons. Una primera seria que el Grup Socialista al Parlament de Catalunya hauria estat partidari d'una llei general en matèria d'espectacles, i, subsidiàriament, d'una llei de policia d'espectacles que entrés en l'àmbit del foment mitjançant un capítol nou que regulés els principis rectors de l'actuació dels poders públics. La majoria d'aquestes esmenes parcials, que estic defensant conjuntament amb l'esmena a la totalitat, fan precisament èmfasi en aquest aspecte, en l'aspecte del foment.

Què és el que pretenïem nosaltres que es regulés amb aquesta Llei? Us posaré alguns exemples que, des del nostre punt de vista, són molt importants.

Primer tema, per exemple: la normalització lingüística d'aquest sector —estem parlant d'un sector que inclou des dels cinemes als teatres passant pels circs, passants pels bars, passant per les discoteques, passant pels bars musicals, etcètera, etcètera, etcètera; per tant, un sector que té una gran incidència en la vida quotidiana del país i la normalització lingüística del qual, per a nosaltres, és un tema molt important.

Un altre tema que també volíem recollir en aquesta Llei era el tema dels drets dels treballadors d'aquest sector. O un tema tan important com la promoció de la creació cultural.

S'ha parlat molt a Catalunya, per exemple, de la crisi de la producció del cinema, de la crisi que han patit els directors, els productors, els artistes, però no s'ha parlat tant de la crisi que també ha patit el sector de l'exhibició cinematogràfica, que vostès probablement deuen conèixer.

Parlàvem també de la necessitat que en les discoteques, en els bars musicals, la cançó, els espectacles musicals en viu, siguessin una realitat i que es creessin itineraris d'equipaments per a la promoció de nous creadors. Nosaltres, per exemple, en aquesta Cambra, en repetides ocasions hem assenyalat la necessitat d'un canvi de política de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió en relació amb els cantants catalans, però des del nostre punt de vista, senyores i senyors diputats, no aconseguirem una normalització real de la cançó catalana, per exemple, fins que quan un ciutadà vagi a una discoteca o a un bar musical pugui escoltar també cançons en català.

Parlàvem també de la promoció del teatre, de les arts escèniques... En definitiva, tot un primer grup d'esmenes que assenyalava la necessitat d'entrar també en matèries de foment.

El segon grup de desacord es referia ja estrictament al que era la mateixa matèria de policia d'espectacles. Des del nostre punt de vista, la Llei era una llei excessivament continuista amb la legislació anterior, que certament feia una actualització de moltes de les matèries, però no representava una innovació global i una modernització global del sector.

Es centrava, una llei que volia ser global en matèria de policia d'espectacles, en el capítol de les infraccions i de les sancions, molt bàsicament, en el tema de les discoteques i dels bars musicals, deixant de banda altres sectors, i no s'afrontaven problemes nous que s'han generat en els darrers anys i que no tenen tant a veure amb la seguretat, sinó amb el nivell de salut, de benestar i de qualitat exigible en una societat moderna. Permetint-me que els posi sols uns pocs exemples.

Ahir es va celebrar un desgraciat aniversari, el cinquè aniversari de la tragèdia de l'estadi de Heysel, en la qual, com vostès saben, van morir més de cinquanta aficionats al futbol: ahir mateix, també, el Senat va presentar públicament les conclusions de la Comissió Especial d'Investigació sobre la Violència en l'Esport. Aquestes conclusions del Senat són un total de quaranta-quatre recomancions: d'aquestes recomanacions, la immensa majoria entren de ple en el tema de la matèria de policia d'espectacles. Tinc aquí davant el Dictamen. No els el penso llegir, per descomptat, però permetin-me assenyalar-los algunes de les necessitats que assenyala amb tota claredat aquest Dictamen: la necessitat d'instaurar un control rigorós de venda d'entrades i d'accessos; la necessitat que les localitats estiguin numerades; la necessitat que les lleis puguin assenyalar la necessitat de la separació entre seguidors d'equips rivals; la necessitat d'una major coordinació de les autoritats policíaques en aquesta matèria; la necessitat de preveure un sistema que permetés conèixer amb antelació el nivell de risc; la prohibició de la utilització, durant la celebració d'espectacles esportius, de bengales i altres focs d'artifici; la possibilitat que les lleis estableixin prohibició d'exhibicions de pancartes que no tinguin un sentit exclusivament esportiu i que puguin representar una incitació a la violència..., etcètera, fins a un total de quaranta-quatre conclusions, que, des del nostre punt de vista, no han estat suficientment recollides en aquesta Llei, que és una llei de policia d'espectacles.

Podríem parlar d'altres temes: dels temes de drets d'autor, per exemple. Aquesta Llei és una llei que parla de sorolls, dels sorolls que produeixen les discoteques, que poden molestar, per exemple, els veïns, i els sorolls que es poden produir a la sortida; però no parla d'un altre tema molt d'actualitat, que és el nivell de decibels màxims que s'haurien de permetre en una discoteca. Professionals de la medicina han cridat l'atenció en els darrers mesos sobre aquesta qüestió. Segon bloc de raons, doncs, per al nostre desacord en molts aspectes amb el que és l'estricta regulació de policia d'espectacles.

I una tercera raó, que faria relació a un seguit de problemes que, des del nostre punt de vista, no estaven ben enfocats en la Llei. N'assenyalaré alguns: primer problema, el tema dels drets dels consumidors. Podríem parlar de la diversa temàtica dels drets dels consumidors; em centraré exclusivament en alguns per a economia de temps: el tema del qual hem parlat repetides vegades en aquesta Cambra, el tema del dret d'accés i del dret d'admissió. Com saben, en la majoria de discoteques i de bars musicals d'aquest país hi ha una situació —que no és una situació excepcional, sinó una situació generalitzada— en què la legislació ha estat substituïda per la discriminació i l'arbitrarietat: discriminació generacional, discriminació amb treballadors estrangers, discriminació amb minusvàlids físics, psíquics i sensorials. Un tema que aquests dies els mitjans de comunicació s'han fet ressò de les protestes de diversos sectors juvenils i d'associacions de consumidors a aquest respecte. Des del nostre punt de vista, originàriament, en la Llei aquest tema no estava

ben enfocat.

Altres dos temes, dels quals probablement tindrem oportunitat de discutir al llarg del matí, com era el tema de la qualificació d'espectacles, que, des del nostre punt de vista, podria donar lloc a noves prohibicions, i una legislació que, des del nostre punt de vista, era excessivament oberta i tècnicament defectuosa en matèria de supressió d'espectacles.

I, per acabar —per no allargar-me excessivament—, per exemple, un problema final, que era el problema de les barreres arquitectòniques, que, com saben, són utilitzades per negar l'accés a les persones que tenen minusvalideses físiques, psíquiques o sensorials a la majoria d'aquests establiments.

Per tant, bàsicament per tres raons, nosaltres vam presentar al seu dia aquesta esmena a la totalitat: per la no-regulació de l'àmbit de foment, per discrepàncies en la matèria estricta de policia d'espectacles i perquè no solucionava alguns problemes que, des del nostre punt de vista, eren fonamentals.

Però, en qualsevol cas, el Grup Socialista vol reconèixer que, en el tràmit que ha tingut aquesta Llei en aquesta Cambra, en els tràmits de Ponència i Comissió, s'han produït millores importants. N'assenyalarem algunes: s'ha determinat l'àmbit de la Llei, que en el moment de la seva presentació era un àmbit indeterminat: teníem el problema que aquesta Cambra podia haver aprovat una llei sobre un àmbit que no coneixia; s'ha millorat substancialment —malgrat que quedin alguns serrells— el tema del tractament de les competències municipals en aquesta matèria; s'ha introduït en el text de la Llei la figura del consell assessor, atribuint-li funcions, des del nostre punt de vista, relativament importants; s'ha suprimit el dipòsit previ de cartells i programes —en aquest sentit, probablement, la nostra comunitat autònoma, Catalunya, esdevé la primera comunitat autònoma de l'Estat que ho fa—: serem capdavanters en aquesta matèria, és, per tant, un punt des del nostre punt de vista molt positiu; s'han protegit també, finalment, aquells locals d'espectacles que tinguin un remarcable valor arquitectònic, per frenar una situació que s'anava produint els darrers anys; s'ha circumscrit també, per a les activitats recreatives, els serveis de vigilància complementària, i, finalment —a part d'altres millores que podríem assenyalar—, s'ha previst la possibilitat que les infraccions no hagin de donar lloc necessàriament a sancions, sinó senzillament a complimentar aquelles modificacions que es requereixin.

És a dir, en definitiva, s'han produït avenços importants en el tràmit de Ponència i de Comissió. Aquest fet, afegit al compromís que acaba de prendre davant la Cambra el Conseller de Governació, en el sentit que el Govern és partidari d'una llei exclusivament de policia d'espectacles, però que és sensible als temes de foment, que creu en la necessitat que els temes de la normalització lingüística del sector, de la promoció de la cançó, de la creació d'itineraris, d'equipaments, de suport a la creació cultural..., en definitiva, són temes que el Govern pensa portar endavant, que no quedaran recollits en la Llei però que el Govern instrumentarà mesures de govern i mesures administratives per tirar-los endavant. Aquest fet, afegit també que creiem que el debat d'avui en el Ple pot possibilitar també de solucionar alguns dels problemes que he assenyalat en la primera part de la meva intervenció, i el mateix reconeixement, també, de la complexitat tècnica d'aquesta matèria i la dificultat de conciliar els interessos, de vegades, del mateix Govern de la Generalitat, també d'altres administracions i d'altres sectors, ens portaran, senyor President, senyores i senyors diputats, a la retirada de l'esmena a la totalitat i de totes les esmenes parcials que he defensat en aquest moment.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. No hi ha torn en contra ni fixació de posicions perquè ha estat retirada aquesta esmena a la totalitat.

Passem, doncs, a les esmenes a l'articulat. La primera és a l'article 1, apartat tercer, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya; és una esmena d'addició. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Senyor President, retirem aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada. Moltes gràcies.

L'altra esmena, la 3 del Dictamen, ha estat retirada; el mateix amb les esmenes 4 fins a la número 11. Per consegüent, podem passar ja a la votació dels articles 1 i 2, que no tenen esmenes vives.

Vots a favor?

Aquests dos primers articles han quedat aprovats per unanimitat.

Passem a l'esmena número 12 del Dictamen, a l'article tercer, de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa...

El Sr. CASANOVAS: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Digui, digui, senyor...

El Sr. CASANOVAS: Li voldria anunciar que aquestes esmenes que ara pertanyen a l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana van ser fetes el mes de maig de l'any passat, en el moment que aquesta Agrupació era un grup parlamentari. Els membres que formàvem part d'aquell Grup hem decidit, entre tots plegats, no defensar aquestes esmenes. Ara, de tota manera, si en algun moment... —no defensar-les i passar-les a votació—, de tota manera, si en algun moment hi hagués alguna qüestió..., una transaccional o alguna d'aquestes qüestions, tocaria a l'Esquerra Catalana, integrada en el Grup Mixt, defensar la transaccional, si és que n'hi hagués alguna.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Per consegüent, podem passar a la votació... *(L'I. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.)* Sí, el senyor Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor President. Hem votat l'article 2; s'entén, senyor President, que és amb l'esmena tècnica que ja estava adreçada a la Mesa, en el sentit que hi ha la repetició dels apartats 3 i 5. Repeteixo que el 5 quedaria suprimit, òbviament. Vull dir, és per un error tècnic que...

El Sr. PRESIDENT: S'entén així, senyor Diputat.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a la votació de l'article tercer.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem ara a l'article quart...

El Sr. CASANOVAS: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CASANOVAS: Bé, ha estat votat l'article 3, però...

El Sr. PRESIDENT: Té raó, no hem votat l'esmena.

El Sr. CASANOVAS: No hem votat l'esmena. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: De totes maneres, entén el senyor Diputat que ha decaigut? *(Pausa.)* Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Grup Popular té l'esmena número 13 del Dictamen. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena es fonamenta en el principi de respecte als drets adquirits, perquè creiem que els canvis en la normativa o en les condicions objectives han de comportar també una modificació de la llicència, però no, d'entrada, una supressió d'aquesta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. El Grup d'Iniciativa manté l'esmena número 14? Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, senyor President, i defenso conjuntament les esmenes números 14, 18, 19 i 20, perquè totes elles fan referència als apartats 6, 7, 8 i 9 de l'article quart.

Són esmenes que plantegem de supressió d'aquests articles, per una raó que a mi em sembla de congruència: a l'article 2 hem dit que tota aquesta temàtica serà regulada per decrets del Govern de la Generalitat. L'Honorable senyor Conseller, quan presentava la Llei, ens deia: «Encara ens queda un llarg recorregut fins al final d'aquesta Llei, perquè hi ha una feina reglamentària important». Doncs bé, a nosaltres ens sembla que les precisions dels apartats 6, 7, 8 i 9, sobre el paper dels ajuntaments, quedaran molt més ben aclarides en un reglament posterior que no amb les precisions que ja la Llei introdueix.

És per aquesta raó que no es tracta, en aquest moment, de discutir el fons de la qüestió, sinó l'oportunitat d'incloure aquests articles a l'articulat de la Llei. És per aquesta raó que nosaltres proposem la supressió d'aquests quatre apartats.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor President. És per oposar-me a l'esmena que ha defensat el Diputat senyor Perea, proposada pel senyor Víctor Colomé, i aquestes que acaba de defensar el Diputat senyor Riera —conjuntament, si m'ho permet.

Jo diria que, tot i ésser sensibles a les argumentacions del Grup Popular, ens sembla que l'habilitació legal per obtenir llicències modificables, revocables o temporals, home, dóna suport a la normativa ja existent, una normativa governativa o municipal.

Llavors, per exemple, podríem dir, senyor President, que la reglamentació de locals de joc preveu la renovació de llicències, modificables, revocables o temporals, i l'ordenança de l'Ajuntament de Barcelona, per exemple, preveu la renovació d'aquestes llicències cada ics anys. Per això, ens sembla que potser l'esmena no queda prou ajustada.

Pel que fa a les esmenes defensades pel Diputat senyor Riera, bé, aquí no es tracta ara de qüestionar una major independència dels ajuntaments, és que ens sembla que són uns supòsits en què la intervenció de la Generalitat, per garantir el compliment d'una normativa en què té una competència, no és un intent de «curt-circuitar» les competències municipals, sinó que és una intervenció absolutament necessària. Això pel que fa a l'esmena 14.

Però, per exemple, a nosaltres ens sembla —concretament, comentant l'apartat 7— que la comprovació prèvia de les instal·lacions abans de començar a exercir l'activitat, bé, em sembla que és un tema absolutament necessari, per a garantia del compliment de la Llei. És que ho agrairan els mateixos ajuntaments... I bé, una ponència tècnica per tramitar, per facilitar la tramitació única, és que ens ho estan demanant, ho estan demanant al Govern: és a dir, «creïn una ponència tècnica perquè no haguem d'anar d'Herodes a Pilat».

Per tant, sense fer-hi massa qüestió, nosaltres hi votaríem en contra, perquè ens sembla absolutament...

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. Passem a votació aquestes esmenes... *(Remor de veus.)*

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Em sembla que...

El Sr. PRESIDENT: Ha quedat retirada, ha quedat retirada la número 17, de l'Agrupació del CDS. Ha quedat retirada.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: No ho havia sentit, perdoni.

El Sr. PRESIDENT: No, és que no ho havia dit; no ho podia haver sentit.

Votem, en primer lloc, les esmenes d'Iniciativa. Es poden votar conjuntament? No?

El Sr. SOTO: Queda pendent l'esmena 16, del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: 16? No ha estat retirada; de manera que la pot defensar el senyor Soto.

El Sr. SOTO: Aquest article fa referència que el Govern de la Generalitat pot condicionar les llicències que han de realitzar els ajuntaments.

Des del nostre punt de vista, nosaltres no estem en contra d'aquest condicionament, però creiem que és un condicionament que s'ha de produir sols en situacions molt excepcionals. I, en aquest sentit, nosaltres, el que proposem és que aquests condicionaments únicament siguin vinculants quan es refereixin acumulativament a llicències d'obres i a aspectes de seguretat, i quan l'aforament superi el que està determinat reglamentàriament; que, en aquest moment, aquests condicionaments haurien de ser vinculants i que altres condicionaments no haurien de ser vinculants. És la nostra posició.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Torn en contra, el senyor Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor President. Recordar al senyor Soto que en aquesta, aquesta, hi havia una esmena en tràmit de Ponència i Comissió, proposada pel nostre Grup, en la línia del que proposa el senyor Soto. Ja hem arribat a acords, senyor Soto, però, home, preferir la seva esmena a la nostra pròpia ja és una miqueta fort. En tot cas, jo entenia sincerament —ara parlant seriosament— que la seva esmena és més restrictiva que el text del Dictamen; potser és una interpretació meva defectuosa, però a mi em sembla que és més ampli del que és el Dictamen, és a dir, que la seva esmena és més restrictiva. En tot cas, sense fer-ne qüestió, la votaríem en contra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. Hi ha l'esmena número 15, de l'Agrupació d'Esquerra, que la sotmetrem a votació.

Votem, en primer lloc, les d'Iniciativa. Es poden votar conjuntament? Doncs es voten conjuntament; són la 14, 18, 19 i 20.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 20 vots a favor, 50 en contra i 8 abstencions.

A continuació votem l'esmena 15, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 53 en contra i 26 abstencions.

Votem l'esmena número 16, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 25 vots a favor, 53 en contra i 10 abstencions.

Passem ara al debat de les esmenes a l'article...

(L'I. Sr. Curto demana per parlar.) Senyor Curto...

El Sr. CURTO: Senyor President. Me sembla que l'esmena número 13, de l'article 4, del Grup Popular, no ha estat sotmesa a votació.

El Sr. PRESIDENT: Té raó. Se sotmet a votació, en aquest moment.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 53 en contra i 27 abstencions.

Votem a continuació l'article 4, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text d'aquest article ha quedat aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Com he dit abans, passem ara a les esmenes a l'article cinquè. L'esmena 21, del Grup Socialista, ha quedat retirada. Hi ha l'esmena 22, del Grup d'Iniciativa; per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: La retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Queda retirada. El Grup Socialista té dues esmenes més: la 23 i la 24; per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: Senyor President, si m'ho permet, defenso conjuntament la 23, la 24 i la 76.

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto.

El Sr. SOTO: L'esmena número 23, la retiraríem ja d'entrada en benefici d'una esmena transaccional, que crec que ja s'ha fet arribar a la Mesa. I sobre les esmenes 24 i 76, manifestem també la nostra predisposició a la seva retirada si el Portaveu de la majoria, en aquest moment, es comprometés que els mecanismes previstos per l'article 34, on s'assenyala que: «El Govern de la Generalitat pot delegar les competències sancionadores i les establertes en els punts 2 i 3 de l'article 5 d'aquesta Llei en els ens locals», i assenyala que «especialment en els ajuntaments de més de 50.000 habitants, en els municipis turístics i en els municipis de població inferior que ho sol·licitin i justifiquin suficient capacitat de gestió tècnica». Si aquesta voluntat de delegar les competències és manifestada pel portaveu del Grup de la majoria governamental, nosaltres també retiraríem les esmenes 24 i 76.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Per al torn en contra —que veig que no serà gaire en contra— té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor President. Pel que fa a la transaccional, s'ha repartit a tots els grups i la coneix la Presidència; vull dir que no faré, doncs, cap esment a l'esmena 23. Pel que fa a la 24 i a la 76, aquest és un tema que hem debatut llargament amb l'esmenant socialista —com amb tots, vaja!— i, certament, la idea, en fi, del text del Dictamen és salvar els locals tècnicament inadequats, pensem, per exemple, doncs, per exemple, parlem de l'Orfeó Català; l'Orfeó Català si avui hagués de complir totes les normes reglamentàries que s'exigeixen, doncs, no s'hi podrien celebrar concerts. És obvi que l'Orfeó Català no té ni tindrà un carrer de set a dotze metres davant la seva façana. Però, és clar, a nosaltres ens sembla que això és obvi que cal salvar-ho, és molt difícil crear nous incompliments, propiciar, millor dit, la creació de nous incompliments reglamentaris; per això és el text del Dictamen que intentem mantenir. Òbviament l'article 34 és clarissim, senyor President, i òbviament l'article 34 permet delegar —i és clar que sí— als ajuntaments amb suficient capacitat tècnica i l'Ajuntament de Barcelona, òbviament, ho és, doncs, aquesta delegació de facultats per a les autoritzacions que calguin.

Per tant, és aquesta l'explicació que jo he fet en Ponència, en Comissió i privadament, i que repeteixo molt clarament aquí en el Ple, com ha sol·licitat el senyor Soto.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Soto té la paraula. A veure si queden retirades o no retirades.

El Sr. SOTO: Queden retirades, efectivament.

El Sr. PRESIDENT: Queden retirades, moltes gràcies. O sigui, retirades la 23, la 24 i la 76. Moltes gràcies.

El Sr. SOTO: L'esmena 23 està retirada en benefici d'una esmena transaccional.

El Sr. PRESIDENT: Que llegirà...

El Sr. SOTO: La 24 i la 76 estan retirades a part.

El Sr. PRESIDENT: Que llegirà, a continuació, la senyora Secretària.

La Sra. SECRETÀRIA QUARTA: Esmena transaccional entre l'article 5, apartat 2, i l'esmena número 23, d'addició: «Els ajuntaments tindran competències per a autoritzar els espectacles i les activitats recreatives que realitzin en el seu municipi, amb motiu de la celebració de festes i revetlles populars.»

El Sr. PRESIDENT: Han quedat informats del contingut d'aquesta transaccional. El Grup Socialista ha retirat l'esmena corresponent. Per consegüent, res no s'oposa a la votació d'aquesta esmena, cosa que es fa en aquest moment.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota l'article cinquè, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

L'article cinquè, ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació se sotmeten a votació els articles 6 i 7, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquests dos articles han quedat aprovats per unanimitat.

A continuació, passem a l'article vuitè. Hi havia l'esmena 25, del Grup Socialista, que ha quedat retirada, i hi ha l'esmena 26, d'Esquerra Republicana de Catalunya... Sí, el senyor Sabanza la vol defensar?

El Sr. SABANZA: No, senyor President; per dir-li que entenem que decau en no haver-se aprovat l'esmena 12.

El Sr. PRESIDENT: Doncs queda decaiguda. I, per consegüent, podem passar directament a la votació del text de l'article segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 80 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació l'article 9, que tampoc té esmenes.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

A l'article 10 hi ha una esmena, del Grup Socialista, la número 27; per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: Més que per a la seva defensa, per anunciar-li la seva retirada en benefici d'una esmena transaccional.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Camps, com a Portaveu del Grup de la majoria, hauria d'expressar el punt de vista sobre aquesta transaccional.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, nosaltres hi estem a favor i l'hem signada, fins i tot.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, però estem en plenari i calia ratificar-ho verbalment.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Té tota la raó.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Secretària procedirà a la lectura d'aquesta transaccional.

La Sra. SECRETÀRIA QUARTA: Esmena transaccional entre l'article 9, apartat dos, i l'esmena 53 d'addició: «S'informarà els municipis durant el procediment de l'atorgament d'aquestes autoritzacions.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Es procedeix a la votació d'aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

I, acte seguit, es vota el text del Dictamen de l'article 9.

Vots a favor?

Article 10!

El text de l'article 10 ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació es procedeix a la votació dels articles 11, 12 i 13, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Passem ara a l'article 14. Hi havia dues esmenes, la 28 i la 29, del Grup Socialista, que han quedat retirades; i hi ha la número 30, de l'Agrupació del CDS. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, gràcies, senyor President. L'esperit d'aquesta esmena és l'adaptació d'aquest article al contingut parcial de l'article 53 del Reial Decret de Policia d'Espectacles, en el sentit —modificant-lo— que en la celebració de tots aquells espectacles o activitats recreatives en els quals es puguin produir concentracions superiors a cent persones, es pugui exigir a l'empresa l'establiment d'un servei privat de seguretat, el qual es desenvoluparà d'acord amb la seva normativa específica. I, naturalment, donàvem, o prevèiem donar, als ajuntaments la facultat que tenen de dictar reglaments amb caràcter complementari des de la Generalitat.

De tota manera, senyor President, en benefici del consens que en molts dels articles d'aquesta Llei s'està assolint en aquesta Cambra, la donem per retirada.

El Sr. PRESIDENT: Doncs queda retirada, i procedim a la votació de l'article 14, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem ara a unes cinc esmenes, totes elles d'incloure un nou article en aquest capítol; la número 31, del Grup Socialista. Té la paraula per a la seva defensa l'Il·lustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: Aquesta esmena entra dintre de l'àmbit de la regulació de l'activitat, i el que pretén és assenyalar que en la programació d'espectacles públics i activitats recreatives que realitzin directament les administracions públiques, és a dir, totes les administracions públiques: l'Administració de la Generalitat, però també les administracions locals, s'hagi de garantir plenament el respecte al pluralisme polític i social i als altres drets i les altres llibertats establerts en l'article 20 de la Constitució.

Des del nostre punt de vista, aquesta és una esmena que, certament, l'únic que fa és recordar una cosa relativament òbvia i que, en algun moment, crec que s'ha definit com una mena de brindis al vent. Però crec que té el seu interès fer-ho, que és interessant reafimar-ho en aquest moment, i creiem que expressar emfàticament que en la programació d'espectacles públics, per part de les administracions públiques, s'ha de garantir el respecte al pluralisme polític i al pluralisme social, crec que és convenient.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Soto. Per a un torn en contra..., o vol fer el torn en contra de totes les esmenes? Molt bé.

Doncs, correspon ara defensar les esmenes presentades sobre un nou article, a l'Agrupació parlamentària del CDS. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Si vostè m'ho permet, defensaríem conjuntament les esmenes 32, 33, 34 i 35, totes elles derivades de la nostra pretensió d'addició d'un nou capítol, entre el sisè i setè de la Llei, amb el títol de: «Els actors i la resta d'executants de l'activitat recreativa».

Com diu l'Exposició de Motius de la Llei, aquesta parteix de la normativa vigent, especialment del Reial Decret sobre el Reglament General de Policia d'Espectacles Públics i Activitats Recreatives, encara que hi proposa modificacions importants.

Ens ha estranyat, senyor President —i això, justament, justifica la nostra pretensió d'introduir un nou capítol— l'absència, en aquesta Llei, d'una referència específica a una part tan significativa, tan important en tota l'activitat recreativa sobre els actors i la resta d'executants; referència específica que sí que consta en el Reglament abans esmentat. Precisament per això

creiem en la necessitat d'aquesta inserció.

En aquesta línia, i de forma semblant a allò que prescriu l'article 54 del repetit Reglament, considerem —i seria l'esperit de la nostra esmena 33— que els actors i la resta d'executants de l'activitat recreativa seran totes aquelles persones que, amb la seva actuació, contribueixin a l'esbarjo del públic assistent, l'activitat dels quals, doncs, s'haurà de dur a terme d'acord amb les missions específiques que l'empresa els tingui asssignades.

I, finalment —aquesta seria l'esmena 35—, d'acord i en la línia d'allò que preveu també l'article 56.2 del repetit Reglament, que l'empresa de l'espectacle, l'empresa titular de l'espectacle, ha de ser la responsable dels danys i perjudicis que es derivin per als actors i la resta d'executants, com a conseqüència de —si fos el cas— no haver-se adoptat les mesures sanitàries i de seguretat que legalment estiguin establertes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. El senyor Camps pot fer el torn en contra.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Pel que fa a l'esmena 31, del Grup Socialista, en fi, el mateix ponent ja ha dit que es tractava, doncs, d'una esmena que reunia unes característiques d'obvietat. De tota manera, no és mai sobrer reiterar aquest cant als drets i les llibertats i, en el clima de consens, doncs, nosaltres votarem a favor aquesta esmena.

Pel que fa al tema de l'establiment d'un nou..., d'un règim jurídic específic per als actors i els actuants. Al ponent —el company del senyor Latorre, el ponent en Ponència i Comissió— nosaltres li vam expressar ja la nostra..., no la nostra oposició al fet que tinguessin un règim específic sinó a l'entesa que aquest règim específic hauria de conduir-se per via reglamentària.

Ens sembla inoportú en la Llei introduir aquestes mencions, que crec que distorsionen, d'alguna manera, una unitat legislativa que no hauria de derivar en qüestions que van més per reglament d'higiene i seguretat laboral o dels mateixos reglaments de la Llei de Policia de l'Espectacle que no a un text legislatiu, a un text legislatiu amb caràcter de Llei, vull dir.

Per això sense..., vaja, sense aferrissar-s'hi gaire, però, votaríem en contra de les tres esmenes, perquè ens sembla que té més «inquirició» en el tràmit de la promulgació del Reglament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No són tres esmenes, són quatre.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: D'acord. Doncs, són quatre.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Passem a les votacions d'aquestes esmenes; en primer lloc, la número 31, del Grup Socialista, que implica incloure un nou article en aquest capítol de la Llei.

Vots a favor?

Aquest nou article ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació votem conjuntament, si ningú demana el contrari, les esmenes 32, 33, 34 i 35, de l'Agrupació parlamentària del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 19 vots a favor, 47 en contra i 4 abstencions.

Passem a un nou capítol, article 15. En el títol hi ha una esmena de l'Agrupació del CDS, l'esmena 36. Senyor Latorre, la defensa?

El Sr. LATORRE: No, senyor President. Aquesta esmena no és pas nostra, que jo sàpiga.

El Sr. SOTO: Del Grup Socialista, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: 36. Doncs, Socialista.

El Sr. SOTO: Si m'ho permet defensaria conjuntament la 36...

El Sr. PRESIDENT: 37 i 38.

El Sr. SOTO: 38 i la 80.

El Sr. PRESIDENT: I la 80.

El Sr. SOTO: Que fan referència al tema de la protecció dels drets dels consumidors i els usuaris.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SOTO: Aquest tema és un tema del qual nosaltres discrepàvem del Projecte de Llei, però finalment hem arribat a un acord, a una esmena transaccional en aquesta matèria que, sense satisfer plenament les nostres aspiracions, almenys sí que estableix algun dels principis que nosaltres teníem interès a assenyalar en la Llei i, per tant, les hem de retirar en benefici d'una esmena transaccional.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Camps es vol pronunciar sobre la transacció?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Nosaltres estem d'acord amb aquesta transaccional, senyor President. Ens semblava que els drets del consumidor i l'usuari estaven prou anunciats en la Llei i no calia recollir-los, però hem fet un esforç i encara que no ens satisfà del tot la transaccional, en nom del consens, nosaltres hi donarem suport.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. *(Pausa.)* La senyora Secretària donarà lectura al text de la transaccional.

La Sra. SECRETÀRIA QUARTA: Esmena transaccional entre l'article 15, paràgraf quatre i les esmenes números 69 i 70, de modificació: «Les condicions objectives en què es pot exercir el dret d'admissió respectant, en tot cas, les prohibicions establertes en la legislació vigent per a protegir la infància i la joventut. Aquesta reglamentació ha de tenir també, com a objectiu, impedir l'accés a persones que manifestin actituds violentes o puguin produir perill o molèsties a altres espectadors o usuaris, o bé que dificultin el desenvolupament normal d'un espectacle o activitat recreativa.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. *(L'I. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.)* Sí?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, jo diria que en l'esmena transaccional ens hem confós en la lectura. Jo diria que el nou text del paràgraf quatre, de l'article 15, diria que: «Les condicions objectives en què es pot exercir el dret d'admissió, les quals hauran de ser públiques i conegudes per tal que el dret d'accés al local dels establiments públics...»

La Sra. SECRETÀRIA QUARTA: No és aquest, no. *(Remor de veus.)*

Ja està, ja està, ja tinc la nova. Els grups parlamentaris sotasignants presenten l'esmena transaccional entre el paràgraf quatre de l'article 15, del Dictamen i les esmenes 37 i 38, 68 i 69, de l'antiga numeració. Text del nou paràgraf quatre de l'article 15: «4. Les condicions objectives en què es pot exercir el dret d'admissió, les quals hauran de ser públiques i conegudes, per tal que el dret d'accés als locals i als establiments de pública concurrència sotmesos a aquesta Llei no pugui ser negat de manera arbitrària o improcedent. Aquesta reglamentació haurà de

tenir, també, com a objectiu, impedir l'accés a persones que manifestin actituds violentes, que puguin produir perill o molèsties a altres espectadors o usuaris, o bé dificultin el desenvolupament normal d'un espectacle o d'una activitat recreativa.» L'adopció del text transaccional comporta la retirada de les esmenes 37, 38, 36 i 80.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Procedim a la votació d'aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

I, a continuació, es vota el text del Dictamen d'aquest article 15.

Vots a favor?

L'article ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem a l'article 16, en què hi ha viva una sola esmena del Grup Socialista, la número 40, que la 39 ha quedat retirada. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Soto per defensar-la.

El Sr. SOTO: Aquesta esmena fa referència que en les ordres de determinació d'horaris es preveuran els supòsits i les circumstàncies en què els delegats territorials del Govern de la Generalitat, o els alcaldes, podrien establir ampliacions o reduccions d'horaris en atenció a les peculiaritats de la població, les zones o els territoris i especialment en relació amb l'afluència turística i la durada de l'espectacle. Assenyala, així mateix, que es pot preveure també la reducció d'horari per als locals que no tenen les condicions d'insonorització adequades.

Nosaltres, el que proposem en aquest article és la supressió de les competències atribuïdes en aquest camp als delegats territorials del Govern de la Generalitat. Quin és el problema? Que en aquest aspecte, en l'aspecte de l'ampliació o la reducció d'horaris s'estableix una competència concurrent en la mateixa matèria tant per al delegat territorial del Govern de la Generalitat com per a l'alcalde. I això podria donar lloc a múltiples conflictes; és a dir, podríem trobar-nos que un mateix establiment demanés una ordre, una petició d'ampliació d'horari al delegat territorial del Govern de la Generalitat i a l'alcalde, perquè tots dos són competents en aquesta matèria i que les decisions que prenguessin el delegat territorial del Govern de la Generalitat i l'alcalde fossin diferents.

Per tant, per claredat, per evitar la duplicitat i possibles malentesos, em sembla que cal suprimir en aquest sentit les competències que té el delegat territorial del Govern de la Generalitat. A més a més, creiem que els alcaldes són les persones que saben millor en el seu municipi si en aquest establiment s'ha de reduir o s'ha d'ampliar l'horari, etcètera. I que la redacció actual de l'article únicament pot ser una font de problemes en el futur.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Soto. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Jo comprenc el problema que exposa el senyor Soto i té part de raó en el sentit que, home, teòricament es podria produir un conflicte de competències i es podria produir fins i tot la picaresca, que ha assenyalat ell, d'una petició alternativa. El que se'm fa molt difícil és resoldre la qüestió suprimint les competències del Govern de la Generalitat, que té l'obligació d'exercir. Jo penso que, les lleis, les hem de fer amb un cert punt d'optimisme i pensar que realment el Delegat del Govern de la Generalitat i l'alcalde en qüestió s'hauran de coordinar i no toleraran la picaresca, ni protegiran una actuació descoordinada en el tema de la flexibilitat que tots hi estem d'acord.

Pensi, també, una altra cosa, que hi ha a vegades moltes competències d'aquest tipus que impliquen unes competències supramunicipals; estic pensant, doncs, per exemple, en el flux de vehicles entre poblacions, que potser el delegat territorial de la Generalitat, salvant perfectament la competència de l'alcalde, pugui regular que no és lògic que entre dos pobles, per exemple, tanquin tots a la mateixa hora, que es produiria un conflicte a la carretera..., en fi. Jo crec que hem de confiar en la coordinació d'aquestes competències i, per tant, aquesta no li podré votar a favor.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. Passem a la votació d'aquesta esmena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 19 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions.

Acte seguit se sotmet a votació l'article 16 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

Passem a l'article 17. Abans hi ha una esmena, la 41, que és de supressió del capítol; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President. Per defensar conjuntament les esmenes número 41 i número 42. En aquestes esmenes, nosaltres, el que demanem és la supressió d'aquest article 17; segurament és d'aquests punts de la Llei en què no ha estat possible l'acord, i ho demanem fonamentalment per tres raons. La primera d'elles partint de les sentències que ja el Tribunal Constitucional ha fet sobre aquesta qüestió. Com vostès saben, en concret es va plantejar conflicte positiu de competència respecte a un decret de la Generalitat, l'any 82, que regulava la qualificació d'espectacles artístics i teatrals. Aquesta Sentència, des del nostre punt de vista, és molt clara. Es fixa que correspon a l'Estat la titularitat de la competència relativa a aquesta qualificació d'espectacles segons l'edat dels públics que poden tenir accés a la representació, i, per tant, des d'aquest punt de vista, en aquest aspecte central, no hi ha dubte que la competència és de l'Estat. Per què? Perquè la mateixa Sentència ens diu que aquest Decret també representa una limitació a la llibertat de representació, que va lligada al que es considera la llibertat d'expressió artística i literària, que és especificada en concret a l'article 20 de la Constitució.

De totes maneres, nosaltres també pensem que en aquest article s'introdueixen elements que, des del nostre punt de vista, no hi estem d'acord. En concret a l'apartat primer vostès parlen de la funció de foment de la Generalitat, quan precisament una de les discussions que hem tingut al voltant d'aquesta Llei és que vostès no volien que aquesta Llei regulés aspectes de foment de la Generalitat; per tant, no entenem que precisament en aquest article es parli del foment de la Generalitat.

En segon lloc, respecte a les prohibicions amb l'objectiu de

protegir la infància i la joventut. Aquí nosaltres som partidaris d'una protecció, podríem dir, de mínims, que ja és fixada precisament per la mateixa Sentència del Tribunal Constitucional, i no de màxims. És a dir, nosaltres considerem que una vegada protegits aquests mínims no necessitem un altre tipus de regulació. Però és que, a més a més, hi ha una qüestió fonamental, i és que en aquesta mateixa Sentència, quan es parla de l'assignació en aquell moment del que eren els anagrames «S», en aquest moment «X», de les pel·lícules, es diu, precisament, que, d'aquesta temàtica que pot ferir la sensibilitat de l'espectador mitjà, la finalitat d'aquesta norma no és la de protecció de la infància, ni de la joventut, sinó que la qualificació de la mateixa és donada per la raó de l'edat, que ja hem dit abans que és competència de l'Estat, i, per tant, des d'aquest punt de vista, la qualificació té un aspecte estrictament informatiu ja que no regula ni l'accés ni la llibertat de representació.

I, finalment, en el tercer apartat, vostès introdueixen un element en què ens diuen que s'han de respectar les recomanacions que es fan derivades de les qualificacions establertes per les autoritats competents en matèria cultural. Nosaltres també creiem que aquí s'introdueixen noves qualificacions, i, per tant, des d'aquest punt de vista pot haver-hi conflictes entre els diferents departaments de la Generalitat. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres demanem la supressió d'aquest article.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. El torn en contra, el farà després de les altres esmenes... L'Agrupació del CDS manté les esmenes 43 i 44; el senyor Latorre té la paraula per defensar-les.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President, i les defensaríem conjuntament també amb la 47, encara que és d'un altre article. Efectivament, nosaltres proposem la supressió dels punts 1 i 3, dels apartats 1 i 3 d'aquest article 17, segons els quals el Govern de la Generalitat pretén, per mitjà del Departament corresponent, regular la qualificació dels espectacles i les activitats amb un simple valor informatiu; valor també que pot tenir efectes, com ha dit l'Il·lustre Diputat senyor Abelló, respecte a la funció de foment de la mateixa Generalitat. Nosaltres rebutgem tant el caràcter informatiu que hauria de tenir aquesta qualificació com el de foment com ha expressat el senyor Abelló.

El punt tercer, també el volem suprimir perquè creiem innecessària la referència que s'hagin de respectar les recomanacions derivades de les qualificacions establertes per les autoritats competents en matèria cultural. I en aquesta mateixa línia considerem inncessària la referència. Si volem suprimir les referències a les qualificacions, s'hauria de suprimir també la lletra c) del punt 2 de l'article 18, quan es parla de les prohibicions que les autoritats, o sigui delegats territorials del Govern de la Generalitat o alcaldes, de prohibició d'espectacles quan es donin determinades condicions.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per al torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor...

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor President; de forma molt breu. No estic d'acord amb la interpretació que fa el senyor Abelló de la Sentència del Tribunal Constitucional, sinó tot el contrari. És a dir, el Tribunal Constitucional, el que ha marcat amb uns recursos —que afortunadament ha pogut guanyar el Departament de Cultura de la Generalitat— és que, l'Estat, el que té és una competència exclusiva per fixar..., i jo crec que és un error d'interpretació, i entre advocats en acabar ens podem passar bastant estona discutint-ho. Però jo entenc que l'Estat en l'únic que té competències és per fixar l'edat mínima d'entrada en els espectacles d'exhibició cinematogràfica i aquesta competència, aquest topall mínim d'edat, el respecta totalment la Generalitat. Ara, el que no impedeix és que la Generalitat, en exercici de les seves competències, pugui, a mers efectes..., primer, pugui exactament, pugui superar aquest topall. És a dir, curiosament la Generalitat podria arribar a dir que no es poden prendre begudes alcohòliques fins als trenta anys, o que no es pot jugar amb una màquina escurabutxaques fins als quaranta, o fins mai. Això sí que podria fer-ho; estaríem d'acord o no amb això? *(Remor de veus.)* Bé, llavors, per tant, a mi em sembla que és aquest topall mínim el que respecta i l'article és absolutament respectuós amb aquest topall. *(Remor de veus.)*

Un altre tema. No l'estranyi la inclusió de la funció de foment. No és que s'inclogui el tractament de la funció de foment, vol dir que pot tenir efecte respecte a aquesta funció. M'explicaré. La Generalitat pot, en exercici de les seves competències, dir: «aquesta pel·lícula» —li poso un exemple que potser no és exactament l'adequat—, «aquesta pel·lícula té uns valors específics per a la normalització lingüística.» I, via quota de pantalla, via subvenció, pot perfectament ajudar qualificant aquesta pel·lícula que és bona per al tema de la normalització lingüística, per exemple. I això és un detall purament informatiu que, bé, que no és gens coercitiu, ni censura cap activitat, ni obliga o no obliga; és purament informatiu. A mi em sembla que és una competència que no podem renunciar-hi.

El torn de defensa aniria també..., el torn en contra també aniria pels mateixos arguments al Diputat senyor Latorre. Li afegiria una altra cosa. Pel que fa a l'esmena 47, que és l'última, home!, a mi em sembla que dir que «quan l'espectacle sigui perjudicial per a la infància i la joventut...» i pretén el senyor Latorre suprimir apartats de les característiques que van determinar la seva qualificació, la menció aquesta és una menció de precisió tècnica; és a dir, per explicar el motiu, no és una menció de fons. Per tant, nosaltres votaríem en contra d'aquestes esmenes, amb tot el sentiment.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Camps. Es poden votar conjuntament perquè són de supressió. De manera que votarem conjuntament la 41, 42, 43 i 44.

Vots a favor d'aquestes esmenes?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 13 vots a favor, 48 en contra i 7 abstencions.

Es vota a continuació l'article 17 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 53 vots a favor, 10 en contra i 4 abstencions.

Passem ara al debat de les esmenes a l'article 18: l'esmena 45, del Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President. En aquest article es regulen les competències dels alcaldes o dels delegats territo-

rials del Govern, en el cas de prohibició o suspensió d'espectacles. La diferència entre el Projecte de Llei i nosaltres rau que, mentre que el Projecte de Llei parla de competències concurrents entre els alcaldes i el Delegat del Govern de la Generalitat, nosaltres creiem que han de ser només els alcaldes o les persones en qui deleguin els que han de tenir la competència de suspensió o de tancament, de suspensió dels espectacles o de tancament dels locals; nosaltres creiem que no és admissible que ordinàriament els delegats territorials tinguin competències concurrents amb els alcaldes per suspendre o prohibir espectacles, tal com es preveu en tot un seguit d'apartats d'aquest article. Per tant, des d'aquest punt de vista, la diferència fonamental està en el fet que nosaltres estem en contra d'aquesta competència concurrent.

Després, nosaltres també parlem de «podran suspendre», a diferència del Projecte de Llei, on parla que «han de prohibir o suspendre».

I, finalment, entraríem en dos aspectes que regulem de diferent manera. Nosaltres en l'apartat..., dins de l'apartat número 2, la lletra c), la suprimim; és a dir, quan parla de: «si l'espectacle, en apartar-se de les característiques que en van determinar la qualificació, és perjudicial per a la joventut o la infància», creiem que aquest apartat planteja problemes i, per tant, des d'aquest punt de vista, creiem que és millor la supressió.

I, finalment, respecte a la lletra e) del mateix apartat, quan parla d'una de les causes de prohibició o suspensió, vostès en el text del Projecte parlen de «si es produeixen o es pot preveure que es produiran alteracions de l'ordre públic amb perill per a les persones o béns»; nosaltres creiem que el nostre text és més correcte. És a dir, nosaltres parlem de «quan es produeixin alteracions de l'ordre públic amb perill per a les persones o béns»: nosaltres creiem que l'expressió «o es pot preveure que es produiran» també planteja problemes. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres hem plantejat aquesta esmena de modificació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. El Grup d'Iniciativa té l'esmena 46; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Tal com vaig expressar en Ponència i després a Comissió, aquesta esmena, que des del punt de vista de sentit concorda amb l'anterior del Grup Socialista, és provocada per la pràctica des d'un ajuntament, i un ajuntament que fomenta força espectacles, de la problemàtica derivada de segons quins tipus d'espectacles, molt sovint d'abast supramunicipal, molt sovint amb una assistència important de gent qualificada com a grup de risc per als espectacles.

Em sembla enormement important que quedi ben clar que qui ha de prendre una determinació —que ha de ser una determinació sovint ràpida, sense possibilitat d'excessives consultes— siguin els alcaldes, i que després comuniquin als respectius delegats tot el que hagin de comunicar. No..., en un moment determinat, i en un moment en què hi ha situacions que poden ser considerades com a conflictives, tot i que sovint poden no ser conflictives, no es pot jugar amb un possible joc de competències que no permeti una actuació ràpida i una actuació decisiva en aquest terreny. És per això que nosaltres, que votarem a favor de l'esmena anterior socialista, creiem que també la nostra esmena va en aquest camí i ajuda a aclarir qui ha de determinar què en el cas concret d'una problemàtica derivada d'un tipus d'espectacles que acostumen a ser, ho repeteixo, multitudinaris.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'Agrupació parlamentària del CDS manté l'esmena 47, que ja ha defensat, de manera que es pot fer el torn en contra. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor President. A nosaltres ens sembla que la redacció de l'article 18 segons el text del Dictamen, jo diria que és més afortunada que no les esmenes que han presentat. I em sembla que hi ha una dificultat, en el sentit que potser no s'ha entès exactament: no hi ha una subordinació de competències, en absolut, per part de l'alcalde, al delegat territorial de la Generalitat. És a dir, l'alcalde, senyor Riera, sense consultar ningú i de forma immediata, i sense haver de donar comptes ni fer consultes, pot prohibir l'espectacle que consideri en un grup..., en fi, d'un grup de risc, o que consideri que per qualsevol de les raons que s'esmenten a l'article pugui ser perillós per a l'ordre públic.

Què passa? Que no es pot renunciar a una competència per part del delegat territorial de la Generalitat, perquè... li vull ser clar, i, amb aquest pragmatisme que vostè ha parlat, permeti'm la llicència de dir-li que, moltes vegades, els alcaldes, tot i tenint sobiranes competències per suspendre un espectacle, demanen: «Escolti'm, senyor delegat del Govern, senyor delegat territorial de la Generalitat, vol suspendre vostè? Perquè així jo no em veig obligat a enfrontar-me amb els meus conciutadans», que pot ser una mesura moltes vegades impopular. Per tant, amb aquest mateix pragmatisme —i repeteixo que aquesta no és una argumentació jurídica, però és una argumentació d'un terrible..., d'una terrible reiteració i pragmatisme—, val la pena que tinguin competències —no subordinades l'un a l'altre, de cap manera: absolutament, absolutament coincidents—, i a mi em sembla que caldria mantenir aquesta possibilitat que per part governativa es pugui suspendre un espectacle.

Vostè diu —tornant al senyor Abelló—: «Home!, és que vostès ho fan massa obligatori, "han de supendre"». Bé, «han de suspendre»...: han de suspendre els espectacles que siguin constitutius de delicte. És que aquí no hi pot haver que «podran suspendre»: si en són constitutius, és que ho han de suspendre; la forma imperativa és, doncs, obligada.

I, finalment, senyor President, li volia recordar... Òbviament, escoltant les meves paraules, refusem aquestes esmenes, però en votar l'article 18 em caldria recordar-li que hi ha una esmena tècnica, consistent a suprimir a la lletra p) la menció «si, en els termes establerts en l'article 15, no s'han presentat els cartells o programes corresponents, o aquests s'alteren indegudament»; atès que en la Llei ha desaparegut, per altres esmenes, la menció «cartells i programes», no tindria sentit votar aquesta qüestió. Si ho interpreta com a esmena tècnica, inclosa, i, si no, demanaríem votació separada per suprimir-ho.

El Sr. PRESIDENT: Aquesta esmena tècnica, tenia instruccions la senyora Secretària per llegir-la, abans de sotmetre a votació l'article.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Perdoni, doncs, que m'hagi avançat. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: No, no, no, ha fet molt bé, per si a la Presidència li podia haver passat per alt. De manera que, abans

de les votacions, la senyora Secretària llegirà aquesta esmena tècnica.

La Sra. SECRETÀRIA QUARTA: Esmena tècnica a l'article 18.2, b): «Per coherència amb la supressió de l'article del Projecte de Llei durant el tràmit en comissió, es proposa l'esmena tècnica a la lletra b) del punt 2 de l'article 18, de supressió de "o si, en els termes establerts per l'article 15, no s'han presentat els cartells o els programes corresponents, o aquests s'alteren indegudament"»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem a les votacions.

A l'esmena 45, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 20 vots a favor, 55 en contra i 6 abstencions.

Votem l'esmena 46, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 20 vots a favor, 55 en contra i 6 abstencions.

Finalment, votem l'esmena 47, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 15 vots a favor, 55 en contra i 10 abstencions.

Votem a continuació l'article 18, amb l'esmena tècnica que abans s'ha llegit.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 55 vots a favor, 15 en contra i 12 abstencions.

Ara, votarem de nou l'article 17, perquè hi havia defecte de quòrum.

Per tant, procedeix ara la votació de l'article 17, segons el Dictamen de la comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text d'aquest article ha quedat aprovat per 63 vots a favor, 16 en contra i 4 abstencions.

Passem a l'article 19. Esmenes del Grup Socialista 48 i 49; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President. En aquest article el nostre Grup ha presentat dues esmenes, les esmenes 48 i 49: són esmenes de modificació. En el text del Projecte es parla de les funcions de la policia autonòmica i de la policia local, i nosaltres, en aquest article, hem presentat aquesta esmena de modificació, perquè estem convençuts que, en aquest aspecte de la policia d'espectacles, hi entren funcions de tots els cossos i les forces de seguretat, ja siguin de l'Estat, de la policia autonòmica o de les policies locals. Si bé és cert que el Grup de la majoria ens ha presentat una esmena transaccional, nosaltres creiem, des del nostre punt de vista, que el nostre text és més ajustat als problemes que es plantejaran.

Nosaltres, en la nostra esmena de modificació, havíem plantejat dues qüestions: en primer lloc, que «els cossos i forces de seguretat, d'acord amb les seves respectives competències, exerciran en matèria d'espectacles i activitats recreatives les funcions previstes en la legislació vigent» i, en un segon apartat, nosaltres dèiem que «en aquest exercici de les seves funcions, els agents de policia aixecaran acta de qualsevol infracció de la normativa vigent que detectin, i ho comunicaran immediatament a l'autoritat corresponent per a la matèria». Nosaltres pensem que en aquesta esmena de modificació es respecten clarament les competències de les diferents policies, tant des de la policia de l'Estat com des de la policia autonòmica o de les policies locals, i que segurament salvàvem alguns dels problemes que es poden plantejar amb el Projecte de Llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor President. Aquest és un dels temes en què, realment, és una llàstima que no s'hagi pogut arribar a una esmena transaccional, perquè el tema és menor.

I de què es tracta? Escolti, em sembla que tots els grups de la Cambra estan d'acord que la funció de policia, en aquesta Llei, ha de ser exercida per la policia autonòmica i per les respectives policies locals; totalment d'acord. Que aquesta policia, especialment la policia autonòmica, en aquests moments, és insuficient? Oh, i tant que sí!; oh, i tant que sí! Per això proposàvem una esmena transaccional per afegir una disposició transitòria que digués que «mentre la policia autonòmica no hagi conclòs el procés de desplegament per exercir les funcions establertes per aquesta Llei, l'autoritat competent podrà requerir la col·laboració de les forces i els cossos de seguretat», com, evidentment, ho està fent.

I em sembla que aquesta esmena era totalment satisfactòria, però jo respecto totalment, doncs, que el Grup Socialista hagi entès que no era suficient. Però la torno a proposar perquè no li vull..., essent el que ha defensat aquesta esmena el senyor Abelló, no resisteixo la temptació de posar-li un exemple que ell, com a llicenciat en dret, entendrà molt bé: la Llei d'Enjudiciament Criminal parla de la policia judicial. Òbviament, la Llei de Policia Judicial s'ha creat no fa ni dos anys, i la Llei d'Enjudicament Criminal té, doncs, cent anys. És obvi que no podem, en una llei, no dir que això no és competència de la policia local i de la policia autonòmica; que ara necessita el suport de les altres forces o cossos de seguretat? Fem una transitòria; transitòria que no hi és a la Llei d'Enjudicament Criminal: la policia judicial era la policia; és ara que hi comença a ser. Però des de l'any 1800, etcètera, ja hi era.

Per això ens oposem a aquesta esmena, però jo no he pogut resistir la temptació de posar-li un exemple per als de l'ofici.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps.

Sotmetem a votació aquestes esmenes. Es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* Doncs, votem les esmenes 48 i 49, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 17 vots a favor, 59 en contra i 12 abstencions.

Votem, a continuació, l'article 19, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 62 vots a favor, 16 en contra i 9 abstencions.

A continuació votem els articles 20 i 21, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Passem a l'article 22. El Grup Socialista té quatre esmenes; per a la seva defensa, té la paraula l'Ilustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: Si m'ho permet el senyor President, defensaria conjuntament totes les esmenes que fan referència al tema de sancions. Per tant, la 50, la 51, la 52 —de la qual ja anuncio la seva retirada en benefici d'una esmena transaccional—, la 53, la 54, la 56, la 57, la 58 i la 59.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SOTO: Molt bé. Aquestes esmenes estan relacionades amb el tema de sancions. I el que proposem és una gradació de sancions relativament diferent a la que fa el Projecte de Llei, en el sentit que algunes sancions que són molt greus passessin a greus i les que estaven tipificades com a greus passessin a lleus.

Podria semblar que el nostre plantejament fos un plantejament de menor rigor en el tema de les sancions. I no és aquesta la qüestió. El problema és que la gradació que fa, de les sancions, el Projecte de Llei del Govern és pràcticament semblant a la gradació de sancions actualment vigents en el Decret del 82. I quin és el problema? Que aquestes sancions no s'apliquen pràcticament mai, no s'han aplicat pràcticament mai. En molts pocs casos s'han produït aquestes sancions, s'han aplicat. Per què? Nosaltres creiem que, bàsicament, perquè són sancions molt greus i sancions que permeten, en cas d'aplicar-se, multes de quantia molt elevades i tancaments provisionals i tancaments definitius. I és normal que els responsables de l'Administració tinguin una certa recança a aplicar sancions que tenen efectes tan greus per als empresaris i que els poden tenir també molt greus, ja no sols per als treballadors, per exemple, en un sector que té uns treballadors moltes vegades en condicions de gran precarietat.

De tota manera, nosaltres no ens hem fet forts en aquest apartat, en el sentit que, si de veritat hi ha un canvi de voluntat del Consell Executiu de la Generalitat i es vol que aquestes sancions s'apliquin a partir d'ara i extremar el rigor, nosaltres no hi tindríem cap inconvenient. El que sí que ens preocuparia és que estiguessin senzillament allà situades com a espasa de Dàmocles sobre els empresaris del sector per quan es produeixin problemes. I que, en canvi, en la realitat quotidiana no s'apliquessin.

Però, en qualsevol cas, si aquesta és efectivament la voluntat del Consell Executiu, com que crec que les diferències no són substancials i en alguns casos les nostres esmenes tenen algun problema de redacció, jo anuncio la retirada d'aquest conjunt d'esmenes demanant, en tot cas, que la retirada de la 52 és en benefici d'una esmena transaccional, i avançant ja al President que voldríem votació separada de la lletra m) de l'article 22 i de la lletra o) de l'article 23, en la qual hem arribat a l'acord de votar conjuntament en contra d'aquestes dues lletres.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. El senyor Camps, suposo que no per al torn en contra, sinó per pronunciar-se sobre la transaccional.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Exactament, senyor President, i per complir la precisió que requeria el senyor Soto. Anunciar, doncs, que estem d'acord amb la transaccional, i també amb una esmena tècnica que hem estat d'acord que, realment, calia suprimir aquestes mencions, i per una qüestió de constitucionalitat: és a dir: nosaltres entenem, juntament amb el Grup Socialista, que la reiteració de faltes..., de dues faltes greus no pot donar lloc a una de molt greu o que la reiteració de dues faltes lleus no pot donar mai lloc a una de greu, de la mateixa manera que la comissió de tres faltes del Codi Penal no donen mai lloc, per acumulació, a un delicte. En fi, és un principi que ens porta a suprimir aquestes dues lletres; d'aquí ve l'explicació.

I dir al senyor Soto que, efectivament, les diferències entre les seves esmenes i el nostre text quant a tipificació de faltes molt greus, greus i lleus, no estan, efectivament, en funció —jo no crec, en absolut, que el Grup Socialista, vulgui minorar les sancions per protegir els empresaris dels llocs d'espectacles, i nosaltres siguem més durs i vulguem castigar-los més. Què passava? Senyor Soto, vostè convindrà amb mi en per què fem aquesta Llei? Entre altres coses, la fem perquè no hi havia manera d'aplicar..., no, no d'aplicar, de fer complir les sancions, perquè procedien d'un tema no legislatiu no procedent d'una llei, i feia molt i molt dificultós o feia molt i molt fàcil els recursos. En fi, recurs contra una sanció a un espectacle amb la normativa que teníem era recurs guanyat, i això els advocats que exercim ho sabíem.

Però era per això, és amb aquesta voluntat que..., jo crec, i realment el propòsit és aquest: és fer complir aquestes sancions perquè ja ens dotem, amb aquesta Llei, de l'instrument adequat per poder-la fer complir.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps.

La senyora Secretària procedirà a llegir l'esmena tècnica a l'article 22.a).

La Sra. SECRETÀRIA QUARTA: La transaccional, no?

El Sr. PRESIDENT: No, esmena tècnica.

La Sra. SECRETÀRIA QUARTA: Nova redacció de l'article 22.a): «La permissió o la tolerància d'activitats il·lícites o il·legals per part dels organitzadors d'un espectacle o titulars d'un establiment, especialment quan es faciliti o es promogui el consum de drogues tòxiques i el tràfic d'estupefaents, sens perjudici de les responsabilitats que d'aquestes activitats se'n derivin.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. I la transaccional...

La Sra. SECRETÀRIA QUARTA: «Esmena transaccional entre l'article 22, lletra j), i l'esmena número 52, de modificació: «La negativa a permetre l'accés als agents de l'autoritat durant l'exercici de les seves funcions i a facilitar la funció d'inspecció.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Secretària.

Per consegüent, passem a la votació de l'esmena transaccional.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

I ara votem el text de l'article 22, amb l'esmena tècnica que

s'ha llegit. *(L'I. Sr. Soto demana per parlar.)* Vol alguna votació separada?

El Sr. SOTO: Sí, la votació separada de...

El Sr. PRESIDENT: La m). Moltes gràcies.

Doncs, votem tot l'article menys..., millor dit, votem, primer, la lletra m).

Vots a favor?

Vots en contra?

La lletra m) ha quedat suprimida per unanimitat.

I, a continuació, votem l'article 22, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 22 ha quedat aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Passem, a continuació, a l'article 23. *(Remor de veus. Pausa.)* A l'article 23 hi ha l'esmena 54, del Grup Socialista, ja defensada, i la..., té una altra esmena el Grup Socialista, la 56 —també defensada— i la 57 —també defensada— i la 58 —igual. Però..., resta només la 55, de l'Agrupació parlamentària del CDS. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. La lletra m) d'aquest article 23 pretén considerar com a faltes greus la producció de sorolls, inclosos els produïts pel públic en sortir del local, i d'altres molèsties quan siguin causades per l'incompliment de mesures reglamentàries.

Considerem —i per això demanem la seva supressió— que aquesta redacció no és, precisament, massa afortunada. Diré per què: efectivament, la producció de sorolls, inclosos aquests que produeix massa vegades el públic quan surt de determinats locals, doncs, no és de la mateixa consideració quan es produeix a una determinada discoteca de la Plana de Vic, que quan es produeix amb un determinat públic —que molts coneixem— al carrer d'Alegre de Dalt.

I, d'altra banda, la referència a les altres molèsties, quan siguin causades per l'incompliment de mesures reglamentàries, és una referència absolutament genèrica que no compartim.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Torn en contra? Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: És possible, senyor Latorre, que tingui raó en el sentit que, potser, en una tipificació penal la redacció no sigui prou acurada. En tot cas, pensi una cosa: és la discrecionalitat de l'alcalde o del delegat territorial la que haurà de discernir si aquell soroll és o no important i si aquelles molèsties són o no importants. Deixem que els alcaldes puguin, sobiranament, decidir-ho. A més, les multes que s'imposen per faltes greus són perfectament assumibles, atesa la molèstia que causen, els sorolls, als veïns.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. S'ha de comunicar que hi ha una esmena tècnica a aquest article, a la qual donarà lectura a continuació la senyora Secretària.

La Sra. SECRETÀRIA QUARTA: Observació tècnica en relació amb l'article 23.j): «L'aprovació de l'esmena número 72, de supressió de l'article 15, podria fer incorrecta la menció als cartells de l'article 23.j).»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Camps vol...?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, totalment d'acord amb aquesta esmena tècnica: implicaria que ja no se sotmetria a votació aquest apartat, suposo; però, en tot cas, n'hi ha dues més —de les quals anunciem la votació separada— que són les lletres o) i p): l'o) per la mateixa raó que ja hem fet abans, que votaríem en contra del text del Dictamen per tal de suprimir aquesta menció, i la lletra p), perquè entenc que, a través de l'esmena transaccional que anteriorment s'ha llegit, ja ha quedat suprimida, però si ho vol el senyor President, per a més garantia, també demanaríem votació separada, per votar...

El Sr. PRESIDENT: Separada però conjunta?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Separada però conjunta. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. En primer lloc, votem l'esmena de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 49 en contra i 7 abstencions.

A continuació, votem conjuntament les esmenes del Grup Socialista, que són la 54, 56, 57 i 58.

El Sr. SOTO: Han estat retirades, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Queden retirades. I a continuació votem el text del Dictamen de l'article 23, separant les lletres p) i o). Ara votem tot l'article sense aquestes...

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article ha quedat aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

A continuació votem la supressió de les lletres p) i o).

Vots a favor? *(Pausa.)* La votem? Bé, sí, votem separadament les lletres p) i o).

Vots a favor?

Vots en contra?

La supressió de les lletres p) i o) ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, passem a l'article 24. Hi ha l'esmena 59, del Grup Socialista, que ha quedat defensada. No vol fer torn en contra, senyor Camps?

El Sr. SOTO: És que havia quedat retirada: no defensada, retirada.

El Sr. PRESIDENT: Ha quedat retirada la 59. Moltes gràcies. De manera que..., podem votar doncs, directament, l'article 24... No, perquè al 25 hi ha esmenes no defensades... Ah, no, al 25, està retirada la... Doncs podem votar 24, 25, 26 i 27, que en aquests moments no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

A l'article 28 hi ha l'esmena 61, de l'Agrupació parlamentària del CDS. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena pretén la supressió de la lletra b) d'aquest article, segons la qual s'especifica que «per a la graduació de les sancions s'ha de tenir en compte la importància o la categoria del local», i ens queda el dubte —i per això en demanem la supressió, senyor President— de si el que pretén el Govern és sancionar amb més duresa les sancions que afectin una discoteca d'alta categoria o

un bar de Ciutat Vella o el que pretén és el contrari. Com que tenim aquest dubte, i la lectura de la Llei no ens aporta cap tipus de claredat, en demanem la supressió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Torn en contra? El senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor Latorre, jo, que sóc poc sospitós de pro socialista, li asseguro que l'Alcalde Maragall no sancionarà amb menys benignitat l'*Up & Down* que la discoteca de Nou Barris, suposant que cometin una infracció.

El que sí que és veritat és que, dintre de la discrecionalitat que tant els alcaldes com els delegats de la Generalitat tenen en la imposició de les sancions, hem de donar..., és molt evident que una presumpta infracció delictiva, una presumpta irregularitat comesa en una discoteca gran té una repercussió que no té si es fa en el bar de la cantonada. I això és un element més per valorar la discrecionalitat de l'alcalde, que no pot interpretar-se, òbviament, en la forma que jo crec que, irònicament, vostè ha fet.

Per això, nosaltres, doncs —ja dono per feta al text l'oposició a l'esmena 62, que no sé si queda pendent, però crec que està retirada—...

El Sr. PRESIDENT: Retirada.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: ... però, en tot cas, la votaríem en contra, senyor Latorre, per aquesta raó: per donar més llibertat als alcaldes i als delegats territorials de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. Se sotmet a votació l'esmena 61.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 60 en contra i 12 abstencions.

Votem l'article 28, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

A continuació, votem l'article 29, que no té cap esmena vigent.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

A l'article 30 hi ha cinc esmenes, totes elles vigents: les dues primeres del Grup d'Iniciativa, 64 i 65. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President, i gairebé sense necessitat de defensar-les, perquè insistim en un principi ja anterior, que és, en tot cas, la prioritat dels alcaldes, que han de tenir en compte el parer dels delegats territorials i del Director General de Jocs i Espectacles.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Les esmenes 66 i 68, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: Defensaria, doncs, la 66, 68 i 78. La 66, el que assenyala és la capacitat de sancions que tenen els alcaldes, i la diferència que hi ha entre el Projecte del Govern i el nostre, i la nostra esmena, és que el Projecte del Govern assenyala que la clausura del local no superi els quinze dies, i nosaltres assenyalem que no superi els sis mesos. És a dir, aquí hi ha una diferència, i nosaltres creiem que la nostra redacció és millor. Se'ns ha dit, com a argument, que de vegades són els alcaldes els que no volen sancionar amb un període temps tan alt; en això hi ha de tot: probablement hi haurà alcaldes que no ho desitgin, però hi ha alcaldes que sí que ho volen fer, i, en tot cas, em sembla que és més respectuós amb les atribucions municipals i amb les atribucions dels alcaldes, que, a més a més, homologaria a la tipologia de sancions de la Llei la capacitat de sanció dels alcaldes respecte a la seva pròpia normativa, i creiem que això seria positiu.

La 68 i la 78 són esmenes que tenen a veure, bàsicament, amb la coordinació. És a dir, la diferència entre el nostre Projecte i el del Govern és que mentre el Projecte del Govern assenyala que «l'Administració de la Generalitat es coordinarà amb els ajuntaments per tal d'evitar l'exercici simultani de llurs potestats sancionadores i per tal d'evitar la seva duplicitat», nosaltres assenyalem que aquesta coordinació és necessària en totes les administracions, perquè cal recordar que l'Administració central també conservarà capacitat de sanció en funció de riscs imminents sobre l'ordre públic, i creiem que, en aquest cas, també caldria evitar la duplicitat. És a dir, aquí, el que proposaríem és estendre aquesta coordinació també a l'Administració de l'Estat.

I l'esmena 78, el que assenyala és la necessitat, precisament, de coordinació entre l'Administració de la Generalitat i l'Administració de l'Estat per al compliment de la legislació vigent en matèria d'espectacles, tal com assenyala el decret de traspassos que al seu dia es va realitzar.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra? L'Il·lustre Diputat senyor Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Sí, molt breument, senyor President. Bé, jo no sé si els alcaldes —alguns alcaldes— volen tenir una competència superior a quinze dies per tancar un local; el que sí que li puc assegurar és que, per escrit, per escrit —és a la seva disposició la carta—, la Federació Catalana de Municipis demana que no se superin aquests quinze dies. La Federació Catalana de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis, totes dues —li puc exhibir les cartes trameses al Director General.

És clar, en aquest cas és *disco solicitado*. Aquesta esmena és absolutament demanada per la Federació Catalana de Municipis i per l'Associació Catalana de Municipis; és per això que li vull aclarir que, realment, nosaltres votarem en funció del que ens demanen la Federació Catalana i l'Associació Catalana.

D'altra banda, ens sembla que en les competències municipals i de la Generalitat, cal una coordinació, però atesa la competència, en aquesta matèria, de la Generalitat, bé, no ens sembla necessari establir una coordinació amb les competències de l'Estat, perquè ja estan prou definides a través de les mateixes sentències del Tribunal Constitucional de què abans parlàvem amb el senyor Abelló. És clar, llavors, l'esmena que li podia fer, que és dir que l'Estat es coordini amb nosaltres ateses les nostres competències, no podem dir-ho en una llei del Parlament de Catalunya —o, almenys, no podem dir-ho d'una forma, diguéssim, seriosa.

Amb això crec que he fet el torn en contra d'aquestes esme-

nes, a les quals ens hauríem d'oposar per les raons que ja he dit.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps.

Passem a les votacions. En primer lloc, hi ha una esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya, la número 67, que la sotmetem a votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Les esmenes d'Iniciativa es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* Doncs, procedim a votar les esmenes 64 i 65.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 21 vots a favor, 50 en contra i 4 abstencions.

Votem conjuntament les esmenes números 66 i 68, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 21 vots a favor, 50 en contra i 4 abstencions.

A continuació, sotmetem l'article 30 a votació segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen d'aquest article ha quedat aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Passem a l'article 31, al qual hi ha una sola esmena, la número 69, de l'Agrupació parlamentària del CDS.

El Sr. LATORRE: Que retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada i se sotmet a votació aquest article 31. *(L'I. Sr. Perea demana per parlar.)* Sí?

El Sr. PEREA: Hi ha una esmena del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Com?

El Sr. PEREA: Hi ha una esmena del nostre Grup a l'article 31.

El Sr. PRESIDENT: A l'article 31?

El Sr. PEREA: Sí, la número 70.

El Sr. PRESIDENT: Ah!, és un nou apartat a aquest article. Exacte; doncs pot defensar aquest nou apartat.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Amb aquesta esmena es pretén que el recurs d'alçada no sigui utilitzat més que com una garantia dels drets del sancionat, com una fórmula per retardar el pagament de la multa imposada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Perea. Torn en contra?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: En el sentit que potser el senyor Perea no recorda que la interposició del recurs no suspèn l'execució, eh? És a dir, únicament les sales del contenciós administratiu poden en casos que vostè coneix perfectament per raons òbvies, que en casos només excepcionals es dóna la suspensió i amb el degut fiançament. Per tant, nosaltres no veiem clara l'esmena, sincerament, eh?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Camps. Votem aquesta esmena número 70, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 53 en contra i 18 abstencions.

Votem l'article 31 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article ha quedat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

Passem a l'article 32. Hi ha una esmena procedent d'Esquerra Republicana de Catalunya, que se sotmetrà a votació. *(L'I. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.)* Sí, el senyor Camps pot fer un torn en contra.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: No exactament un torn en contra; és a dir, jo comprenc que la situació que ha explicat abans el portaveu senyor Sabanza ho pugui fer difícil; però aquí és una pena que no poguéssim, senyor President, recollir una transaccional que estaria disposat a proposar. Què pretén Esquerra Republicana?: «La imposició de les faltes molt greus i greus seran publicades en el DOGC i en un diari d'àmbit nacional amb càrrec a l'infractor». Home, publicar totes les esmenes, no, ai!, publicar totes les sancions, no; no, perquè no cal. I amb càrrec a l'infractor, doncs, és una miqueta, allò..., pic i repicó. Però, en canvi, «per raons d'exemplaritat, l'autoritat que imposi faltes molt greus i greus podrà acordar la publicació de les sancions així com els noms dels autors de la infracció al DOGC i a través dels mitjans de comunicació que es consideri adients», aquesta podria ser una transaccional que satisfaria potser la intencionalitat de l'esmena i que no seria tan, potser, tan «brutal», entre cometes, com el text. No sé què li sembla, al Grup d'Esquerra.

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Sabanza?

El Sr. SABANZA: Sí, gràcies, senyor President. Acceptaríem la transaccional perquè està en la mateixa filosofia que inspirava l'esmena presentada al seu dia.

El Sr. PRESIDENT: I bé, llavors, jo hauria de demanar als altres components que havien estat en el Grup d'Esquerra Republicana conjuntament amb el senyor Sabanza si hi estan d'acord, perquè tenen una quota a part en aquestes esmenes.

El Sr. PUEYO: Sí, hi estem d'acord, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, queda retirada l'esmena per donar pas a la transaccional, que prego que arribi a la Mesa. *(Pausa.)* Moltes gràcies. Com que el senyor Camps ha donat lectura al text de la transaccional, la Presidència suposa informats a tots, a totes les seves senyories, i per consegüent no..., passaríem a la seva votació directament. D'acord? *(Pausa.)* Doncs, així es procedirà.

Es procedeix a votar aquest nou article 32 bis, segons l'esmena transaccional que s'ha llegit abans.

Vots a favor?

Aquest nou article ha quedat aprovat per unanimitat.

Votem a continuació els articles 33 i 34, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Les disposicions transitòries tampoc tenen esmenes, amb l'excepció de la proposta d'una nova disposició transitòria. Però ho votarem després, i en primer lloc votem les tres disposicions transitòries que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquestes tres disposicions transitòries han quedat aprovades per unanimitat.

Ara passem al debat de l'esmena 72, que proposa una nova disposició transitòria. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Soto.

El Sr. SOTO: Defensaria conjuntament la 72 i la 81, per retirar-les en benefici d'una esmena transaccional.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. *(Pausa.)* El senyor Camps té la paraula... I l'esmena transaccional on és? *(Pausa.)*

Sí, el senyor Secretari procedirà a la seva lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena transaccional a l'esmena número 85, d'addició d'una nova disposició transitòria: «Mentre la Policia Autonòmica no hagi conclòs el procés de desplegament...»

El Sr. PRESIDENT: No, no és aquesta...*(Pausa.)*

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena transaccional a l'esmena 72, abans 127 de la Ponència, del Grup Socialista, d'una nova disposició transitòria segona: «Abans de sis mesos el Consell Executiu haurà d'aprovar el Decret pel qual s'establirà el Catàleg d'Espectacles Públics i Activitats Recreatives i establiments de pública concurrència previst a l'apartat 3 de l'article 1 de la present llei.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Se sotmet a votació aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem a continuació a votar les disposicions addicionals, que són la primera i segona, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquestes disposicions addicionals han quedat aprovades per unanimitat.

Hi ha esmenes que consisteixen en la introducció d'una nova disposició addicional. El Grup Socialista té l'esmena 74 i la 77, i la 79, a més de les que ja havia retirat, i la 78, que havia defensat.

El Sr. SOTO: L'esmena número 74, el que pretenia és que el Consell Executiu de la Generalitat vetlli pel degut respecte dels drets d'autor en l'àmbit de les activitats previstes en aquesta Llei. Aquesta esmena, en qualsevol cas, si hi hagués el compromís que aquesta matèria és recollida en el desenvolupament reglamentari de la Llei, estaríem disposats a retirar-la; esmena 74.

Passo a la 77; la 77 és una esmena per nosaltres especialment important, que és la esmena que fa referència a la necessitat de la supressió de barreres arquitectòniques en tot aquest sector. I la retirem en benefici d'una esmena transaccional, que crec que ja han fet arribar a la Mesa.

L'esmena 79 és una esmena que assenyala la necessitat que la Direcció General del Joc i Espectacles coordini el procés d'elaboració de les normatives del Govern de la Generalitat que afectin les diferents matèries subjectes d'aquesta Llei. I l'esmena número 82, que és la que quedava viva, també la retirem en benefici d'una altra esmena transaccional que s'ha fet arribar a la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: La 79, vol dir.

El Sr. SOTO: No. La 77 i la 82 són les que retirem en benefici de dues esmenes transaccionals.

El Sr. PRESIDENT: Sí, i què passa amb la 79.

El Sr. SOTO: La 79, la mantenim.

El Sr. PRESIDENT: La manté.

El Sr. SOTO: I la 74, també la mantenim, però expressem la nostra voluntat de retirar-la si és tingut en compte —hi ha un compromís en aquest sentit pel Grup parlamentari de la majoria— en el desenvolupament reglamentari.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Torn en contra?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, nosaltres donaríem suport a les esmenes transaccionals que ha proposat el Grup Socialista, tant a la 77 com a la 82. Pel que fa a tot el tema dels drets d'autors, a més, és objecte de desenvolupament reglamentari —té raó el senyor Soto—, però, a més a més, recordi que també hi ha la Llei de la Propietat Intel·lectual, que vetlla per aquests drets. Per tant, jo crec que, si dintre el desenvolupament reglamentari hi tindrà lloc, potser no caldria afegir aquí noves disposicions addicionals, atès que sempre tenim per sobre la cobertura de la Llei de Protecció de la Propietat Intel·lectual. En canvi, pel que fa a la disposició addicional vuitena proposada, a nosaltres ens sembla..., no creiem necessari significar la Direcció General del Joc i Espectacles en aquesta Llei. Pensem, doncs que, bé, aquestes funcions corresponen a la Conselleria de Governació i al Consell Executiu, i, malgrat que l'actual Director General del Joc és bon amic i company, no em sembla que aquesta amistat m'hagi de portar a significar-lo en la Llei, per això, amb tot el sentiment, hi votaríem en contra, però amb totes les altres coses, hi estaríem d'acord.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. Procedim a la votació de les úniques esmenes que queden, que, si no està equivocada la Presidència, són la 74, la 78 i la 79.

El Sr. SOTO: La 74, la retiraríem.

El Sr. PRESIDENT: La retirarien.

El Sr. SOTO: I les altres dues les mantenim.

El Sr. PRESIDENT: Mantenen la 78 i la 79, que són les que se sotmeten a votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 21 vots a favor, 49 en contra i 4 abstencions.

A continuació, el senyor Secretari procedirà a la lectura de les esmenes transaccionals.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena transaccional a l'esmena número 77, d'addició d'una nova disposició addicional: «La normativa prevista a l'apartat 2 de l'article 2 d'aquesta Llei ha de vetllar també per l'adaptació de les condicions tècniques dels locals i establiments de pública concurrència a les reglamentacions específiques que regulen la supressió de les barreres arquitectòniques que presenten dificultats per a l'accés dels disminuïts físics als establiments esmentats.»

Esmena transaccional a l'esmena número 82, d'addició d'una nova disposició final: « El Consell Executiu de la Generalitat facilitarà la deguda difusió d'aquesta Llei i la normativa que s'hi relacioni».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Ara procedim... *(Remor de veus.)* Sí, digui? *(Pausa).* N'hi ha una que fa referència a una de final que encara no la votarem.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: No, no, és que no he entès si ha dit «facilitarà» o «fomentarà». «Fomentarà», ha de dir.

El Sr. PRESIDENT: Sí, hi ha un error de transcripció. És «fomentarà».

El Sr. CAMPS I ROVIRA: «El Consell Executiu de la Generalitat fomentarà la difusió.»

El Sr. PRESIDENT: Correcte.

Votem doncs l'esmena transaccional consistent en una nova disposició addicional.

Vots a favor?

Aquesta nova disposició addicional ha queda aprovada per unanimitat.

A continuació, sotmetem a votació les tres disposicions finals, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Aquestes disposicions finals han quedat aprovades per unanimitat.

Ara se sotmet a votació l'esmena transaccional número 82, del Grup Socialista, que proposa una nova disposició final.

Vots a favor?

Aquesta nova disposició final ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, procedeix votar l'Exposició de Motius, a la qual hi ha una esmena tècnica, que prego al senyor Secretari que procedeixi a la seva lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Bé, en el paràgraf tretzè, per coherència amb l'aprovació de l'esmena numero 141, que introdueix un annex a la Llei, podria no ser correcta l'al·lusió a aquest paràgraf de l'Exposició de Motius, concretament a «activitats esportives i jocs i apostes». I en el paràgraf setzè, per coherència amb l'aprovació de l'esmena 72, de supressió de l'article 15, podria no ser correcta l'al·lusió en aquest paràgraf de l'Exposició de Motius a «cartells».

Per tant, aquestes mencions són les que es proposen com a esmenes tècniques.

(L'I. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: En aquesta última tècnica, en referir-se a «cartells», s'hauria d'entendre que en aquest paràgraf setze la supressió que caldria és la menció dels «cartells i programes» a la primera línia del paràgraf i la menció de la «desaparició amb caràcter general de l'exigència de dipòsit previ al cartell o programa» cap al mig del paràgraf. Són dues mencions les que s'han de suprimir; no una. M'explico?

El Sr. PRESIDENT: Els altres grups estan d'acord amb aquesta proposta de modificació de la modificació tècnica? *(Pausa.)* Doncs, així se sotmetrà a votació.

Se sotmet a votació l'Exposició de Motius.

Vots a favor?

L'Exposició de motius ha quedat aprovada per unanimitat.

I, finalment, es vota el títol de la Llei.

Vots a favor?

El títol de la Llei ha quedat aprovat per unanimitat.

La Presidència recorda que els grups poden ara fer explicació de vot. Sembla que tots el grups.... *(L'I. Sr. Riera i Gassiot demana per parlar)* Sí, el senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, President, jo vull formular, vull aprofitar aquest moment de posicionar-nos davant d'aquesta Llei que acabem de votar per dir que ens deixa la recança d'un punt, que en concret és el punt disset, l'article 17 d'aquesta Llei, perquè tenim una mica la impressió que hi ha una porta oberta a la censura, i així ho han manifestat diferents grups de professionals i així ens preocupa també a nosaltres.

Hem de dir que la tramitació d'aquesta Llei ha estat modèlica en un aspecte; crec que tant el ponent de la Llei, senyor Jaume Camps, com el Diputat Socialista Xavier Soto, en particular, han certificat que els tràmits de Ponència i els de Comissió poden millorar molt un avantprojecte de llei i poden arribar-la a convertir en una llei important. Nosaltres votàvem, ens absteníem en una esmena a la totalitat que presentava el Grup Socialista en el sentit que volia fer de les lleis dues lleis, una llei de policia de l'espectacle i una llei que, en canvi, era de foment de l'espectacle; em semblava que eren dues lleis diferents. El compromís de l'Honorable Conseller senyor Gomis, en el sentit de dir que el Govern promourà una llei de l'espectacle i del foment de l'espectacle, ens deixava tranquils en aquest sentit.

Repeteixo que, en canvi, la Llei era important perquè, com deia la Federació de Municipis —tan lloada avui pel senyor Jaume Camps, cosa que me n'alegro—, em comentava al moment de presentar-se aquest Projecte de Llei: «el Projecte de Llei de Policia de l'Espectacle, les Activitats Recreatives i els Establiments Públics ha entrat ja al Parlament de Catalunya; es tracta d'una llei molt desitjada pels ajuntaments, ja que s'espera que pugui posar un cert ordre a tot el garbuix de lleis i ordenances que hi haurà sobre aquesta qüestió i també perquè els municipis han expressat reiteradament la seva preocupació pels problemes que plantegen tant els espectacles multitudinaris com els locals de nit».

Repeteixo que, en canvi, ens queda l'angúnia, després de saber que aquesta Llei ha estat aprovada, de l'aplicació d'aquest article 17, que, ho repeteixo, pot portar a activitats de tipus censorial, de tipus sancionador, malgrat la referència que es fa a l'article vintè de la Constitució. No deixa de ser significatiu que fa ben pocs dies en un ajuntament de Catalunya, en concret a l'Ajuntament de Tortosa, una companyia que representa una obra de teatre, *Viure a Malibú*, envia un contracte i aquest contracte li és retornat amb una esmena, signada pel regidor de cultura de l'Ajuntament, quan diu: «se li abonarà aquesta quantitat», i l'esmena que planteja al contracte diu: «si no és la representació obscena o malsonant, ni atemptadora de la moral a criteri del contractant». Aquesta és una clàusula enormement perillosa i enormement significativa.

Quan sempre es parla de la defensa dels drets de la infància i de la joventut, amb la defensa de la qual estem d'acord, no sempre s'aplica aquesta defensa a l'hora d'evitar espectacles violents; seria molt greu que aquesta voluntat qualificadora que l'article 17 pressuposa portés diferents organismes de poder local i, per exemple, d'altres poders presents a Catalunya a incloure clàusules d'aquest estil, que, ho repeteixo, ens semblen que són clàusules clarament de censura.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El Grup Popular també vol explicar el vot? *(Pausa.)* Doncs, tenen cinc minuts.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President; des de l'escó estant. Aquest Projecte de Llei ve a omplir un buit legislatiu, en ús de les competències en matèria d'esports i lleure, espectacles, cultura, urbanisme, higiene, turisme, publicitat, jocs i apostes, comerç interior, defensa del consumidor i de l'usuari i indústria de la Generalitat de Catalunya. Les poques esmenes presentades pel meu Grup en relació amb el nombre d'articles d'aquest Projecte ja representa un suport implícit, malgrat que nosaltres hauríem preferit una regulació global i no merament un codi sancionador per a organitzadors d'espectacles i titulars d'establiments públics.

No obstant això, considerem que són raonables algunes de les crítiques fetes, en especial les referents a l'habilitació reglamentària, tècnica perillosa perquè escapa del control del legislatiu. Per una altra banda, nosaltres valorem molt positivament el respecte del principi d'autonomia municipal que impregna l'articulat d'aquest Projecte de Llei.

És per tot això que, constatant els antecedents de meticulosa tasca en Ponència i en Comissió, i les nostres valoracions tècniques i polítiques, tot això ens ha permès votar favorablement aquest Projecte de Llei, en aquest moment ja Llei del Parlament.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. *(Pausa.)* Sí, el Grup Socialista també explica el vot... *(L'I. Sr. Casanovas demana per parlar.)* Ah! perdó, perdó.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, si vostè ho permet, nosaltres també voldríem intervenir en l'explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Casanovas pot explicar el seu vot.

El Sr. CASANOVAS: No, el senyor Sabanza.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Sabanza, molt bé, té la paraula.

El Sr. SABANZA: Senyor President, senyores i senyors diputats, el 16 de maig de 1989 va ser publicat al *Butlletí Oficial del Parlament* el text del Projecte de Llei sobre Policia de l'Espectacle, les Activitats recreatives i els Establiment públics, que, avui, dia 30 de maig del 1990, un any després, ha estat aprovat pel nostre Parlament. Aquesta és una Llei necessària, en un moment que s'evidencia la manca d'una normativa clara i rigorosa i es fa palesa la descoordinació entre les diferents administracions, en concret entre la Generalitat i els governs civils a l'hora d'establir, per exemple, els horaris de tancament d'establiment i espectacles, si bé lamentem que s'hagi perdut una oportunitat de resoldre-ho també entre les delegacions del Govern i els ajuntaments en haver-se aprovat, per exemple també, l'article 16 sense modificacions. Aquesta podríem entendre que és potser una constant, amb més o menys intensitat, en els textos presentats últimament pel Govern, ja que no respecta o s'intenta envair l'esfera de les competències locals o, en el cas de la Llei que ens ocupa, la ignorància total a l'existència d'una part de l'organització territorial catalana, que oportunament se'ns va prometre importantíssima, com són els consells comarcals.

La Llei de la Policia de l'Espectacle pretén, com a objectius principals, garantir la seguretat de l'usuari i evitar molèsties a tercers com a conseqüència de les activitats que avui hem regulat. Hi ha d'haver, però, també com objectiu paral·lel i no per això menys important sinó tot al contrari, la seguretat dels que han estat usuaris d'aquests establiments, locals o espectacles. En el primer cas, en la seguretat dels usuaris directes, ens vénen a la memòria fets ocorreguts segurament per una manca del compliment de la normativa, i els més destacats són els incendis a les discoteques Alcalà, de Madrid i, més recentment, a la discoteca Fly de Saragossa i que en les dues ocasions es van saldar amb un nombre elevat morts.

Cal, però, tenir també en compte, com deia, els que han estat usuaris immediats, i em refereixo principalment al joves, i a les estadístiques d'accidents de trànsit mortals, que es concentren en un grup definit per les característiques que ocorren en caps de setmana, a gent jove que havia consumit begudes alcohòliques i que sortien de discoteques, *pubs*, sales de balls o altres espectacles, que tenen la seva hora de tancament a la matinada i que han portat, per exemple, el Govern d'un altre país que es troba en una situació semblant, l'italià, a avançar considerablement, a avançar a les dues de la matinada l'hora de tancament dels locals, accentuar els controls d'alcoholèmia als conductors i la inspecció de l'admissió de menors i la venda que se'ls pugui fer de begudes alcohòliques.

Per aquests motius, i aprofitant el que hem aprovat avui, cal que el Govern —i, en concret, la Conselleria de Governació, el Conseller de Governació— no s'adormi a l'hora de desplegar la Llei i posi en marxa immediatament els mecanismes que facin possible l'aplicació, amb la màxima diligència i rigorositat, dels preceptes que recull, atenent l'oportunitat de l'època de l'any en què s'ha aprovat, tot just abans de l'estiu. Caldrà també que s'acceleri la dotació d'efectius humans i materials als serveis de la inspecció que es requereix per tal de complir eficaçment el que avui hem aprovat.

En un breu repàs al text aprovat, cal fer esment d'una novetat que introdueix aquesta Llei, en tant que estableix, en els seus articles 6.3 i 8.4, l'obligatorietat de tenir concertat un contracte d'assegurances que cobreixi el risc de la responsabilitat civil dels locals i establiments, tant en instal·lacions fixes com provisionals. La importància del que comento no tan sols és la cobertura de la responsabilitat en abstracte, sinó perquè les companyies d'assegurances —que es mouen, bàsicament, sota criteris d'interès econòmic— obligaran, per poder concertar les pòlisses, que les instal·lacions, els locals i els establiments estiguin en les condicions òptimes de seguretat.

Cal també destacar positivament que s'hagi inclòs en el tràmit en Comissió la nostra esmena que determina que no es tingui en compte la capacitat econòmica de l'infractor per a la graduació de les sancions, com és obvi.

També hem de destacar positivament el fet que la realització d'activitats delictives en els establiments —i, en especial, les relacionades amb el consum i el tràfic d'estupefaents per part del públic— s'hagi tipificat, com demanàvem, com a falta molt greu per a l'establiment, en uns moments en què tots tenim l'obligació de ser al màxim d'intransigents en la repressió del tràfic de drogues, a la vista dels problemes que es deriven de la seva proliferació.

Així mateix, ens alegrem que s'hagi recollit l'esmena nostra que demanava..., que establia l'obligatorietat de donar publicitat a la imposició de sancions a locals i establiments, com a mesura que consideràvem útil per a la informació dels usuaris i també com a acció exemplaritzant a possibles nous infractors.

Per acabar, dir-los que, amb la confiança de la utilitat de la

Llei que s'ha aprovat, amb la inclusió de la majoria de les esmenes que oportunament vam presentar, i en funció dels motius de discrepàncies o reserves que hem intentat exposar, hem anat definint el nostre vot, de manera gairebé majoritària, en vot favorable, els diputats d'Esquerra Catalana i els diputats que també conformen el Grup Mixt, els diputats del Partit dels Comunistes.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. El Grup Socialista també fa ús del dret d'explicar el vot, per mitjà del seu Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: Moltes gràcies, senyor President. És obvi que en el procés de discussió parlamentària d'aquesta Llei hem arribat a importants acords amb el Grup parlamentari de la majoria, en una llei que finalment s'ha configurat com una llei de mínims i en la qual s'han produït acords importants. També hem mantingut algunes discrepàncies, i és obvi que finalment, globalment, la Llei per a nosaltres té un balanç satisfactori.

També és obvi, d'altra banda, que no seria la llei que nosaltres hauríem portat a aquesta Cambra si ens correspongués la funció de governar. En qualsevol cas, la meva explicació de vot voldria subratllar un fet, i és que aquesta Llei, per la complexitat tècnica de la matèria —afecta un sector amplíssim, amb una gran varietat d'espectacles..., ha d'afectar aspectes, com assenyalava el Diputat del Grup Popular, d'higiene, de seguretat, de benestar, etcètera—, és, per tant, una llei que el que fa és marcar les grans directrius de l'actuació del Govern, i se'n farà el desenvolupament bàsic de forma reglamentària.

I, en aquest sentit, jo voldria insistir que el nostre Grup parlamentari creu que és imprescindible que, en el procés d'elaboració del desenvolupament reglamentari d'aquesta Llei, es mantingui el consens i el clima de diàleg que ha presidit la discussió parlamentària d'aquesta Llei, que s'ha d'ampliar no sols, òbviament, als grups parlamentaris, sinó a les altres administracions —especialment, l'Administració municipal— i a tots els sectors implicats.

Efectivament, s'ha produït avui, aquest matí, un important compromís del Conseller en matèria de foment: que el Govern de la Generalitat estudiarà mesures de foment en matèria d'espectacles. Nosaltres donarem un temps oportú al Govern per posar en marxa aquestes mesures, i sol·licitarem, en un termini de temps prudent i raonable, la compareixença del Govern de la Generalitat davant de la Comissió adequada del Parlament per estudiar en concret quines mesures de foment es posaran en marxa.

Hi ha dos temes en els quals nosaltres hem... Abans d'entrar en aquesta matèria, voldria subratllar també que creiem que és important que les competències que es poden delegar als ajuntaments, i que preveu l'article 34 de la Llei, creiem que s'han de delegar als ajuntaments de la forma més ràpida i immediata possible.

I assenyalava que hi ha hagut dos aspectes en els quals efectivament hem discrepat de la majoria, que era en el tema de les qualificacions dels espectacles i en el tema de les suspensions. No tant, probablement, pel que era la voluntat de la majoria, al darrere d'aquests articles, sinó per l'expressió i la formulació tècnica d'aquesta, que, efectivament —com assenyalava el Diputat Ignasi Riera—, obria la porta a algunes possibles interpretacions inadequades. En tot cas, nosaltres esperem que, en la mesura que el procés de discussió parlamentària ajuda a interpretar les lleis, pugui drenar qualsevol interpretació inadequada en aquesta matèria.

Ens hem oposat també a afegir noves prohibicions addicionals en el tema d'infància i joventut, perquè el nostre punt de vista era que, establertes les prohibicions mínimes —que són competències de l'Estat—, les prohibicions addicionals, no les havien d'imposar les administracions, sinó els mateixos joves, els pares i els educadors.

Finalment, hi ha dos temes que creiem que seran, d'alguna manera, la prova del nou en aquesta Llei, i en la qual voldríem tenir resultats, en un termini raonable de temps, però de forma immediata. Em refereixo a dos temes, clarament: a resoldre la situació d'arbitrarietat i discriminació que actualment regula el tema de la regulació del dret d'accés i del dret d'admissió —hem de veure, en els propers mesos, avenços substancials en aquesta matèria—, i hauríem de veure també avenços substancials en la supressió de barreres arquitectòniques, que dificulten l'accés dels minusvàlids físics a tot aquest sector.

Jo crec que també és important que aprofitem aquesta Llei per ressaltar la importància global que té aquest sector, la seva importància no sols en la vida quotidiana del país, sinó la seva importància econòmica i turística. Crec que és un sector que està fent un esforç d'innovació i de modernització relativament important, i que hem d'aprofitar les energies d'aquest sector per fer avenços molt importants en matèries compreses en aquesta Llei i en matèries fora de l'àmbit d'aquesta Llei: s'ha parlat del problema dels accidents de trànsit, del consum d'alcohol, del consum de drogues... Nosaltres creiem que la forma d'avançar per solucionar aquests problemes no és tant la Llei i els reglaments sinó l'esforç mancomunat, unir iniciatives entre les administracions i els sectors implicats.

Finalment, aquesta Llei no ha de ser una espasa de Dàmocles. Nosaltres tenim una certa preocupació perquè, de vegades, s'aproven en aquesta Cambra lleis que presenten innovacions positives, però que després no s'apliquen, que queden configurades únicament com a espasa de Dàmocles per a quan hi ha problemes. Efectivament, l'aplicació d'aquesta Llei és, sens dubte, problemàtica, difícil, tècnicament i políticament, però amb consens i amb prudència aquesta Llei s'ha d'aplicar.

I, finalment, crec que és de justícia també agrair al que ha estat el portaveu del Grup parlamentari de la majoria la seva tasca en els treballs de Ponència i Comissió, que ha facilitat, probablement, que els acords a què hem arribat hagin fructificat.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Camps, per a explicació de vot.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Molt Honorable senyor President, a mi em sembla que ens hem dotat d'un instrument important en tota aquesta matèria. Jo subscriuria les paraules de molts..., de tots els portaveus que han intervingut, en el sentit que ara tenim un instrument que permetrà l'aplicació d'una legislació inconnexa i dispersa que teníem fins al moment i que feia pràcticament impossible la imposició, per exemple, de sancions.

Jo voldria, des del punt de vista de l'optimisme quant a la

bona racionalitat dels nostres alcaldes, pensar que l'article 17, senyor Riera, no serà la porta per a una nova censura. Certament, l'article 17, una lectura molt parcial podria donar lloc a aquest temor, i jo comparteixo que les «alcaldades» es poden cometre per via de l'article 17, és cert: certament, una lectura de tot el text de l'article fa comprendre que aquest article 17 va més en el sentit d'informació i que en cap cas pot exercir més enllà d'unes funcions de tutela informativa, si es vol, però no més enllà. I hi ha recursos, per part dels administrats, per impedir aquestes «alcaldades».

Confiem que la seva aplicació..., estic d'acord amb els altres ponents, i amb el ponent socialista, que el desplegament reglamentari d'aquesta Llei és importantíssim.

Jo no voldria allargar-me més. Voldria dir simplement que quan, a una llei, s'hi presenten 147 esmenes, i alguna a la totalitat, i, aquestes esmenes, les discrepàncies, queden reduïdes després del Ple a una quinzena, després de moltes llargues discussions amb els ponents, vol dir que tots els ponents hem fet una feina conjunta molt..., molt... Jo els he d'agrair molt sinceràment, no únicament al ponent socialista, amb qui hi ha hagut molts acords, sinó a tots els ponents, la comprensió i la tasca que conjuntament hem fet.

I també agrair que..., moltes vegades passa, quan un ja fa anys que fa de la vida *(remor de veus)*, et trobes moltes vegades que és molt important amb quin director general i amb quin conseller et trobes, perquè l'«encasquillament» —entre cometes— d'algú que ha fet la llei fa que les transaccions siguin difícils. No ha estat així en aquest cas, i la flexibilitat també hi ha ajudat —que als ponents de la majoria, no als de l'oposició, ens és molt important el tipus de flexibilitat que trobem a casa nostra. Per tant, contents tots.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Reforma de la Llei 48 de 1984, Reguladora de l'Objecció de Consciència i de la Prestació Social Substitutòria, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya; per a un torn a favor d'aquesta Proposta, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Reforma de la Llei 48/1984, Reguladora de l'Objecció i de la Prestació Social Substitutòria

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per defensar la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Reforma de la Llei 48/84, Reguladora de l'Objecció de Consciència i de la Prestació Social Substitutòria. Ho faig amb la convicció que mereixerà l'aprovació de les senyores i els senyors diputats.

Aquest Parlament de Catalunya, per mitjà de les Resolucions 106, 107 i 108 d'aquesta legislatura, assenyalava la seva preocupació per la interpretació i l'aplicació insuficients de la Llei 48/84 i remarcava alguns aspectes que la reforma d'aquesta Llei hauria de tenir en compte i que es recullen en la nostra Proposició de Llei. A més, quan la Llei va ser aprovada a Madrid, a la segona legislatura en aquest Parlament es va aprovar una Proposició no de Llei, que va donar lloc a la Resolució 121, en la qual es demanava que s'adoptessin mesures en relació amb la problemàtica derivada de l'aplicació de la normativa que regula el dret d'objecció de consciència. És per això que espero el vot favorable de la majoria dels parlamentaris.

El Projecte de Llei de l'any 84, el Govern el va presentar més amb la voluntat de complir el mandat de l'article 30 de la Constitució, en el qual es diu que es regularà, amb les garanties que calgui, l'objecció de consciència, que no pas per tal de regular un dret fonamental a la llibertat ideològica de què dimana aquesta objecció. La seva raó no està en la creença de la defensa d'un dret, sinó més aviat a admetre una tolerància per als que no vulguin, per motius de consciència, complir el servei militar, i, al mateix temps, per evitar les mesures repressives contra els objectors. La Llei va néixer morta; alguns opinen que era l'única possible, però el que s'ha demostrat és que la seva aplicació ha estat contestada pels col·lectius als quals anava dirigida i, si bé els principis que la inspiren —segons el preàmbul del text legal— són prou plausibles, l'articulat de la Llei no respon a aquests principis. Es podria dir que va ser una llei proclamada que no va satisfer ningú.

Poc després de la publicació de la Llei de l'Objecció de Consciència, el Defensor del Poble va rebre innombrables queixes que li anunciaven la seva possible inconstitucionalitat, per la qual cosa es va veure obligat a presentar davant el Tribunal Constitucional un recurs contra la totalitat de la Llei 48/84 i contra alguns articles de la Llei Orgànica 8/84. El Tribunal Constitucional, el novembre del 87 —dos anys i mig després d'haver presentat el recurs—, el va desestimar, fent una interpretació restrictiva de la Constitució pel que fa als drets a objectar. Però cal remarcar —perquè és important— que tres magistrats del Tribunal varen formular el seu vot particular.

El nostre Grup, vista la sensibilitat dels grups parlamentaris d'aquesta Cambra i el rebuig per part dels col·lectius d'objectors de consciència als quals va dirigida la Llei, i la sentència del Tribunal Constitucional, amb els seus vots particulars, ha considerat que era el moment de presentar la Proposició de reforma de la Llei, perquè, a més, es donen, entre altres, tres factors que han variat substancialment de l'any 84 a l'any 90.

El primer factor és de naturalesa ideològica, ja que, si bé és cert que la sensibilitat per la pau i els moviments de defensa d'aquesta arreu del món comencen en la dècada dels seixanta, no és menys cert que, en l'actualitat, la pau, com a valor col·lectiu, està en totes les consciències dels ciutadans i, al mateix temps, es dóna un rebuig total a tota mena de violència i, per tant, un increment quantitatiu dels objectors de consciència.

El segon factor és de naturalesa política. Tota vegada que la transformació i els canvis profunds a l'Europa de l'Est, les primeres passes per aconseguir un progressiu desarmament, el clima de pau, malgrat les guerres localitzades, i l'inici d'un camí cap a l'Europa unida fan que es posin en dubte els exèrcits i els pressupostos militars.

Un tercer factor és de naturalesa tècnica, i respon a la polèmica que s'ha encetat entre especialistes en matèria de defensa i comandaments d'alta graduació de l'exèrcit sobre si l'actual exèrcit espanyol és operatiu i si no caldria crear un exèrcit pro-

fessional, o sigui, la institució del servei militar voluntari, ja que els avenços tecnològics fan que l'aprenentatge de l'exèrcit sigui més difícil i, per tant, resulti absurd i molt onerós mantenir l'actual sistema.

No hi ha dubte que aquest darrer factor serà el que, en un temps no molt llunyà, farà que desaparegui el servei militar obligatori a l'Estat espanyol. Però no hi ha dubte també que, mentre això no arribi, s'haurà de legislar de tal manera que els drets a objectar siguin plenament garantits.

Sabem d'antuvi que el Projecte de reforma que presentem avui a aquesta Cambra no satisfarà tothom. És cert que la millor Llei d'Objecció de Consciència serà la que estableixi el servei militar voluntari, però també és cert que, ara com ara, no hi ha un consens entre totes les forces majoritàries de l'Estat per aconseguir-ho.

És per això que creiem oportuna la Proposició que sotmet avui el Grup d'Iniciativa per Catalunya a la consideració d'aquesta Cambra.

Com ja he dit, la Llei va néixer morta; no posem en dubte les dificultats que hi havia l'any 84 per convèncer els militars de la necessitat de regular l'objecció de consciència, però avui, com també hem dit, les circumstàncies han canviat.

Voldria recordar aquí les manifestacions sobre l'objecció de consciència de persones molt qualificades. Així, l'ex-militar Juli Busquets, de la Unió Militar Democràtica, a la taula rodona que va organitzar el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya en el Col·legi de Periodistes el gener d'enguany, si bé va defensar l'actual Llei, va reconèixer que: «Aquesta és millorable, perquè fou aprovada el 1984 i ara som al 1990; hem adquirit més espais de llibertat, i suposo que, si es fes avui, es faria diferent». No hi ha dubte que aquestes declaracions anuncien la necessitat d'una reforma de la Llei d'Objecció de Consciència.

El setembre de 1988, el que aleshores era diputat d'Izquierda Unida, Enrique Curiel, avui participant actiu del Projecte 2000 del Partit Socialista Obrer Espanyol, deia que era necessària una reforma, no parcial sinó integral, de la Llei Reguladora de l'Objecció de Consciència, que és una llei esgotada. És evident, doncs, que el seu pensament haurà d'influenciar el Govern per accedir a la reforma a fons de la Llei.

No voldria deixar de citar el que opina Jordi Torrades, President del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, Consell que agrupa la majoria de les entitats juvenils del Principat i, per tant, als quals va dirigida principalment la Llei d'Objecció de Consciència. El senyor Torrades diu: «El Consell fins ara estava pel reconeixement del dret d'objecció i criticava qualsevol llei per considerar-la restrictiva. L'última Assemblea va aprovar una resolució en la qual, per primera vegada, es prenia posició a favor de la fi del servei militar obligatori, o sigui que, des d'ara, volem l'abolició de la mili.» I afegia: «Mentrestant, demanarem la millora de la qualitat de vida del soldat i que s'aclareixin temes com els d'accidents.» No hi ha dubte que aquesta és, si més no, l'opinió d'un ampli sector de la joventut catalana.

El nostre Grup, si bé ha presentat una proposició de llei de reforma de la Llei d'Objecció de Consciència al Parlament dels diputats, a Madrid, ha considerat oportú presentar la Proposta de Resolució en aquest Parlament, tenint en compte la sensibilitat dels grups d'aquesta Cambra, que en el seu dia varen presentar diferents proposicions no de llei, de les quals es desprenia la preocupació per l'actual situació dels objectors de consciència i la necessitat d'adequar la Llei a la realitat existent.

Cal només recollir les Resolucions d'aquest Parlament 106, 107 i 108. Entenem que el nostre text pot ser millorat, i així ho esperem, per bé que creiem que recull la majoria dels punts d'aquestes Resolucions.

A la Comissió de Justícia del 8 de març d'enguany es varen tramitar les Proposicions no de Llei sobre l'objecció, i voldria citar alguna de les intervencions que es varen donar en aquella sessió.

El Diputat senyor Padrós, de Convergència i Unió, demanava, una vegada més, que la reforma de la Llei de l'Objecció de Consciència contempli, almenys, el reconeixement de l'objecció sobrevinguda, la necessitat de transformar el Consejo Nacional d'Objecció de Consciència en un òrgan administratiu i no en un tribunal que valori les causes, la igualtat de durada del servei militar i la prestació social substitutòria, a més de no penalitzar els objectors i de dur a terme la transferència immediata de la gestió de les competències de l'oficina per a les prestacions socials dels objectors de consciència a la Generalitat de Catalunya.

D'igual manera es manifestava el Diputat senyor Ródenas, de l'Agrupació —en aquell moment— del CDS, demanant la derogació de la Llei, i, en el mateix sentit, es pronunciava l'Agrupació d'Esquerra Republicana.

Només hi va haver l'oposició del Grup Popular, ja que el Grup Socialista s'abstingué manifestant, el seu Portaveu senyor Soto, que l'abstenció volia dir, a la vegada, la voluntat que existís una reflexió seriosa i rigorosa dels altres grups parlamentaris, però també un vot positiu a alguna de les qüestions plantejades, i va anunciar, en el transcurs de la seva exposició, que les propostes electorals fetes pels diferents grups implicarien, pròximament, que en el Congrés dels Diputats s'hagi de produir una modificació de les lleis que regulen el servei militar i la Llei que regula l'objecció de consciència, afirmant que s'obria un procés que finalitzaria amb la modificació d'aquesta Llei.

Per tant, hi ha quasi unanimitat en el sentit que cal la modificació de la Llei.

Abans ja he apuntat per què crèiem que ha arribat aquest moment, però voldria afegir un raonament més per tal de remarcar aquesta urgència: la situació difícil de molts objectors de consciència, realment preocupant, i els darrers empresonaments.

Creiem que és important que aquesta Cambra acordi presentar a la Mesa del Congrés aquesta Proposició de Llei, no solament per la sensibilitat dels grups, en aquest sentit, que ha quedat prou palesada, no solament perquè afecta un gran nombre de joves catalans, sinó també perquè els diputats del Congrés de Madrid coneguin el posicionament dels representants del poble de Catalunya davant una qüestió important i transcendent per a la vida de molts joves.

La reforma de la Llei que presenta el nostre Grup es basa en els principis que informen, segons el seu Preàmbul, la Llei de l'any 84, però que —com s'ha dit— no recullen després en el seu articulat. El primer principi és el relatiu a la màxima amplitud quant a les causes d'objecció. En aquest punt, hem de reconèixer que sempre s'han aprovat pel Consejo les sol·licituds en

la declaració de motius de les quals només s'esmentava la paraula «religió, ètic o ideològic» però la precisió de l'eficàcia d'aquestes motivacions queda a l'arbitri dels membres que formen el Consejo Nacional de l'Objecció de Consciència; podríem dir, a la seva tolerància. Per tant, per ser respectuosos amb aquests principis, entenem que només manifestant la voluntat d'objectar n'hi hauria d'haver prou; amb les mínimes formalitats, de manera que una simple declaració davant el Consejo ha de ser suficient, i és evident que no ha d'existir cap termini.

Pel que fa a les garanties d'imparcialitat dels membres del Consejo, si bé la Proposta de la nostra reforma és una matèria del tot intranscendent, ja que per a nosaltres el Consejo no té funcions valoratives de les causes de l'objecció, actualment en la seva composició veiem que només hi té representació el Govern, sense que existeixi una representació dels que resulten afectats per la Llei. El Consejo Nacional només ha de tenir funcions de tramitació i recepció de les sol·licituds, però mai no ha d'actuar com a tribunal dictaminador.

El segon principi fa referència a la discriminació. La Llei ha d'establir que el temps de servei, tant militar com civil, ha de tenir una mateixa durada, ja que no es pot dir que un és més penós que l'altre, i, a més, ha d'existir una informació sobre què s'ha de fer per objectar. Aquesta informació ha de ser de la mateixa intensitat que la que es dóna quan s'informa sobre el compliment del servei militar.

Un altre principi que sembla que condiciona tota la Llei és evitar el frau. La reforma que es presenta en aquesta Proposició l'evita d'igual manera que la present Llei.

I un quart principi és que la prestació social es faci en benefici de la societat. No hi ha dubte que l'esforç dels joves ha de repercutir exclusivament en benefici de la societat, i no és menys cert que s'ha d'evitar que amb la prestació social es busqui una mà d'obra barata o que l'objector pugui treure llocs de treball remunerats a d'altres ciutadans.

D'acord amb aquests principis, entenem que la Llei hauria de reformar-se de la següent manera: la primera qüestió —i fonamental— en què es basa la nostra reforma de la Llei de l'Objecció consisteix a establir si la declaració d'objecció és realitzada per l'objector i el Consejo Nacional només la tramita, o bé si la declaració de consciència la fa el Consell després d'examinar l'expedient i les manifestacions fetes per l'objector.

Entenem que l'objecció de consciència està protegida per la Constitució quan, en el seu article 16.1, es diu que: «Es garanteix la llibertat ideològica, sense més limitació, en les seves manifestacions, que les necessàries per al manteniment de l'ordre públic protegit per la Llei». En aquest precepte no es parla, doncs, de llibertat de consciència, en la qual caldria incloure l'objecció de consciència, però la seva necessària connexió es recull en la Sentència del Tribunal Constitucional 15/82, del 23 d'abril, que s'empara tant en la doctrina com en el dret comparat i que diu que: «L'objecció de consciència constitueix una especificació de la llibertat de consciència, la qual no comporta només el dret de formar lliurement la pròpia consciència, sinó també obrar de conformitat amb els imperatius d'aquesta». D'aquí es deriva que la llibertat de consciència és una concreció de la llibertat ideològica i, per tant, un dret reconegut en l'ordenament constitucional com a dret fonamental, de manera que l'Estat ha d'acceptar les conviccions de consciència.

Així doncs, la simple declaració de ser objector de consciència ha de comportar l'exempció del servei militar obligatori, i s'ha de realitzar en el seu lloc una prestació social substitutòria.

Cal assenyalar també l'article 16.2 de la Constitució, que diu que: «Ningú podrà ser obligat a declarar quant a la seva ideologia, religió o creença», per la qual cosa entenem que queda més que justificada la reforma de l'article primer de la Llei.

D'altra banda, no es pot entendre que l'objecció de consciència només es pugui declarar abans de la incorporació al servei militar. La formació de la consciència és variable i la ideologia i les creences no són inamovibles necessàriament. A més, és lògic que, en entrar el jove en contacte amb l'exèrcit i, per tant, amb tot el que això significa, pugui aleshores convertir-se en objector.

Pel que s'ha dit anteriorment, cal modificar també els articles que es refereixen al Consejo Nacional d'Objecció de Consciència ja que aquest organisme passa a ser, simplement, receptor de les sol·licituds, però en cap moment es converteix en tribunal per examinar antecedents i decidir sobre l'adequació o no de la declaració d'objecció.

L'altra qüestió important és la de si el Consejo podrà demanar als interessats per escrit o oralment que ampliïn els raonaments o sol·licitar-ho a terceres persones. És evident que aquesta qüestió decau pel que s'ha exposat anteriorment, però hi afegiríem un altre raonament: inquirir la realitat de les conviccions de l'objector a través de tercers comporta una autèntica intromissió en la intimitat personal que garanteix l'article 18.1 de la Constitució, i, a més, ho considerem innecessari per al reconeixement del dret.

Una altra qüestió resulta del que diu el punt 5 de l'article primer de la vigent Llei, quan fa referència que «no hi podrà haver discriminació pel fet que es faci el servei militar o la prestació social substitutòria». En canvi, existeix discriminació en no establir-se una duració de la prestació social substitutòria igual que la duració del servei militar, ja que es delega al Govern la fixació, mitjançant reial decret, d'aquesta duració, tot i que es determina que comprendrà un període de temps no inferior a divuit mesos ni superior a vint-i-quatre.

Pel que fa específicament als marges fixats per la Llei, el precepte comporta una infracció tant de contingut essencial del dret com del principi d'igualtat davant la Llei. És evident que significa una penalització per a l'objector de consciència, ja que, per decisió reglamentària del Govern, la prestació civil pot ésser doble que la del servei militar. Cal que aquí citem la Resolució del Parlament Europeu del 7 de desembre de 1983, en el punt 5, el qual expressa que: «La duració del servei alternatiu no podrà ultrapassar el període del servei militar normal.» I no es pot al·legar que aquesta sigui una mesura per evitar el frau de la Llei, perquè el que es fa és, simplement, penalitzar l'exercici d'un dret reconegut.

D'altra banda, la modificació dels articles que es refereixen a la prestació social incideix, principalment, que aquestes prestacions no siguin un apèndix del servei militar sobretot quan es regulen les faltes i les seves sancions, intentant, a més, que la prestació dels serveis socials sigui en benefici de la utilitat pública i evitant que es converteixi en una competència que incideixi negativament en el mercat laboral, i, per tant, és natural que les centrals sindicals hagin de participar activament a través de les comissions de seguiment en la seva supervisió.

No cal dir que la modificació és lògica, sobretot si es tenen

en compte els últims acords entre el Govern i els sindicats pel que fa al control dels contractes laborals.

Per últim, l'article 12 de la Proposició de Llei de Reforma regula que «el Ministeri de Justícia delegarà les seves competències, tant en gestió com en inspecció, a les comunitats autònomes que així ho sol·licitin, i, així mateix, a les comunitats autònomes delegades se'ls traspassarà una partida del pressupost global proporcional al nombre d'objectors en període d'activitat en les esmentades comunitats autònomes». Aquest és un desig manifestat per la majoria dels grups.

Acabo fent referència a un paràgraf de la nostra Exposició de Motius: «Des de la societat ha anat creixent el rebuig contra la Llei, donant-se la paradoxa que els primers presos per raons de consciència dins el nostre Estat de dret poden ésser els que s'oposen a la Llei d'Objecció de Consciència.»

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Ara hi ha possibilitat d'un torn en contra. Poden participar els grups per fixar la seva posició. L'Agrupació parlamentària del CDS; té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, pujo a la tribuna per fixar la nostra posició sobre la presa en consideració de la Proposta de Resolució, plantejada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés la Proposició de Llei de Reforma de la Llei Reguladora de l'Objecció de Consciència i de la Prestació Social Substitutòria.

Aquesta Llei, la 48/84, i el Decret 203 del 1988, mitjançant el qual s'aprovà el Reglament de la Llei, han demostrat clarament les seves insuficiències. Malgrat que el Tribual Constitucional va declarar la dita Llei com a constitucional, amplis sectors del nostre jovent, associacions cíviques i diverses institucions s'han manifestat clarament en contra del desenvolupament que del dret constitucional —hem de recordar que l'article 30 de la nostra Constitució configura aquest dret de forma genèrica i il·limitada—, dic del desenvolupament que fa aquesta Llei i de la seva aplicació posterior. Aquesta contestació social, aquesta resposta social fa necessària la modificació de la legislació abans esmentada, de manera que es garanteixi la màxima amplitud en el tractament de les causes motivadores de l'objecció; el reconeixement de l'objecció sobrevinguda; la fixació de les mínimes formalitats en el procediment de tramitació i l'eliminació de les discriminacions entre els joves que compleixen el servei militar i els objectors, entre altres qüestions.

La major durada del període de prestació substitutòria respecte al servei militar, la imposició de declarar sobre les creences i les convicions de l'individu, així com la discrimianció per raó de sexe, són les causes més significatives del rebuig generalitzat del sistema pel qual s'ha optat a Espanya.

Aquí hem optat, s'ha optat per un esquema que, en lloc d'apostar decididament pel respecte als valors de les persones, fa de la por i de la concessió a interessos heretats d'altres èpoques la línia directriu de l'acció del Govern de l'Estat, de tal manera que l'actual model de prestació social substitutòria no es justifica, en absolut, per la seva autoritat envers la societat, sinó per la por de l'aparell estatal que per posicions d'avantguarda, basades en aspiracions ètiques del nostre jovent, deixin buides les casernes.

La profunda convicció dels aproximadament 40.000 objectors de consciència que a hores d'ara tenim a Espanya està provocant la pràctica inaplicabilitat dels textos legals dissenyats pel Govern socialista; especialment en negar, aquests textos, el dret a l'objecció sobrevinguda. Això ha produït un enfrotament directe d'aquest col·lectiu juvenil amb el Govern, el qual ha donat lloc a l'adopció de posicions més enèrgiques per part dels objectors de consciència. Entre aquestes posicions més enèrgiques destaquen les anomenades insubmissions, és a dir, la desobediència civil, com a únic mitjà de deslegitimitzar aquestes normes, dubtosament coherents amb la nostra Constitució i amb els compromisos internacionals adquirits per Espanya.

L'empresonament d'alguns d'aquests objectors insubmissos ha fet que organismes internacionals com Amnistia Internacional hagin inclòs Espanya en la llista d'estats que violen els drets humans, i les denúncies presentades davant el tribunal internacional fan dubtar molt seriosament de la legitimitat de les posicions adoptades pel Govern central.

Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, sobre la base de totes aquestes motivacions votarem afirmativament la presa en consideració d'aquesta Proposta de Resolució.

Gràcies, senyor President; senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, l'actitud pacífica i l'actitud pacifista del nostre país es va manifestar de manera molt clara en el referèndum d'entrada a l'OTAN, no fa pas tant de temps. Va ser una actitud no només contrària a la política de blocs —política que avui, per desgràcia en aquest cas, encara es manté malgrat una certa caducitat—, sinó que va representar també un posicionament a favor de la pau, a favor de la distensió internacional i també de l'armamentisme.

Vull recordar a aquesta Cambra que el preàmbul de l'Estatut de Núria de l'any 1931, en el tema del servei militar, havia estat molt explícit. Recordaran ses senyories que el preàmbul de l'Estatut de Núria deia taxativament que volíem veure els joves catalans lliures de l'esclavatge del servei militar. És, per tant, una tradició prou antiga del nostre país de mantenir una neutralitat, de mantenir un respecte escrupolós a la pau i a la distensió entre els pobles. Això serveix de preàmbul per anunciar el nostre vot favorable a aquesta presa en consideració d'aquesta Proposta d'una proposició de modificació de la Llei d'Objecció de Consciència a presentar a les Corts espanyoles.

Serà positiu que aquesta Cambra, pel que això indica, prengui en consideració avui aquesta proposta del Grup d'Iniciativa per Catalunya que nosaltres fem també en la seva globalitat nostra, sense detriment, però, que, arribat el moment de la seva tramitació —i ja ho anuncio—, l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya presentarà, o hi presentarà eventualment, un paquet important d'esmenes pel que poden ser posicions diferents de les expressades, en aquest cas, pel Grup proposant d'Iniciativa per Catalunya.

Ha passat molt de temps des que Pepe Beunza i el primer grup d'objectors, al començament dels anys 70, fossin empresonats per defensar o per ser objectors de consciència, per defensar el dret del reconeixement de l'objecció de consciència.

Ha passat també molt de temps des dels primers serveis civils autogestionaris de Can Serra, a l'Hospitalet i altres bandes prop de Barcelona; també ha passat molt de temps des que hi ha hagut una lluita constant per aconseguir —finalment es va aconseguir— el reconeixement del dret a l'objecció. La Llei que en va sortir —molt tard, massa tard, com ha dit l'Il·lustre Diputat proposant d'aquesta presa en consideració— va néixer morta. Jo, en tot cas, pregunto o em preguntaria si arriben també tard les propostes de modificació, de reforma; si no naixeran també mortes les propostes de reforma d'aquesta Llei.

Si hem d'estar en sintonia amb els temps que corren, el món comença, en aquests moments, a dir adéu al militarisme —i això no ho diu aquest Il·lustre o aquests il·lustres diputats que som avui aquí reunits. Això ho han dit alts dignataris; ho ha dit recentment el senyor Mikhaïl Gorbatxov quan va parlar de la bancarrota —fa quatre dies—, quan va parlar que el militarisme està en bancarrota i és evident també que els perills que implica el militarisme estan en clara bancarrota. Hem d'apostar per la desmilitarització. I apostar per la desmilitarització vol dir recordar avui, senyores i senyors diputats, que tractem un tema potser eixorc d'una reforma d'una Llei, però el tractem en un moment que a Catalunya hi ha dos joves insubmissos empresonats en aquests moments. Un d'ells, amb el qual jo vaig tenir ocasió de parlar una bona estona ahir en visitar-lo a la presó Model de Barcelona, el senyor Jaume Romero i Peris; l'altre, en el Centre penitenciari de Tarragona, el senyor Miquel Gómez i Ballesteros. N'hi ha un altre, el senyor Lluís Garcia, que és un atleta vigatà del Club Atlètic de Tona, que ha desertat de la caserna de Berga i hi ha hagut maltractaments sobre ell mateix i s'ha declarat insubmís. I en aquest cas, com que estava complint el servei militar, va desertar. A Espanya hi ha —a més, doncs, dels objectors que he citat insubmissos a Catalunya— de sis a set persones, sis o set joves més en aquests moments insubmisos tancats a la presó.

És en aquest context, doncs, que aquesta Cambra haurà d'afrontar la discussió de la Proposició de Llei de Reforma de la Llei d'Objecció de Consciència. La Llei —se'ns ha recordat— va néixer morta; torno a recordar que pot ser que la reforma arribi tard i també neixi morta. Des d'Esquerra Republicana volem deixar clar que la posició nostra en tota aquesta tramitació serà amb l'objectiu d'acabar amb el servei militar. Penso que l'objectiu que hem de defensar és l'acabament del servei militar obligatori, i avançar, en tot cas, cap a un servei militar de tipus voluntari, i s'acabaria per tant el tema dels presos de consciència. En aquests moments, a Catalunya, hi ha presos de consciència; en aquests moments, a Espanya, hi ha presos de consciència. I això és greu per a una democràcia, il·lustres senyores i senyors diputats.

En aquestes darreres setmanes en el País Basc s'ha iniciat un procés d'acords municipals que, entre altres qüestions, suprimeixen la secció municipal de quintes; en molts pobles, en cinquanta municipis del País Basc, suprimeixen la secció municipal de quintes, i es neguen, aquests ajuntaments, a qualsevol activitat de col·laboració amb l'exèrcit i a qualsevol activitat amb fins bel·licistes.

Apunto que aquest símptoma que apareix pel desarmament i per la no-violència al País Basc, apunto que és un símptoma que properament també apareixerà a Catalunya. Tinc constància d'alguns ajuntaments que també, a Catalunya, preparen un refús directe a l'exèrcit i a les seves servituds. I parlar avui d'una proposta de modificadió de reforma de la Llei d'Objecció, al nostre entendre, ho hem de fer amb aquest horitzó que, malgrat tot, estem fent un pas entremig, i que és positiu, però és un pas entremig, perquè és important dir que els insubmissos d'avui —això ho ha dit l'Il·lustre Diputat Joseba Azcárrega, d'Eusko Alkartasuna —partit associat al nostre a nivell europeu, i amb qui compartim a més a més de l'estratègia europea, també, l'estratègia antimilitarista— va dir, fa pocs dies, que per a ells —i també per a Esquerra Republicana de Catalunya— val més, ses senyories, val més un sol insubmís que tots tres exèrcits junts. És amb aquesta intenció que la nostra Agrupació parlamentària donarà avui suport a aquesta Proposta de modificació de reforma de la Llei, però tenint molt clar que el problema no es resol aquí; el problema no es resol modificant aquesta Llei. El problema es resol posant fi al servei militar obligatori i reconeixent els drets de consciència de molts ciutadans per la pau, pel desarmament i per la distensió.

Moltes gràcies, senyor President; il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Perea. No! Correspon primer..., són sis diputats i el Grup Mixt s'ha vist engruixit per un diputat més. Senyor Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, des del punt de vista estrictament legal, la Constitució estableix el servei militar obligatori com un dret i un deure fonamental dels ciutadans, és a dir, com a una prioritat de l'Estat. I de manera subsidiària a aquest deure fonamental, estableix, la mateixa Constitució, el dret a l'objecció de consciència i a la prestació social substitutòria.

Nosaltres sempre hem manifestat el nostre més profund respecte tant per aquells que complint amb aquesta obligació constitucional fan el servei militar, com pels que prefereixen constribuir a l'Estat mitjançant la prestació social substitutòria. I per això hem demanat per als primers una millor qualitat de vida, una racionalització i especialització del servei militar i una durada d'aquest, al més breu possible, dins les necessitats de la defensa de l'Estat. I, per als objectors, un autèntic reconeixement del seu dret a objectar i a complir la prestació social, però, això sí, sense que ser objector signifiqui cap privilegi respecte als que estan complint el servei militar.

En aquest sentit és preocupant —i molt— no tant la formulació, revisable en alguns aspectes, com el desenvolupament de l'actual Llei d'Objecció de Consciència. Recentment gairebé 20.000 objectors van ser llicenciats per Reial Decret; objectors que no van poder complir la prestació social substitutòria, perquè no estava regulada. I el passat mes de febrer el Tribunal Suprem va anul·lar, per defectes formals, el reglament del 88, que intentava regular l'esmentada prestació social. És a dir que, sis anys després de la seva aprovació, la Llei 48/84 encara no ha pogut ser posada plenament en funcionament. I això és especialment preocupant, com dic, quan estudis recents han determinat que tan sols el 2,29% dels objectors fan el servei substitutori; que el primer trimestre d'aquest any els joves susceptibles de fer la prestació social eren més de 19.000, mentre que les places disponibles per al 1990 són de 4.575 i que el ritme de concertació anual de places és d'unes 2.000, davant les més de 13.000 sol·licituds, tan sols de l'any passat.

La situació certament sembla demanar una solució urgent, una solució que compti amb la voluntat de totes les forces polítiques, que és com s'han de resoldre les qüestions d'Estat.

No entraré a discutir els temes plantejats en aquesta iniciativa —alguns, positius; alguns altres, realment sorprenents, com el silenci positiu regulat a l'article quart, o l'objecció en temps de guerra—, i, això, perquè hi ha una qüestió prèvia que considerem fonamental.

Certament, l'article 87 de la Constitució atribueix inciativa legislativa als parlaments autonòmics davant les Corts Generals, i és per tant constitucional, legal, reglamentari i legítim que un grup presenti davant d'aquesta Cambra una proposta com la que ens ocupa; però nosaltres creiem que el que no és és oportú. Tradicionalment, les propostes de resolució per actuar davant les Corts Generals que els grups hem presentat tracten sobre matèries que afecten de manera directa i fonamental la nostra autonomia: creiem que aquesta no és la situació del que estem discutint.

No seria molt més adient, molt més eficaç i molt més efectiu que el Grup proposant ho presentés directament al Congrés dels Diputats, en el cas que el seu Grup en aquella Cambra ho acceptés? Nosaltres creiem que sí. Una altra cosa significaria fer servir el nostre Parlament, el Parlament de Catalunya, com una porta petita per arribar a les Corts Generals. I per a això, certament, el Grup Popular no hi donarà el seu vot favorable.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats..., constatar, certament, que el Grup Mixt s'ha ampliat, i en funció d'això s'ha avançat una mica més, en el sentit de ser un grup més gran —a veure si aconseguim la majoria *(rialles)*.

Senyors diputats, jo crec que estem discutint un tema molt important, i crec que, necessàriament, hem de dir que estem discutint un tema de Catalunya, perquè la situació real és que joves catalans estan en presó per les seves opinions de consciència. I, aquest, jo crec que és un element de cabdal importància, que no podem oblidar, i és que aquest Parlament de Catalunya s'apropa a la vida quotidiana, comença a discutir les preocupacions dels nostres joves, i jo crec que aquesta idea és molt important, perquè moltes vegades, no és que no discutim coses importants, però la veritat és que no discutim les coses importants que pensen els ciutadans, i és en funció d'això que crec que és adient que el Parlament de Catalunya discuteixi aquest tema.

Un altre tema que jo crec que és important, també, de retenir és que la discussió que farem ara, i després en comissió i al Ple, té molta importància, perquè començarem a discutir un dels poders fàctics més importants a nivell de l'Estat espanyol i que, des del meu punt de vista personal, ha significat limitacions i retrocessos i possibilitats reals a la democràcia en aquest país, que és l'exèrcit. I estem discutint un tema, i és de treure atribucions a l'exèrcit espanyol, i jo crec que aquest també és un tema molt important, que totes les senyores i els senyors diputats ho tinguin present, perquè discutim una cosa important.

Un altre tema que jo crec que és important de plantejar és que l'objecció de consciència és un dret democràtic. I aquesta proposta feta pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya va en aquesta direcció, de reconèixer aquest dret democràtic i donar abast legal a aquest reconeixement democràtic de l'objector de consciència. Però hi ha un tema no resolt, en aquesta proposta, i és la insubmissió com a dret democràtic. I, això, ho dic des d'un punt de vista d'un partit, del Partit dels Comunistes de Catalunya —i segurament, d'una forma matisada, dels companys del Grup—, que no puc compartir totes i cada una de les opinions que aquests grups de joves tenen, però el que certament no es pot negar és que les posicions que aquests joves estan plantejant són posicions de dret democràtic, i creiem que aquesta proposta té aquesta limitació, i segurament en ponència, en comissió, en el debat, es podran millorar i resoldre aquests temes. Però, al marge d'aquesta mancança, nosaltres pensem que és important començar a fer aquesta discussió.

Ara, jo crec que aquesta difusió que farem, el Parlament de Catalunya, té una limitació concreta, una limitació molt important de la qual hem de ser conscients: és que, per desgràcia, sempre, els parlaments, i també els governs, intenten prendre decisions no partint de la globalitat dels problemes, sinó un petit problema per aquí —gros, però petit—, un altre petit problema —o gros— per aquí... Per què? Perquè, mireu, jo crec que la discussió necessària, imprescindible, que ha de fer el Parlament de Catalunya, però que ha de fer el Congrés de Diputats i que han de fer tots els països, és quin paper han de jugar els exèrcits en una situació que s'ha definit com de nova mentalitat amb els problemes de la pau i de la guerra, i que hem de reconèixer, que hem de reconèixer que, en aquesta direcció, la Unió Soviètica i Mikhaïl Gorbachov, en primer terme, han estat els abanderats d'aquesta idea. I, per tant, és imprescindible fer la discussió del paper dels exèrcits en aquesta nova situació, perquè una discussió parcial del tema de l'objecció de consciència, del tema de la insubmissió, des d'un punt de vista parcial, sense la discussió dels papers de l'exèrcit en la nova situació, serà una discussió limitada, serà una discussió limitada i que difícilment podrà resoldre en condicions aquesta idea del dret democràtic, de la insubmissió i de l'objecció de consciència.

I, aquesta idea del nou paper de l'exèrcit en aquesta nova situació, creiem que ha de fer compatibles algunes idees. Primer, la concepció de defensa com l'element fonamental i no d'agressió, i això significa que la concepció de l'exèrcit es modifica completament, d'una manera frontal, global, i apareix, també, d'una manera diferent, el paper del conjunt de la societat en aquesta tasca de defensa del país, d'una manera diferent completament a la realitat. I és certament que la discussió, encara que sembli que no, del tema de la insubmissió, del tema de l'objecció de consciència, està estretament lligada al tema de la presència de Catalunya i d'Espanya a l'OTAN, de l'existència de bases nord-americanes encara al nostre país, que encara el nostre país no té una política de neutralitat activa que fa diferent un exèrcit en aquest marc que en el marc que estem ara encara, que és presència a l'OTAN, bases nord-americanes, una política no de neutralitat activa i tots aquests temes.

I, per tant, nosaltres creiem que aquesta proposta és una proposta que farà possible començar a discutir aquests temes. Per tant, almenys nosaltres, tindrem la voluntat no simplement de discutir el tema concret de l'objecció de consciència: creiem que és necessari, també, començar a discutir la insubmissió com un dret democràtic i començar a fer aquest debat, necessa-

ri, de quin paper ha de jugar l'exèrcit en aquest moment.

I mireu si és un problema de Catalunya aquest que estic plantejant, i és que Catalunya és l'avantguarda en la lluita del joves per aquesta idea de la insubmissió. Hem de recordar aquí, des del Parlament de Catalunya, del Ple del Parlament de Catalunya, que són jutges de Catalunya els que estan tenint una actitud més tancada, més retrògrada, repecte a aquesta realitat de la insubmissió, i que no és casual que siguin fonamentalment joves catalans els que estan essent detinguts, jutjats i empresonats. I el company d'Esquerra Republicana donava noms i cognoms dels últims detinguts, però en podríem fer una llista llarga, dels joves catalans que han estat detinguts per aquest tema.

És per totes aquestes raons que nosaltres pensem que aquesta Llei ens podrà ajudar, tots nosaltres, a discutir qui decideix si una persona és objectora o insubmissa, si ella mateixa o un altre instrument fora de la seva consciència; qui decideix si es fa prestació substitutòria o no es fa prestació substitutòria, i de quina manera es fa; qui decidirà els drets d'organització i sindicació dels soldats, però també de les persones que es plantegen el tema de l'objecció o de la insubmissió... i les condicions de vida de tots i cada un d'ells. Tots aquests són elements de caràcter puntual d'aquest debat que segurament farem, aquest Parlament.

És per totes aquestes idees que nosaltres votarem favorablement aquesta presa en consideració, perquè, a partir d'aquest debat que faci el Parlament de Catalunya, el Congrés de Diputats també ho podrà fer i, a partir d'aquí, trobar una millor solució als problemes reals que està vivint la joventut de Catalunya.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula el Diputat Il·lustre senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup d'Iniciativa ens ha presentat una presa en consideració per tal que aquest Parlament faci una proposta, una proposició de llei, de la reforama de la Llei Reguladora de l'Objecció de Consciència i la Prestació Social Substitutòria. En primer lloc, nosaltres volíem recordar el marc constitucional en què es dóna precisament l'objecció de consciència i la prestació social substitutòria. La Constitució ho regula clarament a l'article 30, dintre de l'apartat de drets i deures del ciutadans, quan assenyala que la llei fixarà les obligacions militars dels espanyols i regularà, amb les garanties que calguin, l'objecció de consciència i les altres causes d'exempció del servei militar obligatori, i afegeix que podrà imposar, en el seu cas, una prestació civil substitutòria.

Jo crec que la primera conclusió que queda clara és que és la primera vegada que en un text constitucional es fa esment de l'objecció de consciència i de la prestació social substitutòria. I, per tant, des d'aquest punt de vista, ens hem de felicitar que la nostra Constitució sigui de les poques on aquesta qüestió consti: en aquests moments, a Europa —és important, tenir punts de referència—, només quatre països —Portugal, Alemanya i Holanda— ho tenen a la constitució.

Per tant, no hi ha dubte que l'objecció de consciència és un dret constitucional. I, per tant, en aquest marc es va donar el debat per aprovar aquesta Llei d'Objecció de Consciència: va ser un debat molt llarg, al Congrés de Diputats —va durar prop d'un any: vol dir que no va ser una llei feta amb precipitació—, i no hi ha dubte que algunes de les qüestions que en aquests moments s'estan plantejant ja es plantejaven quan es va donar el debat en aquell moment. Però, de totes maneres, nosaltres creiem que aquella Llei va representar avenços molt importants, no solament des del punt de vista de la situació política en què ens movíem en aquells moments, sinó des del punt de vista dels drets dels ciutadans d'aquest país.

Avui ens trobem que, sens dubte, aquesta Llei ha plantejat bastants... o, almenys, alguns problemes que estaven suscitats en el seu moment. Un primer d'aquests problemes, sens dubte, és el de l'objecció sobrevinguda durant el període de compliment del servei militar. De totes maneres, cal recordar que aquest problema es dóna en pocs casos; fonamentalment, el problema es dóna en un cas del qual parlava abans el Diputat del Grup Mixt, el Diputat Celestino Sánchez, que feia referència als insubmissos. En algun moment del debat que hem tingut fins ara hi ha hagut una confusió entre objectors i insubmissos: a mi em sembla que, amb el ple respecte de les diferents opcions personals, no es planteja el mateix; és a dir, l'objecció planteja una prestació social substitutòria i la insubmissió planteja..., els ciutadans insubmissos, el que plantegen és no fer cap servei, ni militar ni civil. Per tant, no hi ha dubte que la major part de problemes s'aborden des d'aquest punt de vista, des de la situació de la insubmissió.

I, finalment, una altra qüestió, que sobretot es va posar a debat al voltant de les darreres eleccions generals, era tot el debat que feia referència si el servei militar havia de ser obligatori o podia ser un servei estrictament voluntari.

Aquest, de fet, és un tema nou en la mesura que la major part de forces polítiques històricament s'han pronunciat a favor del sistema de servei militar obligatori, i per tant, introduïa un element nou en aquest debat.

La proposta que ens fa avui el Grup d'Iniciativa, diria que incideix en diferents aspectes però fonamentalment incideix en el tema de l'objecció sobrevinguda, en la necessitat que per acollir-se a la clàusula d'objecció de consciència sigui suficient una declaració. I, finalment, un aspecte també important, que és la mateixa durada del servei militar i de la prestació social substitutòria.

Respecte a la primera qüestió, de la qüestió que fa referència a l'objecció sobrevinguda, hem de dir que aquest és un debat que ja es va donar en el moment en què es plantejava la qüestió que feia referència al debat de la Llei. És indubtable que estem davant d'un article que considera l'objecció de consciència com un dret constitucional; però estem davant de drets condicionats, perquè, si repassem la Constitució, veurem que l'objecció de consciència no està tractada dintre dels drets fonamentals, ni al Títol I de la Constitució. Per tant, ens trobem davant d'un dret constitucional, que té evidentment una garantia especial, però que precisament en ser un dret condicionat el seu exercici pot estar suspès davant, és a dir, en el moment en què es planteja col·lisió amb altres drets. És evident que aquests són motius jurídics, però que indubtablement són marcats pel que diu la Constitució.

La segona qüestió és la que fa referència a dret comparat. No hi ha dubte que aquesta sempre és una qüestió relativa, però és indubtable que en el conjunt dels països europeus l'objecció sobrevinguda es planteja en alguns països i en altres no. En

aquests moments majoritàriament la major part de països europeus no la tenen regulada. En aquests moments l'admeten països com Noruega, com Holanda o com la mateixa República Federal Alemanya, però en canvi no l'admeten països que evidentment alguns no se'ls pot titllar de gens militaristes com el cas de Suïssa, o Suècia, o Finlàndia, o Dinamarca.

Per tant, des d'aquest punt de vista, no hi ha dubte que hi ha opinions i el dret de l'objecció sobrevinguda ha estat mantingut en diferents països.

L'altra qüestió que se'ns planteja en aquest fet és la que fa referència si realment ha de tenir la mateixa durada el dret aquest de l'objecció i la prestació social substitutòria. I és evident que en dret comparat també ens trobem amb posicions diferents. És a dir, hi ha països que tenen el mateix tractament; és a dir, dura el mateix l'objecció de consciència que la prestació civil substitutòria i, en canvi, en altres països aquest període també és més llarg.

Per tant, des d'aquest punt de vista no hi ha dubte que hi ha també opinions diferents sobre aquesta qüestió. Per tant, des del punt de vista del Grup Socialista, no hi ha dubte que ens trobem amb una proposta que cal recordar que ja la Comissió de Justícia es va pronunciar sobre aquesta qüestió. En concret s'ha citat abans que hi va haver una sèrie de proposicions no de llei que van tenir una majoria dintre aquesta Comissió de Justícia, i que per tant, des del punt de vista del nostre Grup, el que considerem és que el marc de discussió de les qüestions que globalment ja va estudiar la Comissió de Justícia, s'han de plantejar al Congrés dels Diputats. Per una qüestió fonamental, perquè realment no és ja només un tema competencial, sinó perquè és un tema que, per a nosaltres, s'ha de globalitzar. És a dir, ens trobem davant problemes complexos, que no afecten estrictament només l'objecció de consciència, sinó altres qüestions. I precisament en aquesta línia ens trobem que, en aquests moments, en el Congrés dels Diputats, dintre de la Comissió de Defensa, s'ha creat una ponència permanent que estudia aquestes qüestions, algunes de les quals ha plantejat abans el senyor Celestino Sánchez. Aquesta Comissió, com vostès saben, va néixer arran d'una proposta que va fer el Grup del CDS al Congrés de Diputats en el debat d'investidura, i en aquests moments aquesta subcomissió planteja evidentment qüestions fonamentals que tenen molt a veure amb el que discutim avui, amb la nova situació internacional, quin tipus de política de defensa es va configurant, no solament a Europa, sinó en funció de la situació internacional. En segon lloc, l'estudi en profunditat dels avantatges o els inconvenients del servei militar obligatori. En tercer lloc, també estudia l'ampliació d'aquesta Llei d'Objecció de Consciència i després estudia també la necessitat que el servei militar tingui una durada menys llarga.

Per tant, nosaltres creiem que el marc de discussió d'aquestes qüestions, que avui presenta el Grup d'Iniciativa, es donen precisament en aquesta ponència permanent dintre de la Comissió de Defensa i, per tant, nosaltres, des d'aquest punt de vista, votarem en contra d'aquesta Proposició que ens fa avui el Grup d'Iniciativa.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Coll i Bertran.

El Sr. COLL I BERTRAN: Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, el fet que s'hagi regulat i que s'hagi reconegut el dret a l'objecció per la Constitució i després per la Llei del 84, és evidentment un fet de progrés i nosaltres estem disposats a reconèixer-ho. Però la Llei d'Objecció de Consciència vigent avui a l'Estat espanyol és, des del punt de vista del nostre Grup parlamentari, una llei clarament curta i clarament insuficient en el reconeixement d'aquest dret...*(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Silenci, si us plau!

El Sr. COLL I BERTRAN: Nosaltres, per tant, estem d'acord amb la proposta que ens llança Iniciativa per Catalunya, i que, de fet, nosaltres, el nostre Grup parlamentari, el mes de març ja la va presentar a la Comissió de Justícia, d'obrir un debat a Catalunya, en el Parlament de Catalunya per discutir sobre la Llei d'Objecció de Consciència. Anuncio per tant, ja, que nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta d'Iniciativa per Catalunya en la línia, repeteixo, del ja manifestat pel Diputat senyor Padrós i per mi mateix a la Comissió de Justícia de fa uns mesos.

S'ha tractat aquí el tema, per part del Grup Popular i per part del Grup Socialista, de l'oportunitat de discutir aquesta qüestió en el Parlament de Catalunya. Han dit que és legal, reglamentari i legítim. Nosaltres pensem que també és oportú. El Parlament de Catalunya té el dret i té l'obligació d'entrar a discutir un tema que afecta d'una manera molt important una quantitat també molt important de joves del nostre país. El Diputat del Grup Popular, suposo que se li ha escapat, ha dit: «portar propostes des del Parlament de Catalunya al Parlament de Madrid és fer que Catalunya entri a Madrid per la porta petita». M'imagino que se li ha escapat. Que el Parlament de Catalunya faci propostes al Parlament de Madrid, no és entrar al Parlament de Madrid per la porta petita. I menys es pot dir això des d'aquest Parlament.

Tampoc se'ns pot dir que no es pot discutir en el Parlament de Catalunya allò que una ponència de partits està discutint en el Parlament de l'Estat. Nosaltres ens sembla bé que en el Parlament de l'Estat s'estigui discutint aquest tema i s'estigui fent una ponència, que, per cert, la meva informació és que avui tot el que ha fet, fins avui, tot el que ha fet ha estat arribar a discutir un calendari de compareixences; per tant, aquest és un tema que està molt verd. Tant li fa! Encara que estigués molt avançat, el Parlament de Catalunya ha de reivindicar el dret a poder portar la seva opinió a aquest debat que s'està fent i, si **no** s'estigués fent allà, a reclamar l'atenció sobre un tema tan cabdal per als joves del nostre país.

Per tant, ho repeteixo, nosaltres votarem a favor, i el que anuncio és que evidentment presentarem un paquet d'esmenes important per, en la mesura que puguem, acostar aquestes propostes a la nostra manera d'entendre com s'hauria de resoldre el problema.

Els detallaré quins són els vuit punts clau del debat al nostre entendre.

En primer lloc, la importància de l'objecció sobrevinguda. No té sentit que un noi es pugui declarar objector just fins al moment abans d'ingressar a files. En qualsevol moment de l'exercici del servei militar aquest noi té tot el dret a adonar-se del que representa el servei militar i, per tant, a declarar-se objector.

En segon lloc, la durada ha de ser igual a la durada del servei

militar; si no, la prestació social substitutòria és un cert càstig, representa una certa penalització respecte als que opten per fer el servei militar.

En tercer lloc, el procediment de declarar-se objector ha de ser un procediment estrictament administratiu; en cap cas s'ha de poder entrar a jutjar la consciència del jove que es declara objector. El jove diu que és objector, molt bé, i a partir d'aquest moment se li accepta la instància en la qual fa aquesta declaració i és objector.

En quart lloc, és molt important que es garanteixi als objectors que faran la prestació social subtitutòria en la pròpia comunitat autònoma. Ja és normal que els joves que facin el servei militar el facin a la pròpia comunitat autònoma, molt més els objectors, atès que fan una tasca de caire social i que, per tant, el raonable és que la facin en el seu propi territori.

En cinquè lloc, creiem molt important que hi hagi tot un procés de descentralització de la gestió de tot el que fa referència als objectors en les pròpies comunitats autònomes. És perfectament possible, no hi ha d'haver problemes de tipus tècnic i, per tant, creiem que, en tot allò que sigui possible —i hauria de ser pràcticament la totalitat—, tota la gestió relativa a objectors es pugui fer des de les comunitats autònomes.

En sisè lloc, ens sembla un tema a recalcar el fet que les organitzacions no governamentals han de poder rebre objectors exactament en peu d'igualtat amb les organitzacions governamentals. La prestació social, el servei civil s'ha de fer tant en llocs de l'Administració on es pugui requerir la presència de joves, com en llocs de l'estricta societat civil, organitzacions no governamentals.

En setè lloc, cal una sèrie de cauteles per evitar que aquests llocs de prestació social treguin llocs de treball, interfereixin en el mercat de treball. Llavors cal tenir en compte aquest punt i cal regular-ho adequadament en la Llei.

I en vuitè lloc i últim, cal una regulació disciplinària pròpia d'un servei civil. La que tenim en aquests moments és més pròpia d'una situació de militarització. Pensem que cal, per tant, una regulació nova, repensada des de la perspectiva d'un servei civil.

Bàsicament en relació amb aquests vuit eixos giraran les nostres esmenes. Val la pena afegir que tota aquesta millora de la Llei d'Objecció, des del punt de vista del nostre Grup, no és més que una sortida conjuntural a un problema mal resolt; el problema mal resolt és el fet que avui hi hagi uns exèrcits formats per persones que hi han d'anar d'una manera obligatòria. Nosaltres estem en contra del reclutament obligatori per definir exèrcits, per crear exèrcits. Pensem que els exèrcits, suposant que hagin d'existir —d'això, no n'hem de parlar ara en aquest moment—, el que han de ser és exèrcits de professionals, de la mateixa manera que totes les professions, tots els oficis s'han professionalitzat —hi ha persones que fan allò i no allò altre—; pensem que no té cap sentit agafar de la vida d'un jove un any, mig any, un mes —tant li fa— per obligar-lo a fer una tasca concreta de defensa del país. L'exèrcit s'ha de professionalitzar, com s'ha professionalitzat la medicina, el dret, com s'ha professionalitzat l'ensenyament; en general, com s'ha professionalitzat tot.

Per tant, modificació de la Llei d'Objecció, reconeixement ampli del dret, pensant que l'objectiu final és l'exèrcit de professionals. Val a dir que en aquest pas intermedi hi ha un aspecte important a remarcar i és que, malgrat que la Constitució no reconegui el dret a objectar com un dret fonamental, nosaltres pensem que sí que és un dret fonamental i que en cap cas es pot entendre la prestació social com a prestació social substitutòria. En qualsevol cas, alternativa als joves; poden escollir, donat que en aquests moments això no està, en fi, no estem en un moment de poder-ho canviar, entre poder fer el servei militar o una prestació social; però en cap cas, repeteixo, substitutòria. En tot cas, de tipus alternatiu.

Aquest és el nostre posicionament; tindrem ocasió els propers mesos de debatre amb calma tot aquest tema, i, en qualsevol cas, vull reiterar el que he dit abans. Nosaltres hi donarem suport perquè pensem que el Parlament de Catalunya s'ha de manifestar, té l'obligació, té el dret de manifestar-se sobre aquest problema important dels joves d'avui al nostre país.

Res més. Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll. Es passa seguidament a la votació de la presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de l'esmentada Proposta de Resolució ha quedat aprovada per 72 vots a favor, 21 en contra i cap abstenció.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a les dues del migdia i un minut.)

La sessió es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

El tercer punt de l'ordre del dia és la presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya, presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat.

Per a un torn a favor de la presa en consideració, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Bona tarda, senyores i senyors diputats. El Grup d'Iniciativa per Catalunya se sent satisfet i orgullós de presentar davant la Cambra aquesta Proposició de Llei de Creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya.

L'activitat econòmica i social és complexa i marca i determina la vida dels ciutadans d'arreu del món. La necessitat d'ordenar l'economia, de garantir que els diferents sectors socials puguin ser escoltats i, alhora, puguin impulsar iniciatives, fa necessària la creació d'un instrument adequat a aquests objectius.

Una institució com el Consell Econòmic i Social té ja valors i funcions provades i reconegudes, ja que existeix a la gran majoria de països industrialitzats, tant dintre com fora de la Comunitat Econòmica Europea. Nosaltres hem proposat la creació d'aquest Consell com un organisme consultiu de la Generalitat, a fi de fer efectiva la participació dels diferents sectors socials en la planificació econòmica i social.

Quines són les funcions que, des del nostre punt de vista, hauria de tenir aquest Consell Econòmic i Social? D'una banda, informar, amb caràcter preceptiu i no vinculant, els projectes de llei, les proposicions de llei i els decrets relacionats amb la política econòmica i social: els projectes i les proposicions de llei seran tramesos al Parlament juntament amb l'informe d'aquest organisme. D'altra banda, elaborar informes, dictàmens, propostes i resolucions, tant per iniciativa pròpia com a petició del Consell Executiu o del Parlament en els temes de la política econòmica i social, i, per altra, participar en la planificació de l'activitat econòmica que elabori el Consell Executiu.

Quins són els sectors socials que, des del nostre punt de vista, pensem que han de tenir representació en aquest organisme? Set representants de les organitzacions sindicals més representatives; set representants de les organitzacions empresarials més representatives, amb una representació adequada de les petites i mitjanes empreses; dos representants, un de les organitzacions sindicals de pagesos i un altre de les organitzacions de pescadors; dos representants, un de les organitzacions de cooperatives i un altre de les organitzacions de societats anònimes laborals; dos representants de les orgnitzacions de consumidors i usuaris; un representant del Consell de Col·legis Professionals; dos representants de les caixes d'estalvi, un en representació de les públiques i un en representació de les privades; un representant del Consell Interuniversitari de Catalunya; un representant de les Cambres de Comerç, Indústria i Navegació; sis representants de les organitzacions de municipis; sis representants de la Generalitat de Catalunya.

Aquesta és la proposta que nosaltres presentem i que abans de presentar i discutir en el ple d'avui, nosaltres ens hem posat en contacte personalment i per escrit amb aquest sector social, que aquí anomenem, presentant-los aquesta Proposició que Iniciativa per Catalunya volia i ha volgut i ha fet presentar a debat a la Cambra. Massivament i majoritàriament hem obtingut resposta d'aquest sector social afirmant la bondat de la creació d'aquest Consell i afirmant i dient que volen estar presents en la planificació de la vida econòmica a Catalunya. Per tant, no dubtem que la nostra proposta és una proposta acceptada, volguda i en la qual creuen els sectors socials que nosaltres demanem que hi han d'estar.

En aquests moments m'agradaria recordar-los, senyores i senyors diputats, el que diu l'article 12 de l'Estatut d'Autonomia, que diu que, «d'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i la política monetària de l'Estat, correspon a la Generalitat, en els termes que disposen els articles 38, 131 i els números 11 i 13 de l'apartat 149 de la Constitució, la competència exclusiva de les matèries següents», i assenyala, en el primer punt, la «planificació de l'activitat econòmica a Catalunya».

Permetin-me, a més, que els recordi l'article 1 de la Constitució Espanyola, que diu: «Espanya es constitueix en un Estat social i democràtic de dret, que propugna com a valors superiors del seu ordenament jurídic la llibertat, la justícia, la igualtat i el pluralisme polític».

Els deia al principi de la meva intervenció que Iniciativa per Catalunya està, el Grup parlamentari està satisfet i orgullós de presentar aquesta Proposició de Llei. I ho deia perquè aquesta vegada aquesta Proposició de Llei recull, per una banda, aquests valors superiors que la nostra Constitució ens assenyala com a superiors dintre l'ordenament jurídic, perquè és propugnar i impulsar la llibertat el fet que els sectors socials participin en l'elaboració de la planificació i del fet econòmic; perquè és un fet de justícia i d'igualtat que els sectors socials estiguin preocupats i puguin ocupar-se també, no solament de la creació de riquesa, sinó també de la distribució de la riquesa i també perquè impulsi el pluralisme polític, perquè encara entenem que tots els grups d'aquesta Cambra estem d'acord, practiquem i impulsem la democràcia representativa; també és que la participació i l'impuls que la societat civil participi de la cosa pública és una forma d'impulsar la democràcia i el pluralisme polític en aquest país.

Perquè, per altra banda, donant contingut a l'article 12 de l'Estatut d'Autonomia, si avui s'aprova aquesta presa en consideració, entenem que s'està impulsant l'autonomia del nostre país i que, fent ús de la sobirania de Catalunya i de les competències exclusives que el seu Estatut li marca, podria ser Catalunya capdavantera en un tema tan important com que els sectors socials entrin a formar part de la discussió dels temes que, com deia també al principi, cada vegada determinen més la vida dels ciutadans.

Aquesta satisfacció voldríem avui compartir-la amb tots els diputats de la Cambra, demanant-los que votin favorablement la presa en consideració, sabent, i tots ho sabem, que dintre del procediment legislatiu ordinari segurament aquesta Proposició, que nosaltres hem entès d'una determinada manera, podria ser àmpliament discutida i sens dubte millorada per ses preclares senyories.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Hi ha possibilitat d'un torn en contra? *(Pausa.)* No hi és; de manera que poden fixar posició els grups parlamentaris de menor a major. Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, no és la primera vegada, ni em temo que l'última, que es porten a aquesta Cambra iniciatives parlamentàries per tal d'intentar crear el Consell Econòmic i Social de Catalunya. Sense ànim d'exhaustivitat i només a tall d'exemple, citaré les proposicions de llei del PSUC del novembre del 87; del mateix partit del gener del 88, i ara la d'Iniciativa per Catalunya, d'abril del 90.

En la història constitucional europea apareixen, després de la Segona Guerra Mundial, òrgans generalment consultius de naturalesa econòmico-social, tals com el Consell Nacional d'Economia i el Treball de la Constitució italiana i el Consell Nacional Econòmic de la Constitució francesa del 1958. Amb

aquests antecedents, i encara que la nostra constitució no regula específicament l'existència del Consell Econòmic i Social, es refereix a aquesta institució quan a l'article 131.2 estableix que «el Govern elaborarà els projectes de planificació d'acord amb les previsions que li siguin subministrades per les comunitats autònomes i amb l'assessorament i col·laboració dels sindicats i les altres organitzacions professionals, empresarials i econòmiques. Amb aquesta finalitat» —diu la Constitució— «es constituirà un consell, la composició i les funcions del qual seran desenvolupades mitjançant una llei.» L'esmentada regulació constitucional fa referència a un desenvolupament legislatiu del Consell que fins ara no s'ha produït, i que en tot cas haurà de ser escoltat en els projectes de planificació, la qual cosa elimina qualsevol tipus de dubte respecte a la seva naturalesa consultiva.

D'altra banda, l'article 12 del nostre Estatut determina que, d'acord amb les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i de la política monetària del Govern de l'Estat, correspon a la Generalitat, en els termes d'allò que disposen els articles 38, 131, i els números 11 i 13 de l'article 149.1 de la Constitució, la competència exclusiva de la planificació de l'activitat econòmica a Catalunya. Encara que amb evidents limitacions, està clar doncs, que la Generalitat té unes determinades competències en matèria de planificació de l'activitat econòmica a Catalunya. I, per tant, seria aplicable a Catalunya allò que estableix l'article 131.2, abans esmentat, en el sentit que el Consell Executiu hauria d'elaborar els seus projectes de planificació d'acord amb l'assessorament i col·laboració dels sindicats i altres organitzacions professionals, empresarials i econòmiques, per la qual cosa també a Catalunya s'hauria de crear un consell, la composició i les funcions del qual haurien de ser objecte d'una llei, tal com ara se'ns presenta per a la seva presa en consideració.

Caldria parlar de l'abast competencial d'aquest Consell; caldria parlar si aquest hauria d'ostentar algun tipus de competències, a més a més de les esmentades, en tot allò que fa referència, per exemple, a diverses parcel·les de l'ordre sòcioeconòmic. Pel que fa a la seva composició, caldria parlar també de la necessitat d'incloure-hi els representats dels treballadors, dels empresaris, de les diverses associacions professionals i de l'Administració; representació que podria ésser o no paritària i amb un nombre no excessiu de membres per tal de garantir la seva flexibilitat i rapidesa en el desenvolupament de les funcions que la Llei li encomanés.

Caldria parlar de tot això, evidentment, però el que és indubtable és la seva necessitat; la necessitat de crear el Consejo Económico y Social, a nivell de l'Estat, i del Consell Econòmic i Social de Catalunya, per la qual cosa, per totes aquestes raons, votarem a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei que avui ens planteja el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, per fixar posició, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. De l'escó estant, si m'ho permet, únicament per anunciar el nostre vot favorable a la presa en consideració de la Proposició de Llei que ha presentat la senyora Fabian per Iniciativa per Catalunya; vot favorable perquè respon, fa referència a un dret, el reconeixement del qual nosaltres, com d'altres forces polítiques, sempre hem defensat. Naturalment això no suposa —la mateixa senyora Fabian ho ha dit—, per part nostra, una adhesió íntegra al text que se'ns presenta, ja que, en el cas que sigui admès a tràmit, anunciem la nostra voluntat de presentar-hi esmenes, referides especialment a aspectes representatius i a fórmules de designació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Bauzà.

El Sr. BAUZÀ: Gràcies, senyor President. Senyories, Il·lustre Diputada senyora Fabian, vostès presenten, una altra vegada, en aquesta Cambra, en aquest Parlament la Proposició de Llei de Creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya. La darrera vegada va ser en l'últim ple de la segona legislatura i el Diputat que va posicionar-se del meu Grup en aquella ocasió els va dir que discrepàvem que el Consell Econòmic i Social fos el mitjà més idoni per garantir que tots els sectors socials poguessin ser escoltats i poguessin impulsar iniciatives profitoses per a Catalunya. Han passat dos anys des d'aquella data i a aquesta Cambra arriba una altra vegada aquesta Proposició de Llei, que la debat, i nosaltres continuem pensant el mateix. No creiem, no creiem que el Consell Econòmic i Social sigui el mitjà més idoni per garantir que els diferents sectors socials puguin ser escoltats i puguin impulsar iniciatives parlamentàries profitoses per a Catalunya. Podria fer esment de diferents arguments que l'Il·lustre Diputat senyor Azorín va donar la passada legislatura en contra de la creació d'aquest Consell Econòmic i Social de Catalunya. No ho faré. Però sí que em referiré a tres qüestions que el meu Grup entén que són cabdals per no poder donar suport a aquesta iniciativa.

Primera: a Catalunya tenim des de l'octubre de 1979 el Consell de Treball, adscrit al Departament de Treball i integrat tripartidament per l'Administració, els sindicats més representatius i les organitzacions catalanes empresarials de foment de treball. Aquest Consell, segons el seu Decret de creació, ve realitzant una part important de les funcions que vostès pretendrien que tingués el Consell Econòmic i Social de Catalunya. Això jo entenc que representaria una duplicitat d'òrgans innecessària i productora únicament de conflictes competencials. També hem de dir en aquest punt que no ens sembla aconsellable afrontar aquest tema políticament quan s'està tractant en l'àmbit de la concertació social que es du a terme a Catalunya entre el Govern de la Generalitat i els sindicats.

Segona qüestió: l'article 131 de la nostra carta magna parla que l'Estat mitjançant llei podrà planificar l'activitat econòmica general per atendre les necessitats col·lectives, equilibrar i harmonitzar el desenvolupament regional i sectorial, i estimular el creixement de la renda i de la riquesa i la seva més justa distribució. El paràgraf segon diu que el Govern elaborarà els projectes de planificació d'acord amb les previsions que li siguin subministrades per les comunitats autònomes i l'assessorament i col·laboració dels sindicats i altres organitzacions professionals, empresarials i econòmiques. A tal fi es constituiria un consell, la composició del qual i funcionament es desenvoluparà per llei.

Pretendre crear a Catalunya el Consell Econòmic i Social abans que el precepte constitucional a què he fet esment es desenvolupi a nivell de l'Estat, entenem que és córrer un risc de difícil assumpció des del punt de vista polític i des del punt de vista normatiu, i màxim quan fa temps que les forces sindicals estan demanant la seva creació a nivell de tot l'Estat.

Tercera i última qüestió. Tal com ve redactada la Proposició de Llei que es debat, la creació del citat Consell Econòmic i Social —figura, al nostre entendre, caduca a tots els nivells— faria que aquest conegués d'una sèrie de temes que són competencials d'aquesta Cambra, transformant-se en un pseudo-parlament paral·lel. El Grup Popular no està disposat a cedir una «micra» de la seva sobirania, de la sobirania del poble de Catalunya dipositada en aquesta Cambra i en els membres d'ella. Per aquesta qüestió i altres que podria esmentar llargament en contra de la creació del Consell Econòmic i Social de Catalunya, dos anys després d'haver votat que no a la seva creació, el Grup Popular continua votant en contra de la creació de l'esmentat Consell.

Gràcies, senyories.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzà. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories, com a Portaveu del Grup parlamentari Mixt, vostès comprendran que nosaltres —el Grup parlamentari Mixt— tenim diferents conceptes del que haurà de ser el Consell Econòmic i Social —segur que no tenim el mateix concepte els membres d'Esquerra Catalana que el que tenen els Comunistes de Catalunya sobre aquest assumpte—, però és evident que ara no es tracta de fer un debat sobre el que és en aquesta Proposició de Llei que es posa a la nostra consideració sinó, simplement, de donar el vist-i-plau perquè aquesta Proposició es pugui debatre en el si d'aquesta Cambra.

Des d'aquest punt de vista, tots nosaltres creiem que no és bo posar traves a les iniciatives legislatives. Cada vegada que s'ha presentat a la nostra consideració una presa en consideració hem votat favorablement aquesta presa en consideració independentment del que nosaltres penséssim de la Proposició en ella mateixa, perquè per això a la Cambra existeix tota la tramitació parlamentària i durant la tramitació parlamentària nosaltres pensem fer les esmenes pertinents i criticar, si cal, en aquell moment, el que és el Consell Econòmic i Social que se'ns presenta i el que nosaltres voldríem que fos.

És per això, en aquest sentit ampli, de donar cabuda i entrada a tota mena de debats en aquesta Cambra legislativa, que nosaltres votarem favorablement aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup parlamentari Socialista, per fixar posició, té la paraula... *(Pausa.)* Senyor Rañé té la paraula.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, nosaltres no votarem en contra d'aquesta presa en consideració, i no hi votarem en contra perquè no volem que de la nostra actitud s'estableixi cap tipus d'obstacle a la tramitació o a la proposta de tramitació d'aquesta Llei.

No plantejarem un vot en contra d'aquesta presa en consideració perquè considerem que el Consell Econòmic i Social és compatible amb el marc estatutari. Si és veritat que l'Estatut no el preveu, també és veritat que l'Estatut no el prohibeix i no es pot deduir, de l'Estatut, cap limitació legal cap a la creació del Consell Econòmic i Social. A més a més, Catalunya disposa de capacitat legal, en conseqüència, per crear aquest Consell Econòmic i Social i només s'han de mirar, s'han de posar en consonància l'article 9.1 de l'Estatut, relatiu a l'organització de les seves institucions d'autogovern, i l'article 12, relatiu a les matèries econòmiques i socials. Si agafem aquests dos articles, veurem que és possible fer el Consell Econòmic i Social a Catalunya i, per tant, respon exclusivament a una situació de voluntat política.

Nosaltres no votarem en contra d'aquesta Proposició de Llei tot i que tenim serioses discrepàncies amb el contingut d'aquest document; serioses discrepàncies amb els continguts i també perquè trobem mancances importants en la seva redacció inicial: mancances sobre la personalitat i la capacitat del Consell Econòmic i Social de Catalunya; discrepàncies amb la composició prevista en aquest Projecte o en aquesta iniciativa; mancances en el referent a la definició del perfil i les competències del President del Consell Econòmic i Social; manca de fixació de criteris de representativitat dels diferents organismes i institucions que hi participen; manca de definició sobre el caràcter retribuïble o no dels seus consellers; manca d'establiment del règim d'incompatibilitats que s'estableixi; manca de definició de terminis d'elaboració del reglament; manca de definició dels passos de funcionament del Consell Econòmic i Social a l'hora de dictar informes sobre els temes i les competències.

Trobem serioses mancances sobre el document. Tot i així, no el votarem en contra. Ara bé, tampoc no el votarem a favor. I no el votarem a favor, fonamentalment, per una raó d'oportunitat política o de manca d'oportunitat política. En aquests moments, la situació, a grans trets, es podria definir per tres elements: primer, una negociació oberta entre sindicats i Generalitat sobre el tema de la participació institucional on aquest tema està damunt la taula; un segon element, una manca de coincidència entre les dues organitzacions sindicals més representatives a nivell de Catalunya, sobre el paper i la coordinació del Consell de Treball i el Consell Econòmic i Social i quin paper ha de jugar cadascú, i quina composició ha de tenir cadascú; i això no s'ha assumit. Una definició negativa vers el Consell Econòmic i Social de la patronal o d'una de les patronals —potser la més important, no l'única de Catalunya, però sí la més important—, del Foment del Treball.

Amb tot aquest conjunt d'elements objectius sembla que una iniciativa sobre aquesta qüestió hauria de gaudir de: primer, recollir el màxim de consens social previ i el màxim de consens en aquesta Cambra a fi que pogués reeixir —no sigui que volent tirar endavant una proposta que podria ser positiva, generem una dinàmica pitjor que la que volem arreglar.

I, naturalment, també entenem que no és convenient fer-ho en aquest moment, atès que si aquesta Proposició surt, segur que ens trobarem amb un conflicte en el sentit que —i, amb això, ja ens hi hem trobat en altres temes— d'aquells que al Conseller Farreres tant li agrada posar-nos: i ara on ho discutim? A la proposta sindical prioritària o al Parlament? Qui té competències? Ens col·locarà en aquest fals dilema —dic fals dilema perquè, per nosaltres, no ho és—, però segur que, com a terme objectiu, podria produir-se una aturada de les converses amb els sindicats en el sentit de si les negociacions del Govern amb els

sindicats treuen o no treuen competències a aquest Parlament o a la seva activitat legislativa. Des d'aquesta situació considerem, de nou, que hi ha una manca d'oportunitat política al respecte.

I, per últim, entenem que entrar a debatre aquest tema i portar-lo endavant, tal com està la situació, podria significar una fugida endavant. En aquests moments, tenim un Consell de Treball generat amb la seva normativa durant la Generalitat provisional, un Consell de Treball que ha tingut una dinàmica basculant —des de l'àmbit de concertació a una inoperància d'un determinat temps a un increment *de facto* d'unes determinades competències sobre les quals..., amb una composició tripartida que, en aquests moments, el que convé és definir..., que el Consell Executiu defineixi si vol o no potenciar el Consell de Treball i això que s'ha fet *de facto* es faci *de iure* —com diuen el «*latinajo*» de torn, per entendre'ns.

Creiem que el primer element —el primer element— que s'ha de posar damunt la taula és saber si una institució ja constituïda la volem potenciar o no; una institució on hi ha participació dels agents socials. Si aquesta es vol potenciar, primer potenciem això, veiem l'espai que queda i acabem de definir tot el model de participació institucional i aquí, possiblement, sortiran composicions, esments i situacions diferents per les seves funcions i per la seva composició, perquè no és estrany que, en aquest debat, s'hagi de posar damunt la taula i preguntar-se si el Consell Econòmic i Social ha de seguir l'exemple belga, per exemple, o l'exemple francès o l'exemple de la Comunitat on l'Administració només fa de suport i no té representació activa, i, per tant, és un consell de les parts sense que l'Administració hi tingui un paper ni tingui més que la capacitat de donar suport.

Aquesta és una discussió de fons, amb molta profunditat i que, per tant, creiem —tornant al tema anterior— que és bo, primer, que hi hagi un consens social que la negociació de la proposta sindical prioritària pot obrir, i segon, que hi hagi el màxim de consens a la Cambra. I, per tant, creiem que, per aquestes raons, perquè no es dóna aquesta situació, nosaltres no ho votarem a favor.

En conseqüència, ens abstindrem.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Domènec Sesmilo.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, Molt Honorable President. Nosaltres sortim a la tribuna per posicionar-nos i per anunciar que votarem en contra de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

El que passa és que, sincerament, els arguments me'ls ha trepitjat el senyor Rañé; és a dir, ha fet una defensa tan acurada, tan en la línia que nosaltres volíem fer sobre les raons per les quals ens hi oposàvem, que, fins i tot, gairebé ens estranya que el Grup Socialista es limiti a abstenir-se, com no sigui —com no sigui, potser— perquè tampoc és convenient o no..., o no és convenient per al Grup Socialista aparèixer com aquells que s'oposen a la creació del Consell Econòmic i Social. El que passa, en el nostre cas, és que nosaltres som el Grup parlamentari que dóna suport al Govern i no pateixi; quan ha dit: «Què passaria si s'aprovés?» Doncs, ja que el Grup Socialista no col·labora activament perquè no s'aprovi, nosaltres estem en la necessitat d'oposar-nos-hi; no perquè no estem d'acord amb les consideracions generals que ha fet la senyora Rosa Fabian, de la necessitat o la conveniència de creació d'aquest Consell Econòmic i Social. Nosaltres, en principi, estaríem d'acord amb aquesta necessitat —ho repeteixo: com a principi general—; nosaltres no ho podem contradir amb la política que hem fet, amb la nostra activitat a l'Estat i, havent reclamat en alguna ocasió la creació d'aquest Consell Econòmic i Social a l'àmbit estatal —recordem que el Partit Socialista Obrer Espanyol quan es va presentar a les eleccions del 82 i les va guanyar es va comprometre a crear-lo.

Per tant, és a partir d'aquesta mancança que, realment, a l'àmbit estatal no hi és, aquest Consell Econòmic i Social, ja podem començar a plantejar nosaltres si és convenient o no que a Catalunya hi sigui. Però, a part del que ha comentat el Diputat Rañé —que, realment, em fa l'efecte que ningú no ho pot negar— de la dinamització que ha sofert, en sentit positiu, el Consell de Treball en els últims temps, on s'han arribat a acords importants, on —i ho voldria destacar— com, fins i tot, per aquesta voluntat d'apropament de les parts i d'apropament de totes les forces socials en un tema tan important com és el de la concertació social —aquest Diputat ha sortit diverses vegades en aquesta tribuna quan es reclamava la concertació parlant que nosaltres no estàvem per la concertació sinó pel diàleg social, perquè entenem que el que s'entén comunament a Europa per concertació, les competències de la Generalitat la fan inviable però, precisament, perquè hem volgut acostar-nos a aquestes posicions, perquè hem volgut trobar un comú denominador, hem acceptat una nomenclatura amb la qual estàvem, en principi, en desacord—, doncs, bé, un cop una primera fase de concertació —que lamento dir que, per al meu gust tornaria a dir-ne «diàleg»— ha donat uns fruits positius, entrem en una segona fase en la qual un dels temes prioritaris, per no dir el cabdal, és la conveniència o no de crear aquest Consell Econòmic i Social, què faríem, com deia el que m'ha precedit en l'ús de la paraula? Iniciar el debat a la Cambra i un de paral·lel entre les organitzacions sindicals i empresarials? Doncs, nosaltres ho trobem negatiu: trobem que és apropiar-se indegudament d'un protagonisme que, en aquest cas, han de tenir les parts socials.

És un criteri que defensem —com veig que algun altre grup de la Cambra també ha coincidit en aquest tema—, entenem que seria negatiu, desmotivaria i desnaturalitzaria les converses que —entenem—, en aquest moment, són molt positives i un futur que es pot albirar com a positiu sobre aquest tema.

No entraré en el detall de la Proposició de Llei perquè l'any 88 el meu company Francesc Guasch ja les va rebatre en alguns..., també en termes similars als d'altres oradors, però això no seria obstacle perquè nosaltres hi votéssim a favor. Lògicament això entraria en el debat parlamentari, entraria en el tràmit de la tramitació aquí dins la Cambra i tots els grups parlamentaris podríem presentar les nostres esmenes, les nostres propostes alternatives.

És a dir, per tant, no vull amagar el cap sota l'ala, no és l'especificació concreta, l'articulació de la proposta la que ens fa votar en contra, sinó el sentit de la responsabilitat de ser, precisament, el Grup que, amb els seus vots, pot evitar això que el senyor Rañé tenia por que es pogués produir, i, per tant, el Grup de Convergència i Unió, precisament per no perjudicar objecti-

vament la negociació actual, hi votarà en contra.

Sí que volia dir, per acabar, que, darrerament, en els avenços que s'estan fent en el diàleg social —ho repeteixo: per a altres concertació i no tinc cap inconvenient a acceptar-ho—, no és el primer cop que Iniciativa per Catalunya sembla com si s'avancés als resultats i volgués fer de capdavantera dels acords i dels resultats que, en principi, s'albiren dintre d'aquesta negociació. Nosaltres ho trobem —i, sincerament, ho diem amb tot el respecte— fins a un cert punt negatiu; no vull posar en dubte la bona voluntat i la rectitud d'intencions que els mou a fer això, però quan els interlocutors socials són diversos, quan tots, d'una manera o d'una altra, ens sentim representats en aquest diàleg no ens sembla oportú que sigui precisament un grup que sembli que lideri, doncs, aquestes reivindicacions quan, en realitat, són reivindicacions de tota la societat i tota la societat està reflectida en els diversos escons d'aquesta Cambra.

Per aquests motius i els que he exposat anteriorment, però —ho repeteixo— sumant-me, bàsicament, als arguments que ha donat el senyor Rañé, nosaltres hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sesmilo. *(La I. Sra. Fabian demana per parlar.)* Sí, senyora Fabian, per què demana la paraula?

La Sra. FABIAN: Per retirar el projecte en aquest moment, però m'agradaria explicar-ho.

El Sr. PRESIDENT: Té tres minuts per explicar-ho.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Nosaltres entenem que la funció política del Parlament i la funció dels agents socials són dues funcions diferents; les dues tenen la seva via i, en cap moment, Iniciativa per Catalunya ha pretès prendre protagonisme a cap dels agents socials que en aquests moments estan intentant concertar amb el Govern de l'Estat i amb el Govern de la Generalitat. Això és el primer punt que ens agradaria aclarir: nosaltres pensem que és perfectament legítim que des del Parlament s'impulsi, no es prengui la iniciativa i no es prengui cap mena de protagonisme que no toqui, sinó que impulsi aquells aspectes que les centrals sindicals tenen interès a aconseguir i a concertar amb els respectius governs.

De tota manera, i en funció que el senyor Sesmilo assenyala que aquest és un tema que el Govern de la Generalitat vol concertar amb els sindicats, en aquests moments nosaltres retiraríem aquesta Proposició, entenent que ja està sobre la taula de la concertació social i dient, dient a tota la Cambra que en el moment que la concertació social hagi acabat, nosaltres tornarem a presentar aquesta Proposició de Llei, i que agafem la paraula al Grup de la majoria i entenem que el que hem aconseguit aquesta tarda no és aprovar aquesta presa en consideració, sinó posar sobre la taula de la concertació social aquest tema tan reivindicat pels agents socials.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la política general de promoció turística, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Arseni Gibert.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor President. Amb el seu permís acumularia els punt 4 i també el 8 i el 9 de l'ordre del dia, que tots tres fan referència al turisme.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Interpel·lacions al Consell Executiu sobre la política general de promoció turística, sobre la política de conversió turística i sobre la política de turisme

El Sr. GIBERT: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, nosaltres ens havíem fet la il·lusió —i no n'hem pas perdut l'esperança— que s'obrien perspectives, diguem-ne, d'una nova política de turisme, i ens basàvem en diversos fets: en primer lloc, en una modulació —ostensible, en els darrers mesos— del discurs oficial, el del mateix Conseller i del mateix President de la Generalitat. També en el recent debat pressupostari, en el qual hi va haver uns compromisos genèrics que ens van semblar satisfactoris —i en virtut d'això vam retirar l'esmena a la totalitat del Departament—, i, fins i tot, amb la mateixa compareixença recent —voluntària per part del senyor Conseller—, en la qual, malgrat que vam fer constar que hi havia unes diferències de diagnòstic, notables, ja vam veure que aquest diagnòstic per part del senyor Conseller era, diguem-ne, més optimista que el nostre, vam voler interpretar i vam interpretar que posava l'èmfasi en les potencialitats reals que tenim —i que no posem en qüestió— i no hi vam donar importància.

Tot feia pensar que podríem parlar d'un canvi d'orientació en la política de turisme, i era —ens semblava absolutament i ens ho sembla— absolutament secundari que nosaltres en diguem «nova política» per rectificació de l'anterior, o que el senyor Conseller en digui «nova política» en funció que han canviat els escenaris i les circumstàncies. Això és secundari: l'important és que hi hagués una nova orientació.

Vam tenir una sorpresa desagradable, arran d'unes declaracions, l'endemà mateix, que ens van semblar francament una mica en la línia del triomfalisme històric. Nosaltres ens pensàvem que havíem arribat a la fi d'aquella espiral d'acusacions absurdes, de triomfalisme i de catastrofisme que potser en els debats sobre turisme ens hem vingut fent, i, fins i tot, li haig de confessar, senyor Conseller, que vam escollir les dates, una mica, d'aquest debat que avui es produeix, en el sentit que, en funció de les previsions que fèiem, doncs bé, pensàvem: «el triomfalisme no serà possible, perquè les coses comença a ser evident que no són tan clares...» Però ens va sorprendre una mica..., almenys, el que van reflectir els mitjans de comunicació era una mica dir: «no passa res», *El País* deia, em sembla, que el pronòstic era que creixeria l'afluència un 3%, només baixa una mica el Regne Unit, la resta puja, les perspectives per a l'estiu són favorables, el procés de requalificació s'està culminant..., etcètera. Ens va semblar preocupant. Vam quedar una mica bocabadats —diguem-ho així. Fins i tot, li puc dir que hi ha algun sector empresarial que ho ha interpretat gairebé com una provocació, perquè saben que la situació no és aquesta.

El que passa és que, hi insisteixo, mantenim l'esperança i volem creure que és un problema de posar més èmfasi en un aspecte que en l'altre i que l'anàlisi no serà tan diferent, diguem-ho així —la nostra i la de vostè—, com això podria fer pensar. En qualsevol cas, sí que he variat lleugerament la intervenció, en el sentit de dedicar més temps al diagnòstic —cosa que pensava que potser no seria necessària, i que podríem parlar més del que cal fer—, però em sembla que val la pena de precisar, perquè una de les coses que voldríem que sortís d'aquest debat és saber fins a quin punt estem d'acord i fins a quin punt estem

en desacord. I, en aquest sentit, el considerem important. Hi insisteixo: subsisteix, per tant, l'esperança malgrat aquesta preocupació per aquesta diferència, que sembla notable.

Dues qüestions prèvies abans d'entrar en aquest diagnòstic: una primera, per evitar malentesos, és que el turisme en general no està en crisi; nosaltres no hem dit mai el contrari, i voldria que quedés clar per a tota la Cambra —també per a vostè. És evident que les magnituds globals que en els països desenvolupats es destinen al lleure i a les vacances no deixen de créixer; que cada vegada més gent aspira i accedeix a les vacances i al turisme, i que els analistes coincideixen a parlar de la societat del futur com la societat del lleure. És cert que no només no està en crisi general, sinó que tampoc està en crisi —en general— a tot Catalunya: el turisme urbà, el turisme de les ciutats va bé, altres modalitats també, i, en realitat, diguem que hi ha segments importants i significatius del nostre turisme, en el nostre país, que funcionen i que tenen un clar signe expansiu, sigui per raons espontànies, sigui per l'acció del Consell Executiu, sigui malgrat l'acció del Consell Executiu; no volem entrar en aquesta discussió.

Tampoc volem discutir les potencialitats; hi són: el 14% del PIB, que se sol estimar, tendeix a créixer, malgrat el creixement general de les altres activitats, i estem segurs que pot ser així —potencialment és així—, i la riquesa de recursos de què disposem també permet de ser optimistes en aquest sentit. Per tant, en la seva intervenció vostè ens dirà el que cregui convenient, naturalment, però no cal que ens convenci que les potencialitats són enormes, perquè també n'estem convençuts.

Una altra cosa és que una part significativa de la nostra estructura d'oferta estigui o no estigui en crisi, i nosaltres pensem que hi està, i que no és una crisi conjuntural o deguda només a factors exògens, sinó que és profunda i deguda a factors endògens, que no era imprevisible sinó que era previsible, i anunciada i pronosticada. Aquesta és, en principi, la nostra opinió; després entrarem en el diagnòstic.

La segona qüestió prèvia —també voldria ser molt clar en aquest sentit— és que..., la nostra opinió és que vostè no en té la culpa, d'aquesta situació de crisi d'aquest segment, o, filant molt prim, que la seva quota de responsabilitat és molt petita, diguem-ho així. És difícil per a vostè, evidentment, no carregar una mica amb el mort, perquè després de tants anys en què els seus antecessors s'han dedicat a capitalitzar abusivament, a atribuir-se abusivament, jo diria, el mèrit que les coses anaven aparentment bé, doncs ara és difícil, si les coses comencen a no anar-hi tant, que no se li vulgui atribuir la culpa. Però el problema ve de lluny, ve de molt lluny en realitat: el senyor Sánchez Bella, que havia estat un ministre d'informació —no recordo exactament els anys—, pronosticava, per a l'any 80, 80 milions de turistes —quina bestiesa, no?—, i demanava hotels cada vegada més grans i cada vegada més barats. Per tant, ve de molt lluny. I ve també de molt lluny des que les responsabilitats màximes estan transferides al Govern de la Generalitat, que és l'1 de gener del 83; el segon bloc important de competències es va transferir en aquesta data. No es pensi ningú que, per la coincidència, pocs mesos abans, amb l'accés dels socialistes al Govern central, vull eximir-los de culpa, sinó que dóna la coincidència que el segon bloc de transferències, l'important, es va produir l'1 de gener del 83 —és més, no tinc cap inconvenient a dir que el discurs actual de la Direcció General de Turisme em sembla també modulat, però poc modulat: li faria la mateixa acusació que al discurs públic que fa vostè.

En tot cas, si algun govern ha demostrat, amb errors en l'execució, però ha demostrat una sensibilitat més acusada per afrontar els problemes del turisme —que són semblants, de vegades, amb els d'algunes altres comunitats autònomes— seria precisament el de les Illes, que, com vostè sap, no és del nostre color polític, sinó del PP. Els seus antecessors no van afrontar els problemes, i això sí, senyor Conseller —i, això, voldria dir-li amb la mateixa claredat que li he dit abans allò altre—, si no es fa el que s'ha de fer, d'aquí a uns anys, si les coses van malament, potser sí que aleshores en tindria la culpa vostè.

Passem, doncs, al diagnòstic. Què és el que està en crisi segons la nostra opinió? Una part important de l'estructura d'oferta de la nostra costa; amb diferents intensitats, geogràficament i subsectorialment: no és igual a tot arreu, hi ha llocs on fins i tot es pot parlar d'una situació poc preocupant, i en dos blocs bastant diferenciats. D'una banda, una part que està en una crisi profunda, jo crec que menys de la meitat en nombre d'empreses, però més de la meitat, potser, en magnitud, i la resta, que ho està molt indirectament, en funció de la imatge contaminada que crea aquell altre grup i que afecta una mica tothom —o, insisteixo, amb més intensitat o amb menys intensitat, segons moltes circumstàncies—, però que en una situació de crisi profunda o de crisi només indirectament i menys profunda, això voldria dir no menys d'un 70% de l'estructura de l'oferta turística catalana té problemes —si en volem dir de crisi, diguem-ne de crisi; si no, no en diguem de crisi.

I en aquest diagnòstic hauríem d'analitzar, em sembla, el que ha passat: a la segona meitat dels anys seixanta hi va haver una clara bifurcació en dos models completament oposats, que van donar lloc a dues tipologies empresarials també diferenciades, a dues opcions globals —podríem dir-ne, una d'encertada i una d'errònia—, i la identificació d'aquests dos grups, fruit d'aquesta bifurcació, no coincideixen exactament amb els tòpics qualitat, quantitat, més/menys poder adquisitiu, més/menys estrelles o forquilles, legal o il·legal, particular o «intermediat», individual o massiu..., encara que alguna cosa puguin tenir a veure amb aquests binomis. Responen a dues concepcions del mateix fenomen turístic, a dues actituds davant el fet empresarial, i a dues formes de veure el territori, jo diria que paisatge humà inclòs.

Hi ha el primer model —el que jo en diria encertat—, que parteix —sempre són simplificacions, aquestes definicions—, que parteix de dues premisses, em sembla: una primera, el convenciment que el turisme té sentit com a fenomen cultural, social i de comunicació, però també com a sector econòmic sòlid i durador, si es manté la dialèctica turista-territori, és a dir, si es produeix en un territori que manté les seves característiques de singular, autèntic, poc mistificat i a l'abast de tots els turistes, amb l'única limitació de la seva pròpia curiositat. O, dit d'una altra manera, que els serveis i les prestacions convencionals que componen un producte turístic es produeixin d'una manera que sigui indestriablement vinculada a les especificitats d'un indret, d'un territori o d'un país. I la segona premissa que el definiria, des del meu punt de vista, és el convenciment també de la necessitat de satisfacció de les il·lusions, de les expectatives i dels estàndards qualitatius que el turista creu haver contractat quan ha fet una opció.

I això admet moltes modalitats i moltes tipologies, molts nivells de poder adquisitiu i molts canals de comercialització —«intermediats» o no. Ho permet tot, en realitat. Jo penso que aquest model existeix, hi ha empresariat que respon a aquestes característiques, potser —n'estic convençut— és majoritari, i no tindria per què estar en crisi si no hi hagués aquest fenomen de contaminació per part de l'altre segment, que ara en parlarem. Perquè, al mateix temps, s'ha consolidat també un altre model, el que jo en diria erroni, degradat, allunyat d'aquestes premisses, molt allunyat d'aquestes premisses, paral·lel a aquest altre, quant a implantació —quant a implantació, potser té una imatge fins i tot predominant, en alguns casos, i aquest és el problema. I també intentarem definir-lo amb uns trets que el puguin intentar identificar.

Jo diria que estandardització de les instal·lacions i serveis amb les pautes fixades per *tour* operadors, a vegades en funció d'un model que era molt vendible mentre tenia vigència aquest model; escassa o nul·la vinculació al territori —es podria implantar a qualsevol lloc que reunís unes mínimes característiques—; intensa pressió sobre els preus fins a arribar a una enfollida espiral de degradació de serveis i de preus a la baixa; rendibilitat aparentment alta, sobretot si es té en compte que, per la tipologia d'empresari que creava, hi havia menys manteniment i menys problemes d'aquest tipus, i això forçava un creixement més normal, més exagerat del normal, o sigui més intens que el normal, fins a arribar a ser poc proporcional amb els recursos; expulsió per incompatibilitat d'usuaris de l'altre model —que s'ha produït—; relativa indiferència a la satisfacció de les expectatives dels turistes, i, fins i tot, degradació de les relacions entre l'estructura d'oferta i els turistes, que, en alguns casos, deriva en una relació de menyspreu i de vandalisme, una espiral mútua, que jo crec que té poc a veure, en principi, amb la idiosincràsia de les pròpies persones —d'un i altre costat, diguem-ho així—, sinó que té molt a veure amb aquest model, no?

Miri, l'anecdotari sobre aquestes coses, sobre preus, sobre incompliments de contracte, sobre legalització de serveis, sobre aquestes relacions, seria un anecdotari gràfic i divertit. Jo penso que la premsa m'agrairia que el tragués, i vostè, suposo que el coneix. No el treurem perquè no voldríem entrar en aquesta..., tornar a entrar en aquesta qüestió de si: catastrofisme, sí/ catastrofisme, no; però de veritat que seria espectacular, des del punt de vista de les coses que realment passen.

Es podrà dir que aquest fenomen, aquest segment està acotat i és veritat, però s'hi haurà d'afegir que cada vegada menys acotat, i que, en qualsevol cas, aquest efecte contaminant es produeix, poc o molt i en uns llocs menys que en altres. I aquest segment és el que està en crisi. I —jo em penso que ho hauríem de dir clar— està en una crisi irreversible —si em permet l'expressió—, aquest segment —estic parlant d'aquest segment. Per què? Home, primera raó: perquè per als mateixos *tour* operadors que han propiciat potser el seu creixement és terra cremada, i perquè aquella antiga... Abans dèiem: és insubstituïble l'oferta, i mentre sigui insubstituïble, doncs, no passarà res; però ha deixat de ser-ho: ha crescut molt l'oferta arreu i, fins i tot, els anys setanta ja es produïa una mica aquest fenomen; el que passa és que després ens ho va amagar una mica la crisi del petroli, van venir els autocars, estàvem molt ben situats en relació amb els mercats emissors per venir amb autocar, ens ho va emmascarar una mica, i, mentrestant, s'han anat degradant més coses, no?

L'abaratiment del transport aeri és clar i en el futur ho serà més; per tant, allò, destinacions més llunyanes a preus assequibles; és el tipus de..., el turisme que es capta amb aquest tipus d'ofertes és el menys fidel i el que més segueix les modes, no compta amb el fet diferencial perquè no està vinculat al territori. Jo crec que és un model de turisme que donava resposta a un model de vacances de postguerra, però que té molt poc a veure amb les noves demandes i amb el que les noves generacions europees, doncs, demanen com a model de vacances actives i participatives, no?

Però hi ha encara una segona raó: i és que per barat que ho fem, per més que rebentem els preus, en diner de butxaca, diguem-ho així —els diners que han de portar els turistes per venir de vacances—, mai més serem un país barat, i això em sembla que és força clar.

Per tant, em sembla que hi ha unes relacions clares de causa-efecte per poder dir que, a part que no és el model que més ens interessa, des del meu punt de vista, tampoc tenim gaires possibilitats de continuar-hi competint, en aquest model.

És evident que es pot qüestionar aquest diagnòstic: algú el pot qüestionar i d'una manera versemblant. Jo crec que hi ha raons per dir..., hi ha elements conjunturals que fan pensar que això no és molt conjuntural, és una cosa... Bé, sí, la situació econòmica del Regne Unit, l'IPC que creix més aquí que no en d'altres països, la fortalesa de la pesseta... Tot això ho hem sentit molt, no? Que la competència creix molt arreu, modes, clima, campanyes de desprestigi, etcètera. O, a vegades, hi ha qui prefereix limitar-ho tot i culpar les administracions en general, no? És allò dels aeroports, dels telèfons, de correus, de les carreteres, de la brutícia, de la inseguretat, de la sanitat, etcètera.

Són problemes reals aquests —jo no voldria pas negar-ho, que són problemes reals—, uns més que altres, i que, segurament, acceleren i la precipiten, la crisi, i la palesen, però el que no hem de fer —em sembla— és amagar el cap sota l'ala, negar que hi ha aquests factors endògens de què parlava, i seria un error —em penso— que els arbres no ens deixessin veure el bosc. Una crisi d'un determinat model de creixement, i que em sembla que hi hem de fer cara.

Jo tinc la impressió, senyor Conseller, que vostè el simplifica més aquest diagnòstic, perquè redueix una mica les xifres, eh? Realment, les anàlisis, allò, van més bé o més malament en funció que entrin més turistes, menys turistes; és un paràmetre a tenir en compte, naturalment, encara que, a més a més, són poc fiables a vegades aquestes xifres.

Jo recordo que el 8 de novembre del 88 en una proposició no de llei sol·licitàvem la creació d'un índex d'ocupació que és diferent —diguem-ho així— de les estadístiques que s'elaboren —hi insisteixo: llavors ho vaig dir i ho dic ara—, cada vegada més acurades i cada vegada més ben fetes, però que, és clar, es compten els cotxes, però les persones i les destinacions no tant.

La resposta del senyor Grau —que en aquell moment em va contestar— era —dic un fragment literalment, eh?—: «El Departament de Comerç, Consum i Turisme té en procés d'implantació un sistema de seguiment estadístic de l'ocupació hotelera i de càmpings que completarà el sistema ja existent d'entrades, sortides i freqüentació, que es fonamenta en les dades i enquestes a ports, aeroports, ferrocarrils i carreteres que,

actualment, es porten a terme. Aquest recull de dades ha millorat, segons ha reconegut amablement el Portaveu del Grup Socialista» —que era jo—, «però estem d'acord amb ell que, sobre la base d'aquestes fons, no es pot analitzar bé el sector.»

Ja ho veu, senyor Conseller: «sobre la base d'aquestes fons, no es pot analitzar bé el sector». I del nou sistema anunciat, que jo sàpiga, el més calent és a l'aigüera. Però encara que les dades fossin fiables, encara que les dades fossin fiables, la seva anàlisi també em sembla una mica optimista. És a dir, al primer trimestre —en qualsevol cas, és poc significatiu el primer trimestre— el turisme de negocis creix, i el turisme de negocis no és estacional. Valorar que el fet que, per la frontera de Puigcerdà, hagin entrat 73,8% més de turistes el primer trimestre d'enguany sobre l'any passat —que em sembla que era una dada que van reproduir els diaris; jo no sé si era una dada...—, això seria —perdoni la broma— equivalent a dir que si n'entra algun en aquest primer trimestre en globus aerostàtic o en ala delta serà infinit el creixement perquè l'any passat, probablement, no en va entrar cap. Perquè, és clar, la permeabilitat de les fronteres potencia el turisme fronterer —i això està molt bé que sigui així—, però és poc indicatiu del conjunt —em sembla—, des d'aquest punt de vista.

Però li vull dir una cosa més: fins i tot si les dades fossin fiables, fins i tot admetent que ho siguin, per tant, això, per si sol, no demostra la bona salut del sector, no demostra, de cap manera, la bona salut del sector. Perquè, és clar, miri, vostè és economista, però no cal ser-ho per entendre —i em penso que ho entendrem tots— que, si el dia que el senyor Santiago Rusiñol va posar una parada i va vendre duros a quatre pessetes, com més n'hagués venut, més diners hi hagués perdut —això és clar d'entendre—, i és fantàstic que, al turisme, hi tingui accés tothom, però des d'una òptica receptora, d'un país receptiu, hauríem de proposar-nos que cada turista sigui rendible, perquè, si no, probablement, no té massa sentit dedicar-se a aquesta activitat. I això fa anys que no és ben bé del tot així.

Estem, d'alguna manera, en alguns segments —voldria matisar sempre això— estem, indirectament, subvencionant vacances de ciutadans de països que són més rics que nosaltres. Quan treballem per sota de determinats nivells de preus o les transaccions es produeixen fora de Catalunya, molts turistes no paguen el cost del conjunt de serveis públics i privats que reben, i això és un mal negoci. I el problema és que la qualitat de l'entorn també es degrada i, fins i tot, per als que sí que els paguen és desprestigi a canvi de la subvenció. Els preus baixos, per si sols, no justifiquen la no-coincidència entre les prestacions i les expectatives que els turistes s'havien fet.

Alguna dada, només alguna dada li vull donar. Miri, gener del 61 i gener del 90: l'IPC, o sigui, el gener del 61 fixem l'índex 1, l'IPC el gener del 90 seria 17,36. He fet una mostra de preus reals —que és difícil de fer; per tant, és petita la mostra, ja reconec que és petita— en aquest segment que jo en deia «erroni», però ja ens entenem, en el segment que responia a aquelles característiques que he qualificat com a errònies. Preus, índexs el gener del 90, 5,83; 17,36, IPC general; 5,83, creixement dels preus en aquest tipus d'hotels. I, en el segment que he qualificat d'encertat, 13,21 —també per sota de l'IPC. Una prova que això afecta a tots, no només un segment sinó, poc o molt, també l'altre. I la mostra, de preus reals, no de preus comunicats; jo no sé si vostè treballa amb preus reals o comunicats, en els seus números, però, és clar, són dues coses diferents. Aquí sí que em permetré una petita anècdota que no està dins d'aquell anecdotari que seria grotesc, sinó només per il·lustrar. Aquí tinc una guia, la guia *Gourmetour* BMW, que..., i estic mirant —no diré el nom, és clar, ni la població— un hotel de tres estrelles, de quatre anys d'antiguitat, més aviat luxós d'instal·lacions, una mica «hortera» potser *(rialles)*, però més aviat luxós, i que figura aquí, com a preu de mitja pensió..., preu de mitja pensió: 8.500 pessetes —8.500 pessetes. D'aquest hotel conec els preus reals amb què opera: mitjana, unes 1.300 pensió completa; mínim..., bé, mínim fins fa pocs dies —ara ja potser menys— 900 pessetes; màxim, en alta temporada, 2.100. Si el senyor que usa aquesta guia amb la família i amb un BMW va a parar a aquest hotel, que, a més a més, l'aparència és bona i el veu bé, pagarà, per mitja pensió, 8.500 pessetes i rebrà uns serveis de pensió completa a 1.300.

I un altre. A la guia aquesta, *Guia del viatger*, que vostè n'ha fet la presentació i que, per tant, ve..., bé, vull dir, ve una mica avalada per nosaltres, pel país: un altre hotel, un cas semblant: tres estrelles, més antic, molt gran aquest, 7.000 pessetes pensió completa; preu real, el que els paguin en aquest moment, el que els paguin; ho arrepleguen tot.

Aquest exemple més aquell anecdotari del qual jo els parlava..., jo crec, senyor Conseller que no exagero ni dramatitzo, és a dir, que ja no és un problema turístic o un problema econòmic: és un problema de prestigi i de dignitat nacional al qual hem de fer cara entre tots. Crec que hi hem de fer cara.

Probablement mai no haurien d'haver fet l'opció —aquesta, negativa, de què he parlat— ni consentir la seva implantació, però això ve de molt endarrere, ja li deia abans. Els recursos, els recursos que teníem i que tenim permetien fer opcions més intel·ligents i, per tant, implantar un turisme més cotitzat, més selectiu, més sòlid i més rendible. Però avui, afortunadament, això ja no és optatiu. En aquell segment degradat ja no hi podrem competir més —em sembla que aquesta anàlisi és correcta—, i, per tant, només podem fer allò que hauríem d'haver fet sempre —que no és fàcil, que és complex, perquè hi ha moltes disfuncions i molts problemes, però que s'ha de fer. I què és el que s'ha de fer? Miri, no sé; si en volem dir «reconversió», diguem-ne «reconversió» o com en vulguem dir —això em sembla poc important—; perquè, una mica, el tòpic és parlar de qualitat. La pregunta és: què vol dir qualitat? És un concepte una mica imprecís, no? Jo crec que una possible definició podria ser aquella de respondre aquelles dues premisses que dèiem: vinculació amb el territori i satisfacció de les expectatives, il·lusions i estàndards qualitatius que els turistes s'han fet en contractar.

Com a mínim —i amb això ens podrem posar d'acord— em sembla que «qualitat» vol dir eradicar la no-qualitat; em sembla que podria..., seria un mínim d'acord que podríem fer: eradicar-la seriosament. I a mi em sembla que hi ha tres línies genèriques no?, que n'hem parlat algunes vegades ja en aquesta Cambra, però que voldria potser precisar: una d'elles, frenar el creixement —jo celebro que hagi arribat el senyor Molins, perquè això podria ajudar a frenar el creixement. Vostè ja ho diu això, ja, que s'ha de frenar el creixement; llàstima que en el *Passem comptes* últim que es va distribuir es diu: «S'ha duplicat...», com a mèrits se suposa, no?, «s'ha duplicat l'oferta d'allotjament turístic». Una cosa és dir que el volem frenar i

l'altra cosa és presumir que és doble: hi veig una certa incoherència.

Llàstima que de les seixanta i vuitanta mil places que vostè ha dit que havia crescut —allò, segons una resposta escrita que tinc: catorze mil, l'any 88 eren places controlades i les altres no; també l'hauria d'ajudar en això el senyor Molins. I llàstima, sobretot, que, en una esmena a l'articulat que vaig presentar, que tendia a unes limitacions, almenys en el cas..., no, més que limitacions, allò, fer un creixement selectiu, almenys en els casos en què el Departament subvencionava la creació de nous establiments, el senyor Escudé —suposo que per instruccions del Departament— em va contestar que això depenia del Departament d'Obres... Home!, ja ho sé, que depèn del Departament d'Obres Públiques, perquè és un tema urbanístic, però, bé, posin-se d'acord, perquè, si hem de frenar el creixement, fem-ho, no?, diria jo! Perquè no hauríem de posar més places al mercat, sobretot d'aquesta opció errònia. Es pot dir que, si hi ha crisi, el mercat ja ho resoldrà per si sol, però encara hi ha llocs, precisament els menys degradats, els més sanejats, on encara hi ha una possibilitat que això sigui vendible i, per tant, que aquest segment hi entrés. Jo crec que de ressorts per frenar el creixement i per fer-lo selectiu en tenen, i, si ho vol, en parlem.

Hi ha una altra línia que seria la d'ajuts a la reconversió, una línia que ja existeix des de fa uns quants anys en el seu Departament; jo crec que, en la intenció, bona, però amb una paradoxa que ja hem comentat bastants de vegades: la línia serveix, segons el que van fixant els decrets de repartiment, per modernitzar cuines, per arranjar banys, per fer escales d'incendis —totes, coses que estan bé, en alguns casos més que en altres—, però jo haig d'insistir en un criteri que també li he manifestat diverses vegades, i és que, normalment, aquell segment encertat que dèiem ja ha reinvertit molts diners permanentment en els seus establiments i, a vegades, no es pot acollir a aquesta línia per la raó que ja té els banys en condicions i les instal·lacions en condicions. I els que s'hi acullen són precisament els de l'altre segment, els que —en general, amb excepcions, és clar— no havien reinvertit i, per tant, sí que tenen aquestes coses en males condicions, amb la qual cosa els estem «primant» sense garantir —aquest era el sentit d'una altra esmena a l'articulat— cap compromís de reconversió o de serveis mínims. I això em sembla que és una línia encertada en principi, però no prou ben gestionada o no prou ben executada.

Tercera línia. També n'hem parlat molt aquí, eh? Control de qualitat i defensa del turista com a consumidor; jo crec que és bàsica. Lligat amb la problemàtica dels preus, és evident que, miri, fa un any i mig, quan vam parlar també, arran d'unes interpel·lacions de turisme en aquest Parlament, vostè em va dir: «els preus són lliures». Home, no ho hem discutit mai: els preus són lliures, no caldria sinó, i per molts anys que ho continuïn essent, eh?; però els serveis no tant; els serveis haurien d'estar controlats, hi hauria d'haver alguna manera o algunes maneres i mecanismes de regular, doncs, que hi hagi uns serveis mínims i que facin impossibles els preus baixos de rel, o bé, gradualment, o com vulgui, però que aquesta política com a mínim s'endegui.

Això són polítiques que, a vegades, poden tenir algun problema de dificultat, de dificultat no còmoda, diguem. Les reconversions no són mai còmodes, no? I fins i tot allò..., algun front no tan sols de gent que es pugui sentir perjudicada, sinó fins i tot algun front ideològic en el sentit que els sectors més liberals deurien dir que això és una política intervencionista, no ho sé... En el mercat, penso que tots els que som aquí hi creiem tots, o potser amb alguna excepció, però és igual; hi creiem tots. Seria un fals debat entar en la polèmica de si això és intervencionista o no és intervencionista, el problema no és aquest..., em sembla que també estem tots força d'acord que quan un mercat no és transparent, aquesta opacitat s'ha de corregir, i que el grau, com a mínim, d'intervenció per corregir l'opacitat dels mercats sí que convindria que s'exercís. Hem parlat de tres línies genèriques i potser m'agradaria fer-ne algunes concrecions i derivacions —no sé com vaig de temps... *(Remor de veus.)* La reclassificació hotelera que s'està fent. Miri, jo tinc una bona pista en el sentit que les coses deuen anar bé perquè sento que alguns hotelers es queixen, la qual cosa vol dir que ho estan aplicant amb rigor, i el felicito per això, suposo..., jo no estic..., no sé com ho fan, però suposo que va bé.

Ara bé, ara bé, una reclassificació hotelera que en principi és molt coixa, perquè em sembla que només té en compte el tema de les instal·lacions i no té en compte el tema dels serveis. Vostè em dirà que objectivar els serveis és més difícil que les instal·lacions —i amb això estem tots d'acord—, però vaja!, hi ha com a mínim, què li diré jo, una *ratio* de places-plantilla que es podria introduir i que jo suposo que vostè estarà d'acord amb mi que dos establiments de la mateixa capacitat i de les mateixes característiques i categoria anterior, si tenen una relació d'1 a 4 entre la plantilla, vol dir que no són de la mateixa categoria i, en canvi, tal com s'està reclassificant, vostè els continuarà donant la mateixa categoria, malgrat que sigui molt rigorós amb les instal·lacions. Em sembla que és un error important.

Amb els apartaments sóc una mica escèptic, però no vull de cap manera criticar-ho, esperem resultats, veurem què passa; crec que hi ha algunes disfuncionalitats importants en el projecte tal com l'han enfocat, però esperem resultats.

Evidentment, hem parlat poc, potser tindrem temps de fer-ho a la rèplica, perquè, és clar, fins aquí hem parlat de com millorar el nivell dels serveis, però això no resol la insuficiència de..., no resol, diguem, falta, aquí falta definir quin és el model d'aquest futur que hem parlat, de turisme multiespecialitzat alternatiu a aquest que hem de reconvertir. Com s'ha de reconvertir i en quina direcció? Jo crec que el turisme, el mercat de demanda no és un sol pastís, aquest pastís del turisme massiu; no necessitem tots els turistes del món; no hem de competir tots en el mateix lloc, perquè jo penso que amb 8, 9, 10, 12 milions l'any em fem prou i es tracta d'anar a buscar els segments concrets de la demanda que, d'acord amb els nostres recursos i amb la nostra especialització en diferents segments, puguem atendre i tenir contents i fidels, i aquesta és una mica la política a seguir, perquè crec, hi insisteixo, que el sector turístic no ha de perdre pes; al contrari, n'ha de guanyar en l'economia catalana. Estem parlant, quan diem això, de turisme de negocis, de turisme de convencions, etcètera. En parlarem si convé després en la rèplica.

I, finalment, només per acabar, aquí hi havia un tema de promoció que em saltaré, i voldria fer-li una citació, senyor Conseller; una citació d'un fragment d'un informe de l'OCDE, del 1980, titulat *Politique de l'Environnement pour les Années Quatre-vingts*, i més concretament en el capítol destinat al turisme. El fragment diu: «És possible obtenir excel·lents comptes

de resultats d'explotació mentre simultàniament s'esgoten els estocs». Jo em penso que és una magnífica síntesi del que ha passat a casa nostra amb el turisme en aquests anys passats; una magnífica síntesi. Jo crec que ens hauríem d'aplicar la lliçó, i el que no hem fet en els anys vuitanta, fem-ho almenys en els anys noranta. I aquesta reconversió l'ha de liderar vostè, senyor Conseller. Esperar dos anys perquè es materialitzi una composició diferent d'aquesta Cambra és massa temps, no el podem perdre, i un altre canvi de Conseller seria també poc útil, perquè necessitaria un període de formació que no ens podem, tampoc, permetre de suportar.

Si vostè no en pot dir nova política per compromisos amb els seus antecessors, no en digui nova política, però faci-la, si us plau. Nosaltres aplaudirem i col·laborarem si és així, i volem aplaudir i col·laborar. Nosaltres creiem que la configuració d'una alternativa política en aquest país no passa necessàriament per endurir concretament la dialèctica govern-oposició en la política de turisme. Al contrari, en el turisme receptiu —en l'interior potser seria diferent—, en el turisme receptiu els objectius són els mateixos. Jo crec que cal un gran pacte sectorial, més que un pacte estrictament polític; però, vaja!, les coincidències que puguem aconseguir no hi faran cap mal.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert. L'Honorable Conseller senyor Alegre té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre): Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, evidentment, com ha manifestat el Diputat interpel·lant, aquestes interpel·lacions són seguides d'una compareixença voluntària, demanada fa més o menys un mes i una setmana i que va tenir lloc fa aproximadament deu dies; la qual cosa porta a dir que bona part del que em correspondrà respondre en aquest moment al Diputat que interpel·la ja va ser motiu d'un debat, un debat llarg —pràcticament va ocupar tota la tarda—, en el qual hi va haver tot un conjunt d'intervencions, preguntes, respostes, que crec que van ser aclaridores.

Jo, d'entrada, el que voldria manifestar al senyor Gibert és que crec que no hi ha motiu a manifestar que, entre la meva compareixença i avui, hi ha hagut un canvi en el meu posicionament; tot el contrari. Evidentment, jo no sóc responsable del que puguin dir determinats mitjans de comunicació, dels títols que puguin posar —són ben lliures, naturalment, de posar-los com els sembli—, però si vostè, senyor Gibert, que em sembla bé, en fi, que faci una oposició d'acord amb una sèrie d'opinions, contactes amb associats i, naturalment també, amb el que puguin dir els diaris, hagués revisat tota l'hemeroteca, veuria que algunes de les afirmacions que jo he formulat no responen perquè fins i tot no van ser compartits per altres mitjans de comunicació. De cap manera no vaig dir que el turisme hagués de créixer un 3%; de cap manera. Si repassés altres diaris veuria que altres així també ho van reflectir. Fins i tot va quedar ben clar el que jo vaig manifestar que estem en una activitat en la qual no hi ha creixement i, per tant, això constitueix un punt de reflexió i de preocupació, que quan no hi ha creixement, com que algunes de les parts creixen, vol dir que altres decreixen, la qual cosa, aleshores, comporta que en determinats indrets aquesta preocupació és ben evident. I si no creixem i manifestem que, en conseqüència, hem arribat a un sostre, aquí cadascú que hi posi els adjectius que desitgi.

Per altra banda, jo vaig manifestar que fins i tot en determinats indrets em preocupava fortament analitzar com havia funcionat l'evolució d'aquest primer trimestre gener-febrer-març; amb una certa, ja, projecció cap al quadrimestre vèiem que, en determinades zones i determinats tipus de transports, hi havia una regressió important, i deia, d'una manera molt concreta, que el pràcticament nul funcionament de l'aeroport de Reus era ja un símptoma evident que en aquella zona hi ha i hi pot haver problemes; que l'aeroport de Girona també té un decreixement. Ara, no és culpa meva que, al costat d'aquestes dues manifestacions, digui: «en canvi, l'aeroport de Barcelona té un signe positiu, important d'estrangers, de persones que, en conseqüència, fan un determinat tipus de desplaçaments, que ni que sigui un turisme de negoci, un turisme de convencions, un turisme de fires, constitueix també una part important del turisme». Per tant, jo crec que, precisament, vaig fer una intervenció que va ser llarga, en la qual part del diagnòstic —si m'ho permet, amb la major de les cortesies, perquè crec que la interpel·lació ha estat positiva en el sentit que ha estat presentada amb ponderació—, el seu diagnòstic —si m'ho permet— filosòfic teòric, crec que jo el vaig fer en un sentit pràctic real potser més complet. És a dir, vostè acaba de manifestar un diagnòstic amb el qual, evidentment, estic d'acord, en el sentit de dir: home, convé fer un tipus de desenvolupament turístic en el qual estiguem molt arrelats amb els recursos naturals que té el país; uns serveis turístics fonamentats en una qualitat de serveis, que realment, si hi ha una qualitat de serveis i tenim un bons recursos, hi ha d'haver un equilibri de preus; que tot el que comporta l'esgotament —i això jo ho he dit—, un esgotament d'un determinat tipus de turisme, com és el massificat i que té unes arrels en uns determinats indrets; això comporta una certa preocupació, i d'aquí hem de procurar derivar cap al que constitueix un dels eixos importants de la política d'aquest moment, de la meva política turística, amb vista a cercar una millora en els serveis complementaris, una diversificació en les ofertes, a fi de derivar cap a un tipus de turisme com vostè acaba de manifestar —i amb això estic totalment d'acord— que no tan sols hem de comptar persones, sinó que hem de fer un balanç molt més ampli de persones, estades, aportació de riquesa al conjunt de la nostra societat.

Jo, per fer-ne una mica —i això consta en el *Diari de Sessions*, però crec que és important tota vegada que vostè ho ha manifestat i ara parlem en el Ple de la Cambra—..., el que en el meu diàgnostic, que vostè diu que hi ha un cert canvi, un cert triomfalisme o almenys algú així m'ho imputa, quan jo manifesto que hi ha una important obsolescència en una part important d'un determinat sector dels nostres serveis hotelers, crec que això és també —i coincidim— una manera clara de manifestar que, en determinats llocs, és necessària una forta reconversió. Jo agraeixo que vostè manifesti que segurament és més important parlar de reconversió que no pas de crisi, perquè la crisi afectaria tot el sector d'una manera global; en canvi, la reconversió afecta una part, important, però part.

Vaig manifestar que hi havia un dèficit d'equipaments. Escolti'm, jo crec que mai em podrà dir que he carregat cap mica de responsabilitat a cap altra administració. Mai no m'he referit a temes dels quals vostè ha parlat i té raó. Jo sempre he manifestat de dir: escolti'm, les responsabilitats, el que ens marca l'Estatut, les competències que tenim assumides aquí, a Cata-

lunya, comporten un determinat tipus de plantejament amb vista, precisament, a una millora d'aquesta oferta turística, una acció enèrgica amb vista a la reconversió i, evidentment, en contacte amb tot el..., amb la voluntat àmplia del Govern de Catalunya en un sentit de política territorial, medi, serveis, etcètera, avançar i de col·laborar amb les instàncies municipals, amb els responsables locals, amb els responsables comarcals amb vista a... Però hi ha uns dèficits d'equipaments que, evidentment, jo he manifestat que són importants. Uns dèficits d'infrastructura, una insuficiència d'oferta turística bàsica; en el fons és el que vostè diu: «escolti'm, si volem fer un turisme arrelat al país el qual tingui en compte aquests recursos naturals, naturalment comporta que hi hagi una adequada posada a punt perquè se'n pugui gaudir».

La proliferació d'oferta turística, evidentment, n'és també un element important. El que passa és que —permeti'm que li ho digui—, si hi ha un procés important... I avui, aquí a Catalunya —ho hem de manifestar—, la gent inverteix en el sector turístic, i inverteix en tot el que constitueix... —a més a més, això és positiu—, en els camps de l'oferta diversificada, el lleure, la posada al dia de recursos naturals, la posada al dia de recursos turístics, la posada al dia de recursos pel que fa a la ciutat, amb les seves ofertes del turisme-negoci, turisme-ciutat, turisme de salut, termalisme, turisme de tot el que constitueix la tercera edat —que va bé, perquè a més produeix un element en el qual cada vegada n'hi ha més, i per altra banda ajuda a un procés fort de «desestacionalització» de les nostres temporades—,... Per tant, jo no m'hi allargo, perquè el diagnòstic, per a qui el vulgui conèixer, constarà en el seu moment en el diari de sessions d'aquella compareixença.

Per tant, sobre aquesta situació, crec que és bo, precisament, la interpel·lació que vostè formula, quan planteja la necessitat d'una reconversió, reconversió que evidentment jo ja vaig manifestar, d'una manera clara, no en la compareixença de fa deu dies, sinó des que vaig assumir responsabilitats en el Departament, que hi havíem d'entrar. I la reconversió anirà forçosament —i aquesta és una idea que penso jo que és bàsica— per tot el que podrà constituir l'execució de les normatives actuals, més les que anem traient: apartaments i, en aquest moment, queda pendent el camp de la gastronomia, el camp de la restauració.

S'estan fent noves inversions i, això, penso, com ja deia fa uns instants —que s'inverteixi fortament, el fet que a la ciutat de Barcelona estan en procés de construcció una dotzena d'hotels, que fora de Barcelona una quarantena—, això constitueix —en un sistema d'economia que, a més, em complau veure que vostè el defensa, amb..., en fi, amb el fervor que el defensa, i que per molts anys el tinguem—, el fet que hi hagi inversions, evidentment, això comporta un element que jo penso que és clau, i és que hem de dir —i jo ja ho he dit, i agraeixo que vostè ara també ho digui— que tota inversió nova comporta l'enfosquiment, eclipsa la inversió vella i, per tant, que tota inversió nova té uns efectes de substitució evidents, i que, si per altra banda manifestem que volem millorar la nostra oferta turística, aquesta substitució, crec que hem de manifestar que globalment és positiva i que el que hem de procurar és que, per a la persona que l'afecti, sigui al menys traumàtica possible.

Per tant, en aquest procés de reconversió, tot el que sigui treballar en noves instal·lacions, ofertes complementàries —vostè no s'hi ha referit; jo sí, que m'hi referiré, perquè penso que entra en la línia de la preocupació que compartim—, millora professional, inversió en recursos humans..., penso, doncs, que la reconversió ha d'anar fonamentalment amb aquest trets. I, aleshores, també participo de la seva preocupació quan vostè manifesta la necessitat de fer un turisme arrelat als recursos naturals, un turisme que tingui realment, per si mateix, una oferta que el diferenciï de l'anonimat que hi pot haver en altres llocs. I aleshores és quan nosaltres manifestem la necessitat de fer aquesta separació entre el turisme de l'interior i el turisme de les zones costaneres: aleshores, també constatar que veiem que, l'esforç d'inversió, en bona part s'efectua en el que constitueix el turisme de l'interior.

El procés de reconversió, jo penso que hem de manifestar que és positiu. L'any 84 hi havia només, d'hotels d'una certa categoria, un 41,86% del conjunt dels serveis turístics hotelers; avui, en aquesta mateixa categoria —tres, quatre, cinc estrelles—, els hotels constitueixen el 71,57. Per tant, vol dir que, aquest procés de reconversió que ara diem que és necessari, des de fa temps que s'està portant gradualment: segurament ara hem d'ajudar que corri més de pressa, però Déu n'hi do de la feina feta —permeti'm que li ho digui— pels meus antecessors.

Pel que fa, per exemple, a les ofertes de tipus càmpings, avui dia, constatar que els serveis... I penso que en aquest moment, i ho vull dir, el turisme de càmping constitueix una aportació important a les ofertes turístiques. I això que algunes vegades algú l'ha volgut despatxar d'una manera mig... pejorativa: «el turisme de càmping és un turisme d'espardenyes»; escolti'm, en aquest moment, nosaltres, en turisme de càmpings de luxe i de primera categoria, tenim ja, pràcticament, el 50% dels serveis turístics. I és un turisme de qualitat —ho dic aquí i ho defensaré on calgui—, és un turisme que aporta, precisament, el que vostè manifestava —no comptar només persones: comptar aportació de riquesa—, el turisme de càmping aporta riquesa, i per a indicis externs només cal visitar el pàrquing d'automòbils que acostumen a tenir aquests establiments.

Per tant, jo penso que, en tot el que constitueix aquest procés de reconversió i que és preocupant, i em sembla que, en aquestes paraules que estic dient, no em pot dir que hi ha triomfalismes perquè he manifestat la preocupació traumàtica que pot ocasionar en determinades zones, el sacrifici que això comportarà, sens dubte, però també aquest dinamisme que per sort té el nostre sector turístic..., en aquest moment s'estan portant a terme inversions molt quantioses. Per tant, sembla que, aquest inici de reconversió, sens dubte, el podrem portar a terme.

Incertesa turística: naturalment, en un procés d'aquestes magnituds, en el qual hi ha un excés d'oferta, que aquest excés d'oferta comporta que hi hagi aquesta competència forta, aquesta obsolescència de determinats productes, ens porta realment que en el sector turístic hi ha una situació, diríem, de clars i foscos. El tema més important jo crec que és el que vostè ha dit, és a dir, el que afecta determinades zones, constatar l'estancament de la demanda de determinats productes turístics i, per altra banda, veure que tot el que és el turisme de masses, el turisme de *tour* operadors —aquest turisme que vostè també ha dit ben clarament que en algun cas, fins i tot, podríem dir que és un turisme mitjançant el qual el que estem fent es subvencionar les vacances de determinats països—, això, en aquest moment, el fet que entri en aquesta via de dissecació, ens ha de portar al

que ja està fent en aquest moment al sector, és a dir, a fer esforços importants per la via de diversificar. Jo penso que en aquest moment, quan es mira la llista d'ofertes temàtiques, que temps endarrere no existien, realment podem manifestar que s'hi està treballant.

Però al costat d'això també hem de dir que en aquest moment ens està pujant... I això és una..., no es tracta de fer una anàlisi matemàtica; després em referiré a les qüestions estadístiques, que jo comparteixo, també, aquesta preocupació. Que, per altra banda, és la preocupació internacional que té el sector turístic, perquè les estadístiques nostres no és que siguin una invenció específica d'aquí, és el que fan a tots els països de la Comunitat Econòmica Europea, i tots, de moment, mesuren el turisme pel que constitueix el flux d'estrangers que entren per les seves fronteres. I aquí sí que la credibilitat dels números, per mi, és total, entre altres coses perquè..., això, en fi, bona part d'elles ens vénen d'una administració que fins i tot no és la nostra, per tant, com que no els comptem nosaltres, aquí sí que no se'ns pot pas amenaçar que comptem d'una manera diferent les diferents persones. Per tant, quan arriben informes sobre l'entrada d'estrangers per aeroports, que els compten un a un, per autopistes, que hi ha un compte en funció dels peatges, per les fronteres, que hi ha un seguiment dels respectius governs civils, crec que, els números, no els podem qüestionar, ni és bo qüestionar-los; en tot cas, el que podem és discutir opinions, però no fets.

Per tant, en aquest moment s'observa que hi ha una translació del turisme de masses —tant del que és el *charter* aeri com també el *charter* autocar, a uns preus més massificats i amb unes ofertes, diríem, de serveis de poca prestació— cap a tot el que constitueix el turisme individual. Hi ha informes concrets —per part dels mercats emissors, no per part d'aquí, sinó fins i tot amb la solvència que donen des del mercat..., des del mateix mercat anglès— en els quals el turisme individual ens està pujant, hi ha demanda respecte a Espanya —respecte a Catalunya, d'una manera molt específica, ja que ells no diferencien les diferents parts de l'Estat espanyol, però en canvi sí que manifesten que arribaran per l'autopista, que és el flux que ens uneix amb la Gran Bretanya—, des del mercat anglès, des del mercat dels Països Baixos... Per tant, em sembla que aquesta derivació cap a una oferta que aportarà, sens dubte, potser un nombre... Ja ho he dit: si hi ha estancament vol dir que no creixerem; possiblement hi haurà un canvi del turisme massificat cap a l'individual, però sens dubte ens portarà un major nivell d'ingressos cap al nostre país.

I, després, jo crec que, com vostè manifesta, és important fer l'anàlisi diferenciant tot el que fa referència a l'oferta i també fent la mateixa anàlisi pel cantó de la demanda. En aquest moment, hi ha..., en fi, s'estan fent esforços de cara a l'obertura de nous mercats.

Jo diria que la política —ja que vostè, una tercera part..., bé, una tercera interpel·lació, es referia a la promoció: s'hi ha referit vostè tangencialment, però penso que arrodoneix una mica aquesta preocupació—, la nostra política turística va per una presència activa, en primer lloc, en els mercats emissors clàssics. Per tant, hem de mantenir el bon prestigi de Catalunya com a país amb uns recursos turístics bons i diversos en el mercat alemany, en el mercat dels Països Baixos, en el mercat anglès; constatem amb satisfacció com hi ha nou mercats, com és el suís i l'austríac, que tenen un comportament positiu; França es manté, i als països nòrdics estem fent un esforç de penetració.

I, després hi ha els mercats llunyans, que de moment són petits, però que tampoc els podem despatxar amb una desconsideració, i en aquest moment és important l'evolució que està tenint el nombre de visitants del Japó que vénen a Catalunya: Catalunya és la destinació que en un 60% escullen els japonesos que vénen a l'Estat espanyol, i amb possibilitats d'increment importants. Gràcies a què? Gràcies als nostres recursos. Però si és això, el que vostè deia! Mirar de fer una oferta que no sigui només una oferta anònima i que igual es pot donar aquí que en un altre indret d'un nou país que no tingui un substrat històric, com és el cas de Catalunya, sinó gràcies precisament a la nostra cultura, a..., en fi, al modernisme, a tot el que constitueix l'eix bàsic dels nostres serveis.

Per tant, jo crec que l'esforç que hem de fer és cap aquí, i evidentment que hi haurà dificultats, hi haurà dificultats. La dificultat serà, per exemple —i aquest és un tema en el qual, en fi, vull dir, ja que vostè abans una mica, per dir-ho d'alguna manera, hi ha fet alguna al·lusió, crec que aquí sí que penso que és bo que, en fi, que també, aquesta preocupació, la trametin als seus companys que tenen responsabilitats en l'Administració central—, el quadre macroeconòmic, i la situació econòmica actual de l'Estat espanyol, ens posa en una situació real de pèrdua de competitivitat.

Jo..., aquí no entrarem..., crec que no és el cas del moment, ni evidentment d'aquesta interpel·lació, entrar sobre si la pesseta està «apreciada» o no està «apreciada», si està forta o està dèbil: és una realitat que respecte als mercats emissors importants ens fa perdre competitivitat, i això és un motiu de preocupació, perquè el turisme en el fons és una exportació de serveis.

La situació de la inflació també ens posa en una situació que aquí, en canvi, li diria que no és tan preocupant. Perquè és preocupant la nostra inflació diferencial respecte als mercats emissors, però respecte als mercats receptors estem millor. Parlem de Turquia com un país que pot fer-nos una gran competència, a part que té una oferta relativament petita, de prop d'aproximadament uns 400.000 llits, en aquest moment —segons informes recents que vaig llegir la setmana passada—, Turquia té una inflació del 70%. Per tant, per aquest cantó, així com pel primer deia que és preocupant, pel segon, pel que fa als països receptors, tenim encara..., en fi, una situació que la nostra competència en aquest camp està pitjor que nosaltres: Grècia i Itàlia, pràcticament, pel que fa a la inflació estan..., Grècia ens dobla la nostra i Itàlia estan pràcticament com nosaltres.

Per tant, jo crec que, de cara a la promoció, aquests signes externs, home!, els hem de tenir en compte i, tant com puguem, també mirar de fer-hi pensar a qui pugui incidir-hi, perquè això no ens ajuda. I també, pel que fa al cantó de la nostra oferta, veure que tenim elements diferencials que ens perjudiquen.

Vostè s'ha referit als preus i, evidentment, en aquest moment, el tema de preus és preocupant, perquè la nostra oferta parteix de dues circumstàncies: per un cantó, uns preus baixos, fruit d'aquesta oferta complementària, d'aquesta oferta amb escreix que no troba sortida i que, en conseqüència, aleshores, per a ells, els és més fàcil, més que tenir potser —i seria segurament el més rendible— un establiment tancat una temporada, el malvenen, i això, evidentment, crea una política de preus a la

baixa. Però, per altre cantó, el fet que ja estiguem dintre de la Comunitat Econòmica Europea des del 86, amb plenitud de drets, això provoca que, la nostra harmonització fiscal —per exemple, l'IVA—, l'hem aplicat, això ens produeix uns costos diferencials importants, i amb tristor hem de manifestar com, en altres Estats, aquesta política d'IVA que aquí sembla que sigui tant..., diríem, d'obligat compliment, l'apliquen d'una altra manera, començant pels francesos i naturalment passant també pels grecs. Per tant, crec que són qüestions..., que no carrego la culpa a ningú, però que sí que manifesto en aquesta anàlisi global que crec que val la pena, entre tots, per enfortir el nostre sector, tenir-los presents a fi i efecte que en el moment de prendre decisions, qui calgui, i a nivell de les administracions que els correspongui —unes, l'Administració central; altres, nosaltres, i evidentment també els ens locals—, entre uns i altres mirar de prendre les mesures escaients.

Jo, doncs, per acabar, senyores i senyors diputats, crec que en aquest moment el turisme està passant uns moments de preocupació, que aquests moments de preocupació portaran que les noves inversions, sens dubte, han de produir un efecte de substitució respecte al que és vell, que l'única sortida és treballar com estem fent, per la via de la millora de la nostra oferta bàsica, per la creació d'oferta complementària, per tot el gran ventall de recursos que turísticament té Catalunya, amplis, diversos i d'interès, i que constitueix aquesta oferta temàtica que va des dels camps de golf, ports esportius, balnearis, cultura, esports, natura, parcs naturals —que, per cert, he de dir que tenen un elevat grau d'usuaris, i això realment constitueix una oferta específica—, els senders —això dels senders que, fins i tot, algú ho ha tractat una mica de dir: «ah, això, són fulletons, això no té cap importància»; en aquest moment, els senders, els senders de Catalunya, aquests tres mil quilòmetres de senders mantinguts per tres-cents voluntaris, han generat una demanda específica d'Alemanya que fa que vinguin, pràcticament, dos o tres autocars cada setmana durant una sèrie de mesos l'any; una oferta que algú va despatxar dient: «això és un fulletó, no té cap importància». Doncs, bé, aquest recurs natural, degudament ordenat i inserit en el conjunt de les nostres ofertes turístiques, té importància. No hem parlat —i, segurament, ha estat perquè el temps, en aquest moment, a final del mes de maig i amb vista ja a l'agost no hi donem importància—, per exemple, del creixement dels serveis turístics que hi ha a l'interior, d'una manera molt específica a la muntanya; ara, els esports d'aventura, i fa pocs mesos —això que constitueix un element important dels serveis turístics de la Catalunya de l'interior—, la neu, tant si és oferta alpina com si és oferta d'esquí nòrdic.

Per tant, em sembla que és per on s'ha d'anar i estic ben convençut que això, juntament amb la salut del sector —i en això participo i agraeixo que, una mica, coincidim en aquesta apreciació: que aquesta reconversió afecta determinades parts—, aquesta situació —com dic— fa que, en aquest moment, el turisme jo crec que ha de continuar essent un element important.

Però aquesta opinió que jo li manifesto, senyor Gibert, no diré que vingui avalada però sí que està contrastada per les converses que he tingut amb un bon nombre d'alcaldes de municipis turístics, els quals, en comentar com està la situació d'aquest moment i quines són les preocupacions, manifesten, en una gran mesura, la seva voluntat ferma de portar a terme programes d'inversió, programes d'inversió amb vista, precisament, que aquests diferents municipis —uns costaners i els altres de l'interior; uns amb una sèrie de recursos i els altres diversos—..., però sí que ells, des del punt de vista municipal, estan promovent inversions. Com deia fa uns instants, el sector està efectuant inversions importants i, per tant, penso que, bé, quan jo he de parlar crec que ho he de fer amb responsabilitat i, aleshores —com li deia—, he de manifestar el clar i el fosc i, davant les preocupacions que existeixen i que són importants, també he de dir que hi ha unes perspectives que si sabem —la societat civil catalana—, nosaltres, com a responsables públics, induir-los i ajudar-los, precisament, a fer aquest canvi, el sector turístic té perspectives. I no ho diu aquest Conseller, ho diuen els experts internacionals quan, des de l'*European Travel Business*, ens diuen que el turisme a Europa, que el turisme a la Mediterrània continuarà essent, segons estudis per ells formulats, un lloc de captació de turisme, penso que són uns símptomes evidents que si sabem fer aquesta reconversió, el sector segueix i nosaltres el sabem ajudar, el turisme no té per què passar greus dificultats, en termes generals, una altra cosa molt concreta és l'específica.

Vostè s'ha referit també a la necessitat que el turista sigui considerat com un subjecte titular d'uns drets i, com a conseqüència, que hi hagi la clara garantia que aquests drets se'ls han de..., vull dir, se'ls han de..., hi ha d'haver una contraprestació concreta. Jo, això, ja ho vaig manifestar l'altre dia per activa i per passiva. És a dir: la Llei de Disciplina de Mercat i de Defensa dels Consumidors i els Usuaris precisament va en aquesta línia, va en la línia que els serveis turístics, evidentment, constitueixen, per nosaltres, la consideració que el turisme és un consumidor o un usuari de Catalunya i, en conseqüència, hi ha d'haver seriositat en els preus que se'ls hagin ofert.

Jo, per acabar, crec que..., en fi, constato i penso que és bo però sí que voldria reflectir-ho: no hi ha hagut canvi. Vull dir, això que..., sembla que... Estigui tranquil —vaja, si és que les meves modestes paraules a vostè li poden donar tranquil·litat—, no hi ha canvi, hi ha voluntat ferma de reconvertir l'oferta turística, que en aquest moment passa dificultats; els pressupostos van en aquesta línia, volem que els nostres serveis siguin competitius i estem convençuts que l'esforç que farem —el conjunt dels sectors, també des de les Administracions— ha de permetre que el turisme tingui a Catalunya un pes important i que, en un món —i això ho he dit algunes vegades però penso que és important— que evoluciona cap a una «terciarització» de la seva economia, el turisme a Catalunya sigui un sector estratègic important i bàsic.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Il·lustre Diputat senyor Gibert pot formular rèplica.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyor Conseller. Bé, jo crec que hi ha un element que voldria valorar com a positiu i és que el diagnòstic no sembla tan distant —distant encara però no tan distant—, no? I ho celebro. El que passa és que, la veritat, no vaig ser jo, únicament, el que, de les transcripcions dels mitjans de comunicació del dia 19, va treure la impressió que el discurs seu en una conferència de premsa era un discurs molt semblant a altres èpoques més triomfalistes, perquè s'hi assemblava substancialment, no? Celebro que aquests matisos es mantinguin en la mateixa línia de

què ja havíem parlat anteriorment.

Jo entenc perfectament, senyor Conseller, la defensa dels seus antecessors, i penso que, a més a més, aquest és un tema que no té excessiu interès o no tindria excessiu interès si no fos perquè potser, en l'esperit i en algunes persones, pugui perdurar determinat esperit —i això sí que seria preocupant, i per això m'hi referiré; per això m'hi referiré. I també voldria dir que quan parlo dels seus antecessors no voldria, de cap manera, generalitzar: hi ha casos diferents perquè totes les persones són diferents, no?

Jo només explicaré una anècdota, una anècdota que no explicaria si no tingués testimonis —allò, per dir-ho d'una manera que s'entengui, disposats a testificar. Era l'any 85; el 85 era Conseller, fins al desembre que va plegar juntament amb el senyor Rigol —encara que penso que per motius diferents—, era Conseller encara el senyor Sanuy —estic parlant de l'agost..., del juliol. Hi havia un dissabte de juliol —no sé si vostè estava al cas d'això—, hi havia un dissabte de juliol, aquell dia que entren més cotxes per la frontera, que es muntaven unes cues espectaculars, que el senyor Sanuy s'emportava a la Jonquera una munió de periodistes i els ensenyava com entraven els turistes, no? Ell, llavors, allà parlava amb tres o quatre i els deia *welcome* i *benvenuto* i *willkommen* i tot això, i això es va acabar amb un dinar al Bulli, de Roses, amb la premsa, no amb els turistes, i a la taula estàvem parlant. I jo li deia el mateix que vaig dient des de l'any 72, allò que si es degraden els serveis i aquestes coses es fan així, doncs, acabarà malament aquesta història, no? I ell em va dir, més o menys literalment, diu: «Mira, Arseni», llavors encara ens parlàvem amb el senyor Sanuy, «Mira, Arseni, aquesta gent en el seu país són números; aquí, per malament que els tractem, encara se senten persones». Aquest era l'esperit, en aquell moment —jo no dic que després, jo no dic que després...— que imperava a la Conselleria, i d'aquí vénen problemes, d'aquí vénen molts problemes. Després el senyor Oliveres s'hi va estar només sis mesos —vostè ja sap que en sis mesos no es pot quasi ni aterrar—, i el senyor Molins, bé, vull dir, jo no voldria fer una crítica especialment àcida perquè no tinc elements per fer-la ni motius, tinc una mica la impressió que es va limitar una mica a somriure —jo em pensava, en aquell moment..., em pensava que el seu somriure era crònic; ha calgut el Pla de resiuds per comprovar que no era així. *(Rialles.)*

En qualsevol cas, deixem estar aquest tema. Vostè em diu..., em diu, senyor Conseller, que la nova inversió qualifica... i em parla d'estrelles. Home, jo sobre el que signifiquen les estrelles ja li n'he parlat; no són iguals tots els hotels de tres estrelles i el que em preocupa més —que no són iguals ja ho sap vostè i ho sabem fa molts anys perquè l'evolució ve de lluny... El problema és que, després d'aplicar la reglamentació nova, continuaran essent molt diferents per aquestes raons que li he explicat. I això sí que em preocupa perquè, és clar, les estrelles deixen de ser significatives amb totes les conseqüències que això té, no?

Els cotxes particulars, jo no sé si augmenten o no augmenten, no tinc elements per dir-ho, tant de bo sigui així! Però, alerta, que no els espantem, alerta que si..., com aquell senyor que li explicava del BMW, que van parar a determinats llocs a l'atzar, a l'atzar o informats per guies d'aquest tipus, doncs, potser no tornaran més. És un problema de sanejar el que s'ha de sanejar.

I la valoració diferent, en el fons, potser no és tan diferent en el concepte però sí en la intensitat. Miri, vostè em diu que tot això que jo li proposo que s'hauria de fer, ja ho fan. Jo suposo que hi ha alguna llei física —suposo— que diu que una força que actua en un sentit, bé, és anul·lada per una altra d'equivalent que actuï en sentit contrari. En aquest moment, no són equivalents les forces. N'hi ha una, precisament l'ambient o la psicosi o la por de la crisi fa que s'hagi accelerat la degradació dels preus i dels serveis: això està passant en aquest moment. Per tant, és molt possible, és molt possible... Jo li donaré uns quants exemples, no? Vull dir, últimament, estic parlant d'aquesta setmana passada, eh?, només, m'he assabentat d'algunes coses. Per exemple: alguns hotelers estan pagant proveïdors que els devien diners de l'any passat amb accions dels seus hotels, és un exemple, no? Hi ha un expedient de crisi en marxa —naturalment, hauríem de ser tots discrets i ho seré—, però em sembla que afecta molts llits i podria ser un problema seriós fins i tot d'imatge i de prestigi, i està ja la cosa en marxa. Abans d'ahir: una pensió —del meu poble, en aquest cas—, una pensió no va acceptar, a dues-centes cinquanta pessetes, clients a dormir i esmorzar, però sí que els va acceptar un hotel de tres estrelles, eh? Parlar d'estrelles, alerta! Anem en compte, no n'hi ha prou de comptar les estrelles i comptabilitzar les estrelles.

En qualsevol cas, en qualsevol cas, aquí hi ha una qüestió i és que, probablement, probablement tingui raó vostè. Algunes d'aquestes línies, més ben o més mal gestionades —com més ben gestionades millor—, podrien haver fet uns efectes benèfics de reconversió gradual, tot el que havien d'haver fet si s'haguessin aplicat potser amb més decisió en el fons, no ho sé. Si el malalt fos un malalt d'aspirines, doncs, molt bé, és allò que diem de les forces, de si són equivalents o no. Però, en aquest moment, jo penso, senyor Conseller, que estem en una situació de bisturí i no d'aspirines. Jo crec que calen grans decisions i mantingudes durant molt temps, perquè si no, diguem, és allò de la poma podrida i d'aquestes coses, no? Aquest exemple de la poma podrida en el cistell de les sanes. I fixi's bé que em sembla que, fins i tot, això afecta la promoció, perquè, és clar, si captem dels mercats potser els cremarem de pressa. Una determinada tipologia d'un client italià, l'hem cremada en molts pocs anys, perquè la tipologia, en determinades zones i sense generalitzar del tot, que hi ha actualment ja és una altra tipologia —en molt pocs anys, eh?; en set o vuit anys només.

La cosa de la promoció a mi em preocupa —ja que no n'he parlat abans en parlaré una mica ara. Miri, hi ha gent que deu... Ha estat una paraula una mica nefasta per màgica. Tothom, encara ara, hi ha gent que ho veu molt clar això: més crisi, més promoció, eh? I em sembla que no va ben bé per aquí, això, perquè totes les informacions solvents ens han dit sempre que les motivacions per les quals venia la gent no eren exactament la promoció en petita mesura, perquè moltes veus assenyades durant anys i anys ens han dit que la millor promoció es feia aquí i tothom, aparentment, hi estava d'acord, perquè, bé, l'evolució de les tècniques de *marketing* han canviat molt i, a mesura que han anat passant anys hem fet cada vegada fulletons més —i els hem repartit per les fires—, més bonics i menys reals: les fotos eren més boniques però la situació aquí era potser més lamentable, no?

Jo penso que la millor promoció que podem fer és eradicar

la no-qualitat amb l'energia que calgui i el ritme que calgui —tampoc dir que més dràsticament del que pugui suportar de—..., també, vull dir, hem de tenir en compte..., jo, vull dir, la prudència també sé que és una virtut, senyor Alegre, però sí amb energia i, per tant, no molt a poc a poc —no molt a poc a poc—, al més de pressa possible, i no solament això sinó que hem de fer servir la defensa del consumidor i el control de la qualitat com la millor eina de promoció, la millor eina de promoció per recuperar credibilitat i prestigi en els mercats on n'hem perdut, on hem perdut molt, perquè jo crec que la crisi és, fonamentalment, de prestigi.

I abans que la normativa de les qualitats europees ens digui —que suposo que irà en la línia de defensa del consumidor i hi estarem d'acord—, jo crec que ens hauríem d'anticipar i dir: doncs, nosaltres, com a país receptor —que té més mèrit— que som, ens anticipem i fem una defensa seriosa del turista, del turista com a consumidor, com a instrument de promoció i com a instrument de reconversió.

I, per acabar, només voldria dir-li que vostè m'ha parlat a la seva rèplica una mica de la política d'interior. Jo, les accions que es fan en els temes de la neu i tot això, no les hi criticaré perquè, vull dir, suposo que podríem discutir si ens agrada més, si ens agrada menys, si són millors o són pitjors, però una cosa sí que li voldria dir: hi ha un aspecte, com a mínim —hi ha un aspecte, com a mínim—, que em sembla que és, allò, diria jo, manifestament millorable, no? I no em referiré a la neu i a altres aspectes, sinó al que en podríem dir turisme rural o «agroturisme» o com en vulguem dir. Vostès tenen una línia instaurada de cases de pagès, em sembla que se'n diu —no sé si dotada amb deu o vint milions—, que serveix, doncs, per a la funció que ha de fer, per a què està prevista; a vegades no ben bé del tot, perquè serveix per restaurar cases de pagès que després **no** fan la funció d'allotjament, en algun cas, però bé, en general, en general serveix pel que ha de fer, que són molts pocs diners, però que no és una política integral de desenvolupament turístic de zones agràries.

Jo, en aquest sentit..., hi havia una interpel·lació que no va colar, per entendre'ns, però que un altre dia en podem parlar, no? Miri, només li diré dues coses: a mi em sembla que, per fer una política turística de desenvolupament integral de territoris que ho necessiten molt —que ho necessiten molt perquè és una de les sortides que tenen, una de les poques sortides que tenen—, no cal inventar gaire res. No sé, jo li recomanaria, no sé si coneix el professor Negri, que és una autoritat mundial en aquest..., de la Universitat de Bolonya, doncs, valdria la pena de fixar-se en el que diu; però, més a prop encara, els Grups d'Alt Pirineu —el senyor Ganyet, no el veig per aquí— publiquen ponències que fa dos i tres anys, o quatre —això es publica, em penso, amb ajut d'alguna Direcció General de la Generalitat, d'Universitats, si no m'equivoco—, i que val la pena perquè hi ha elements molt importants: han vingut persones a explicar experiències de les seves zones, de l'Alto Adige i d'algunes regions dels Alps francesos, o dels Alps italians o suïssos, i que em sembla que, de veritat, valdria la pena que, en aquest sentit, preparéssim més la política que fem i hi destinéssim, també, més recursos, si pot ser, però sobretot que se sapigués cap on anem.

En qualsevol cas, avui no era per parlar d'això —només de passada, perquè vostè hi ha fet esment—; era, avui, per parlar de quina és la situació. Jo crec que valorem que la situació és més greu del que vostè ens diu, que el que ens pot passar, tot i suposant que les mesures que vostè ens anuncia —que diu que ja ho fa— siguin insuficientment efectives en el temps, és a dir, siguin massa lentes pel que s'estan accelerant determinats processos, que s'estan accelerant molt i molt, i que, a mesura que això passi, em sembla que la reacció haurà de ser més dràstica i més decidida.

Jo crec que, a vostè, li ha tocat, li ha tocat el moment potser més difícil d'aquests últims anys en aquest sentit, però jo crec que no s'ho ha d'agafar com una creu, sinó que s'ho ha d'agafar com un honor i fer-ho.

Moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert. Per fer la contrarèplica, té la paraula l'Honorable Conseller Alegre.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, una mica per seguir el fil de la rèplica del Diputat Arseni Gibert, jo, d'entrada, el que li voldria dir, amb la major de les cortesies, és que els problemes que hagi pogut tenir amb altres persones, en fi..., vull dir, a mi no m'afecten; les allusions que pugui fer a determinades persones no fan riure ni la Cambra, i, a mi, el que m'agradaria és parlar del turisme. *(Remor de veus.)* Bé, així ens va.

En aquests moments crec que el procés d'inversió és important, i jo voldria dir que no podem, de vegades, despatxar, simplement, que l'esforç d'inversió quan és en hotels d'alta categoria, apartaments d'alta categoria o càmpings d'alta categoria, no tingui importància. Evidentment que, a part dels paràmetres físics dels metres quadrats que pugui tenir una habitació, que hagi de tenir un passadís, que hagi de tenir un *hall*, etcètera, tenen una importància, el més important és el servei, i això, precisament, és el que nosaltres estem disposats a controlar i això és el que fan els nostres inspectors. Per tant, d'aquí queda clar que, quan parlem que els hotels són de moltes estrelles però el preu és baix..., miri, el preu —vostè abans ho ha dit—: el que fixi el mercat —i em sembla que fins i tot ha fet una defensa encesa d'aquest sistema. Jo, el que sí que li vull dir és que nosaltres el que controlarem és la contraprestació dels serveis, i si és un hotel d'una estrella, en un hotel d'una estrella hi ha qualitat i ha de donar un determinat estàndard de qualitat, i si és un hotel de luxe, «tres quarts del mateix» però adaptat a les seves característiques físiques.

Per tant, aquest és l'esforç que nosaltres farem. El preu, el que fixin lliurement les parts; ara bé, es donen en unes instal·lacions que tenen una catalogació determinada i que, per tant, han de donar un servei d'acord amb aquesta catalogació.

Bé, diu que cremem determinats mercats. Evidentment que si es dóna un mal servei... I això també jo ho he dit: Catalunya, en aquests moment, té un nombre tan important de turistes que el que no podem és permetre'ns anar-los substituint cada any —ara no entraré a discutir si són 15, 15,5 o els que siguin—, aquest nombre important, molts milions de persones, els hem de mantenir. I de fet els mantenim, perquè un dels fets que l'altre dia vaig comentar es constata que hi ha una derivació de l'hotel cap a la compra d'apartaments, la qual cosa acaba constituint un turisme en una segona residència; el que passa és que no és una segona residència de l'interior, d'un ciutadà de Catalunya o un ciutadà de qualsevol altre indret de l'Estat, sinó que

és una segona residència amb un passaport de la República Federal Alemanya o del país que sigui. Cremat, cremat, si compra un apartament, no crec pas que el puguem considerar; hi ha un determinat grau de fidelitat. El que sí que és ben fet, és ben real real el que vostè menciona, de dir: «compte, que podem, a alguns sectors, donar-los un mal servei, i això, evidentment, pot tenir uns efectes negatius.»

Vostè em diu que jo tracti els turistes com a consumidors. Escolti'm, però si ja ho faig. Jo, precisament, davant d'aquesta Cambra, vaig tenir l'honor de defensar aquesta llei que li he comentat i que té com a objecte, precisament, aquesta preocupació que vostè té, i que, per tant, veig que compartim, amb una diferència, i és que ja hi hem posat l'instrument: la Llei de Disciplina de Mercat i Defensa dels Consumidors i Usuaris té aquest objectiu. Per tant, per aquest cantó, si m'ho permet, no pateixi; altres problemes, potser n'hi haurà.

Turisme rural —ja que vostè hi ha fet un esment—: miri, jo, amb cortesia també, li rebutjo el fet que l'esforç que s'està fent, amb aquest catàleg —que ja el tenim— d'un bon nombre de residències- cases de pagès, sigui amb la finalitat d'arreglar determinats indrets particulars. Tenim un catàleg publicat, de vuitanta unitats; vuitanta és una oferta petita, però incipient i important, precisament per la seva incidència en aquest medi rural que nosaltres també volem defensar des del punt de vista turístic, i, per tant, és un catàleg on hi ha direcció, serveis, preus, etcètera, al públic: vostè hi pot anar, a la que vulgui, i veurà que realment funcionen com el que han de ser, com a residències d'hoteleria. Això també ha portat que nosaltres hem ajudat, en alguna mesura, a la creació de determinat turisme agroalimentari, i en determinats comarques de l'interior avui hi venen la «ruta de l'oli»; doncs sí, senyor: darrere d'aquesta ruta, el que hi ha és una animació d'unes determinades comarques de posar sobre la base de la seva riquesa natural —i, en aquest cas concret, em refereixo a l'oli—, tenen una possibilitat important de cara que genera un turisme determinat, que, per altra banda, també hem de manifestar amb satisfacció que és un turisme que té una utilització al llarg de molts caps de setmana l'any, que no té un procés d'estacionalització.

I, naturalment, també, tot el que ha estat posar en funcionament aquests recursos històrico-artístics que tenim arreu de Catalunya..., en concret, la ruta del romànic, o també la ruta dels monestirs, que és una realitat, que en tres comarques ha constituït una injecció de visitants, i darrere d'aquesta injecció de visitants hi ha diners, en el camp de la gastronomia, en el camp del comerç, etcètera; fins i tot s'està parlant ja de la dinamització de determinades ofertes de tipus hoteler. Realment, penso que el turisme rural és petit però és important, i, sobretot, per a qui el té, que diu: «que no m'ho toquin».

Per tant, jo crec que tota aquesta preocupació que vostè manifesta, com pot veure, s'hi està treballant; evidentment —i, a més, jo ho entenc i agraeixo el to amb què ha plantejat la interpel·lació—, vostè ha de collar més perquè per alguna cosa és oposició, però jo penso que, des de la seriositat de la responsabilitat de Govern, en aquests punts que vostè ha manifestat ha quedat clar que hi estem treballant, i que, darrere d'aquestes accions que estem portant a terme, la societat s'articula de cara, precisament, a treballar activament.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Modificació de l'ordre del dia

Abans de passar al següent punt de l'ordre del dia, em permeto demanar l'assentiment de la Cambra per modificar l'ordre del dia en el sentit que les preguntes que estaven assenyalades per a dos quarts de cinc de demà a la tarda, passar-les a un quart d'onze de demà al matí. Hi ha l'assentiment? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre el suport institucional de projectes i activitats culturals, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Aleix Vidal-Quadras, del Grup parlamentari Popular.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el suport institucional de projectes i activitats culturals

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, a finals de gener de l'any en curs, l'Honorable Conseller de Cultura pronunciava una conferència al Col·legi d'Advocats de Barcelona, titulada «Cultura a Catalunya, anys 90», en la qual es definien i fixaven els criteris d'actuació del seu Departament en l'horitzó de la pròxima dècada.

Amb independència que fer plans per als pròxims deu anys representa una mostra envejable d'optimisme polític en aquests temps de canvi accelerat, el contingut d'aquesta conferència, tant en els seus aspectes que podríem qualificar de conceptuals com en aquells d'ordre més pràctic, va suscitar reaccions de preocupació i, fins i tot, d'alarma en amplis sectors de l'opinió pública catalana, preocupació i alarma que va arribar, fins i tot, als editorials de prestigiosos mitjans de comunicació, un dels quals —caracteritzat pel seu tarannà moderat i per la seva equanimitat— va qualificar de relliscada les opinions expressades pel Conseller en aquesta ocasió.

En aquest mateix Parlament, un il·lustre diputat del Grup Socialista, el professor Jaume Sobrequés, va formular una pregunta oral en aquest sentit, la resposta a la qual fou hàbilment eludida pel Conseller a base de repetir quasi literalment alguns fragments de la seva conferència, en un exemple paradigmàtic de protecció del medi ambient mitjançant l'estalvi d'energia —en aquest cas, energia dialèctica.

Tanmateix, el tema és de tal importància que el nostre Grup ha considerat oportú substanciar una interpel·lació al respecte. La nostra interpel·lació es proposa aclarir, en la mesura que sigui possible i en la mesura que l'Honorable Conseller vulgui cooperar, determinats criteris d'actuació en matèria de política cultural per part del Consell Executiu, i, molt especialment, en allò que fa referència a la concessió de subvencions i ajuts.

La doctrina de la Conselleria en aquest terreny és clara, i, en paraules de l'Honorable Conseller, és la següent: «Les subvencions seran concedides d'acord amb els següents paràmetres, en ordre d'importància:» —i subratllo: «en ordre d'importància»— «primer, i per damunt de qualsevol altra consideració, la contribució del projecte a la nacionalització de Catalunya; segon, la necessitat, és a dir que l'absència de subvenció fes impossible el projecte; tercer, la viabilitat, és a dir que la con-

cessió de la subvenció fos suficient perquè el projecte arribés a bona fi, i quart i últim, en darrer lloc, l'interès o, el que és el mateix, la qualitat i importància cultural de l'activitat.»

En aquest cas no hi ha commutativitat, i l'ordre dels factors sí que altera greument el producte, el producte cultural. Si el que es desitja és la promoció de la cultura, sembla evident que el criteri que es col·loca en darrer lloc hauria d'anar el primer. Quant a la necessitat, com a element determinant, permeti'm, senyor Conseller, que li recordi la frase inapel·lable de l'eminent biòleg francès Jacques Monod, sobre la possibilitat que, després de la mort, només ens esperi el no-res. És inútil dir que seria massa horrible si no fos així: l'horrible no és una prova. La necessitat, senyor Conseller, no és un argument. Hi ha ocasions que, fins i tot, és una simple mostra d'incompetència o de mediocritat.

Quant a la nacionalització, aquest és el rovell de l'ou de la qüestió, i el que, des del nostre punt de vista, és més inquietant: dir que, de tots els trets que defineixen Catalunya com un país amb una personalitat pròpia i diferenciada, la cultura és el més evident, és establir una obvietat que és quasi una tautologia, perquè la cultura d'un país, és a dir, la seva forma de vida, el seu sistema organitzat de comportament i les idees i els valors que el sustenten, forma part de manera tan íntima de la seva definició, que ens trobem, una vegada més, amb la rotunda afirmació bíblica i difícilment refutable del President Pujol que: som el que som.

I les tautologies, senyor Conseller, són tranquil·litzadores, i tenen, a més, l'avantatge que no obliguen a un esforç mental excessiu, però no resulten massa fèrtils en el terreny de les idees i de la comprensió del món, que és —aquest sí— un dels objectius fonamentals de la cultura.

La funció singularitzadora o diferenciadora de la cultura no és tal funció, és una circumstància o, si es vol, una conseqüència, però no un fi en si mateix. Una vegada més es vol transformar una contingència violentant-la en quelcom d'absolut, subvertint escandalosament les jerarquies conceptuals.

Ara, això sí, quan es fan reflexions d'aquest tipus —com les que estic fent jo ara—, sempre hi ha qui troba un contraargument tan sofisticat com brillant: acusar de nacionalista espanyol el qui comet el crim de reflexionar sobre Catalunya amb objectivitat i racionalitat, elements que, en principi, no haurien de ser incompatibles amb l'amor i la fidelitat al nostre país. Però, tal com diu lúcidament en Jorge Luis Borges, «en el terreny del patriotisme els pobles només toleren afirmacions», circumstància que, per cert, ha estat l'origen de grans desastres al llarg de la història, i la història del nostre país, la història de Catalunya, no n'és una excepció.

No és necessari explicitar emfàticament la voluntat de formar part dels corrents de pensament europeu i universals, com tampoc ho és afirmar que s'és un home clau en les relacions entre Catalunya, Espanya i el Japó: o se'n forma part o no se'n forma, o s'és un home clau o no se n'és, però no cal dir-ho. De fet, quan s'ha de dir, és que alguna cosa no funciona correctament: és difícil imaginar el senyor Mikhaïl Gorbatxov declarant que ell és un home clau en l'establiment de la distensió entre els dos blocs o el senyor Jack Lang dient que França té la voluntat d'estar present en els corrents de pensament universal; almenys, a mi em resulta difícil d'imaginar.

Una cultura pot ser d'abast geogràfic petit, però no ha d'estar necessàriament acomplexada ni a la defensiva: la millor defensa, senyor Conseller, és l'atac. L'abast geogràfic de la nostra llengua pot ser efectivament petit, però l'àmbit de la nostra influència cultural pot ser immens.

A les acaballes de la Segona Guerra Mundial, un oficial americà va entrar, al capdavant d'una patrulla, al jardí d'una casa a Alemanya, i el va rebre un cavaller ja gran, d'aspecte distingit, que es va identificar dient: «Jo sóc l'autor d'*El cavaller de la rosa*», i l'oficial americà va saber que havia entrat a la casa de Richard Strauss i la casa va ser respectada. Si en Gaudí visqués, i anés pel món identificant-se com el creador de la Sagrada Família, no li caldria res més; segurament —i tal com, ple d'optimisme, profetitzava en Francesc Pujols—, ho tindria tot pagat. Per tant, senyor Conseller, procurem produir molts talents en els diferents àmbits de l'activitat cultural i la resta se'ns donarà de més a més, amb independència de les dimensions físiques del nostre país.

Quan, tan sovint —massa sovint—, el fet diferencial català pivota sobre la nostra identitat cultural, i molt particularment lingüística, amb intencions de manipulació i instrumentalització política, correm el perill de degradar la nostra cultura, i fins i tot podem arribar, per determinats camins, al seu enviliment.

L'objectiu principal de la seva acció de govern en el camp cultural no ha de ser la potenciació dels nostres trets diferencials, que ja es potenciaran sols, si s'ho mereixen, sinó l'avenç del coneixement científic i humanístic, l'enriquiment dels valors estètics i la construcció d'una societat cada dia més capaç de participar i gaudir d'una cultura mereixedora d'aquest nom. Es pot nacionalitzar la banca —i s'ha fet—, es poden nacionalitzar els mitjans de producció —i també s'ha fet, i ha estat un fracàs—, però nacionalitzar la cultura, senyor Conseller, això seria pitjor que un fracàs: seria, simplement, una aberració.

Sap, senyor Conseller, per què l'article 3 de l'Estatut va generar tants recels, discussions i resistències durant el debat a les Corts Generals? Perquè els que es resistien a acceptar-lo eren nacionalistes com vostè, i el foc, senyor Conseller, no es pot combatre amb el foc, sinó amb l'aigua vivificadora de la intel·ligència, la tolerància i la imaginació.

Quan vostè afirma que en la seva acció de govern no vol ser neutral és impossible no recordar els cèlebres versos d'en Blas de Otero: «Maldigo la poesía concebida como un lujo cultural por los neutrales». Però, curiosament, la millor poesia que s'ha escrit ha estat fruit de la recerca de la bellesa per la bellesa, en tant que la poesia políticament compromesa ha estat, llevat d'alguna excepció puntual, d'una mediocritat patètica.

Cregui'm senyor Conseller: sigui nacionalment neutral en concedir subvencions, i recordi el que deia Eliot, que la cultura és quelcom que no es pot assolir deliberadament. Inverteixi l'ordre dels factors que fins ara han guiat la seva política: busqui primer la qualitat i l'interès, en segon terme la viabilitat i en tercer lloc la necessitat. I, com que crec interpretar fidelment el seu pensament i el del Govern, i entenc que el que vostè i el Consell Executiu volen és potenciar la grandesa i el prestigi del nostre país, oblidin la nacionalització, no sigui que al final tinguem un país molt nacionalitzat però sense res d'interès a dintre.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honora-

ble Conseller de Cultura, senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors diputats... Home!, senyor Diputat, jo li agrairia, amb tota cordialitat, que quan vostè vulgui fer una interpel·lació em digui clarament a quin tipus d'interpel·lació es refereix. Quan vostè vulgui fer un article no pretengui, a través d'una interpel·lació, fer-nos aquells coneguts, ratificats i controvertits articles a què ens té acostumats en els diaris, alguns dels quals crec que han rebut més d'una complerta resposta —veig que, d'algunes d'aquestes respostes, vostè se'n recorda, perquè veig que aquí ha fet esment d'alguna que jo, precisament, també recordava.

Després, senyor..., jo no li puc, evidentment, no vull respondre amb la mateixa..., perquè li podria respondre amb la meva conferència i amb els arguments que donava, que penso i estic convençut que continuen essent valuosos... Hi ha sempre, en els governs, hi ha un ordre de conceptes i un ordre de prioritats, hi ha uns principis pels quals ens movem, que són els inspiradors d'una política de govern, i nosaltres tenim els nostres, i el nostre és el nacionalisme i la voluntat de refermar la personalitat nacional de Catalunya. Amb aquest programa, senyor Diputat, nosaltres ens hem presentat des de les primeres eleccions i hem rebut el suport majoritari de la població. Quan vostè critica aquest nacionalisme, el desqualifica i el denigra des d'un punt de vista intel·lectual, vostè està desconsiderant molts ciutadans de Catalunya que estan convençuts que el que volen que faci el seu Govern i el que volen per al seu país és, precisament, aquest enfortiment de la seva personalitat, aquest enfortiment de la seva cultura pròpia, aquest enfortiment de la seva llengua i un conjunt de coses que fan que Catalunya sigui, encara avui, gràcies als esforços continuats de moltes generacions que no tenien el criteri que té vostè, de renunciar al que és la característica i l'essència d'un país en favor d'aspectes generals i internacionalistes, que afortunadament cada vegada queden més superats... I, per tant, vostè, amb aquestes paraules seves, amb aquesta crítica, amb aquestes interpretacions, no només està soscavant..., està interpretant d'una manera tergiversada, d'una manera torta, el que volen els ciutadans del nostre país, sinó que, al mateix temps, vostè està..., està deixant, està desviant, està neutralitzant els aspectes de moltes persones que han cregut en aquests principis, que han lluitat per aquests principis i que han mort, senyor Diputat, per aquests principis: que Catalunya continuï essent Catalunya, que Catalunya sigui un país que conservi la seva identitat nacional, que Catalunya sigui un país cada vegada més ell mateix, conscient de les pròpies responsabilitats, conscient de la seva pròpia manera de ser i conscient de les seves pròpies atribucions.

Vostès mateixos, senyor Diputat, quan el seu president fundador assumeix la Presidència d'una altra comunitat autònoma, s'inventa i extreu la idea de l'«autoidentificació»..., vostè ha sentit parlar d'alguna cosa que s'assembli a això d'«autoidentificació», senyor Diputat? Doncs, miri vostè com el seu president fundador descobreix una paraula que s'assembla a una altra que ha estat objecte de debat i de controvèrsia —i vostè mateix hi ha participat— en aquest Parlament.

Després, senyor Diputat, quan vostè em diu que..., moltes vegades ens parla del President de la Generalitat i diu que quan ell s'atribueix i diu que ha estat un element important en la relació amb el Japó, vostè diu que aquestes coses, quan un les diu... Però és que vostè, senyor Diputat, ens acabava de dir, molt poc temps abans —si he agafat bé les seves pròpies paraules—, vostè deia que... vostè ens parlava..., vostè ens deia que ens parlava «amb seriositat i objectivitat», que vostè..., els pobles que només toleren les afirmacions, parlava o es queixava dels pobles que només toleren afirmacions... Home!, senyor Diputat, vostè es queixa de quan un fa una afirmació i vostè, quan parla, diu: «Escolti, jo estic..., quan jo parlo amb seriositat i amb objectivitat, vostès em contradiuen no sé què». Escolti, vostè sap —i vostè s'hi referia abans— com és de difícil i subjectiu parlar d'objectivitat; per tant, moltes vegades jo crec que no s'ha de caure en les mateixes coses que un acostuma a criticar.

Jo no voldria entrar en aquest debat, per altra part, en el que jo li deia: vostè, evidentment, jo no sé si vostè és nacionalista d'alguna altra cosa —en tot cas, aquest és un problema que vostè coneix—, però, jo, el que sí que vostè em reconeix és que no és un nacionalista català; nosaltres, sí que ho som, i amb aquests principis i amb aquesta voluntat continuarem governant mentre el poble de Catalunya ens confiï el Govern.

No tingui dubtes, senyor Diputat: vostè podrà parlar amb tota l'objectivitat que vostè s'atribueix, amb tota la seriositat; nosaltres també som persones objectives, i som persones serioses, i amb els principis que hem anat..., amb què hem realitzat la campanya electoral són els principis amb què nosaltres governem; si no ho féssim així, sí que se'ns podria dir que no som seriosos.

Jo recordo que en el primer discurs d'investidura el President de la Generalitat va dir que ell era un nacionalista i que presidiria —si així li donava el vot el Parlament— un govern nacionalista. Moltes de les persones d'aquesta Cambra se senten nacionalistes i no són..., no som el partit que té l'exclusiva del nacionalisme, molts en altres partits es consideren nacionalistes i moltes persones també s'hi consideren. Per tant, jo crec que nosaltres ho continuarem fent d'aquesta manera.

Per tant, no l'estranyi ni el sorprengui quan jo, en parlar d'un aspecte tan important per a nosaltres com és la cultura, parlo dels criteris de nacionalització —entenent aquesta nacionalització de la manera que després li concretaré; evidentment que em referiré a mi mateix, perquè aquestes són coses en les quals el que he dit i el que he escrit respon a una profunda convicció. Nosaltres, per tant, actuem amb aquest criteri i amb aquestes prioritats i, en tot cas, esperem que per molts anys ho puguem continuar fent.

Vostè em diu que hi ha hagut algun mitjà informatiu, diu..., em sembla que l'ha qualificat molt bé, des del seu propi punt de vista. Jo crec que els diaris, els mitjans informatius, quan fan un editorial, reflecteixen el punt de vista del propi diari, del propi periòdic. Em fa l'efecte que, en aquest cas, cadascú ha d'assumir els seus propis criteris i les seves pròpies responsabilitats: nosaltres sabem perfectament on som i què volem, de la mateixa manera que vostè crec que també sap on és i em penso que de vegades també sap el que vol.

Vostè em deia, com que ha parlat de passada, només, de les subvencions..., en primer lloc, només per referir-me a la meva conferència, que vostè em deia que jo em llegia a mi mateix en una resposta que vaig fer a l'Il·lustre Diputat: és evident que m'haig de referir a mi mateix. Quan parlava dels criteris de les subvencions jo em referia a les bases que vostè deia: el que passa és que vostè hi ha donat una lectura..., probablement potser

perquè vostè s'ha llegit lleugerament o potser no amb pròpia... Jo parlava, per exemple, que una prioritat era mantenir-nos fidels al principi de primacia de la societat civil, i d'aquí ve aquesta important política de subvencions. I després jo em referia als altres criteris de subvencions, en els quals, no en la llista, amb l'ordre que vostè ha elaborat —vostè l'ha canviat, i em posava quart el que hi havia primer—, sinó que, aleshores, vostè em deia..., jo li deia, i aquí li ho repeteixo: ara tot aquest capítol importantíssim d'ajudes és gestionat no pas des del buit o la neutralitat més estricta, sinó a partir d'uns criteris i uns principis que responen a unes línies de política cultural clarament establertes i que, si m'ho permeten, m'agradaria explicitar.

En primer lloc —vostè el deia el quart, em penso—, hi ha el criteri... —no, el segon, deia—, el criteri de necessitat: nosaltres no volem donar subvencions per quedar bé o perquè no es produeixin greuges comparatius; pretenem tenir sempre en compte el grau de necessitat de l'ajut del Departament. Això de la necessitat no exclou la qualitat, exclou la necessitat, perquè hi ha coses de molta qualitat que no són necessàries les subvencions perquè en si mateixes es mantenen. Per tant, un primer criteri de subvencions és que el que la sol·licita la necessiti. I a això em referia. Així, jo deia, si un projecte de llarg-metratge, posem per cas, o una producció d'una companyia teatral, tenen bàsicament resolt el seu finançament o la seva activitat econòmica, no ens sentim obligats a potser una ajuda que podria resultar supèrflua. Per tant, necessitat, evidentment, senyor Diputat, és la primera: la gent demana subvenció quan en té necessitat.

Hi ha un segon criteri de viabilitat: jo deia que, si un ajut del Departament d'Agricultura ha de servir per tirar endavant un projecte que ni amb aquest ajut és viable, hauríem de convenir que és millor no començar; això respon, senyor Diputat, a un criteri estricte de respecte als diners públics. Si, malgrat donar aquest ajut, resultés que després no és viable, és evident que, encara que fos necessari i fos qualitativament important, nosaltres no el podríem donar, perquè no podem llençar els diners, i, per tant, hem de tenir cura de la forma amb què s'han de donar.

I, després, haig de parlar de criteris d'interès de cada política territorial cultural; hi ha algunes vegades els projectes..., de la solidesa i la importància de l'activitat en qüestió. No és que ho posés en quart lloc, sinó que situava, com uns elements importants, els criteris d'interès de cada projecte.

Jo no vull qualificar la importància del projecte, sinó l'interès de cada projecte, objectivable, perquè la qualitat, aquesta sí que és una fórmula objectiva, i la qualificació de qualitat és una qualificació que no sempre tots estem d'acord. Moltes vegades vostè veurà crítiques d'actuacions i veurà com els propis crítics no coincideixen en la qualitat; vol dir, per tant, que sí que, en canvi, un projecte pot tenir el que fa referència a la seva realitat o al seu interès del projecte contemplat des de la realitat. I parlàvem, evidentment, del projecte de la nacionalització, a la qual ara em referiré amb més detall.

Aquestes són..., senyor Diputat, el que jo vaig dir a la meva conferència, d'aquesta manera: no situant per darrere la qualitat, i per tant, diguem-ne, deixant, en aquest cas, permetent-me dubtar de la seva objectivitat i de la seva seriositat. Tinc la impressió que vostè, o no ha llegit bé la conferència o no l'ha interpretat bé, o, no vull pensar, en tot cas, que vostè volgués donar una interpretació torçada d'aquesta conferència o de les meves paraules.

Totes les subvencions que hem donat, senyor Diputat, han estat subvencions que les hem..., que, durant aquests anys, jo deia que, durant dos anys i mig, s'han donat més de sis mil subvencions en dos anys, i totes aquestes subvencions les hem donat amb aquests criteris de transparència, de publicitat, de concurrència i objectivitat. Totes han vingut en convocatòries públiques; de sis mil, només n'hem donat cinquanta d'adjudicació directa, i d'aquesta cinquantena amb adjudicació directa, totes aquestes han estat publicades a través del *Diari Oficial de la Generalitat*.

El mot..., vostè em pregunta allò de «nacionalització». Jo ho explicava a la conferència; em fa l'efecte que aquí ho entén tothom. Jo crec que vostè..., és un concepte que li costa d'entrar-hi, però potser algun dia també es convencerà que cal que les cultures, que les realitats humanes parteixin de la seva pròpia identitat i de la seva pròpia realitat. És el que deia en Miró: se sentia universal sentint-se molt ell mateix. Les cultures tenen la seva base, la seva realitat, i és a partir d'aquesta base que les cultures, les expressions culturals es fan universals.

No és incompatible una cosa amb l'altra, no és desqualificable una cosa amb l'altra; estem parlant del mateix concepte, però sí del que potser vostè encara no en diu ni «autoidentificació», però que potser d'aquí a un temps, quan faci més temps que està amb aquest rodatge polític, ja s'autoidentificarà *(remor de veus)*.

El mot *nacionalització* comprèn dos conceptes implícits: el progrés en el camí que ha de portar la societat catalana —el progrés en el camí que ha de portar la societat catalana— a sentir-se plenament com a tal, amb un sentit de pertinença, compartit per la gran majoria dels ciutadans i amb uns referents culturals propis i diferenciats. És a dir, allò que en diem la personalitat cultural, la personalitat nacional de Catalunya.

El segon és la consecució del grau màxim de similitud amb un Estat modern en matèria de cultura, o, dit d'una altra manera, en matèria de cultura atès el marc competencial que ens atorga l'Estatut, donada la realitat de l'existència de la nostra pròpia cultura, Catalunya hauria de ser, en aquest aspecte, homologable com un Estat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller Guitart. Per fer la rèplica, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, la cultura, entre altres coses, és l'elaboració i fusió d'idees, i la seva conferència, senyor Conseller, que vaig no llegir, sinó estudiar en detall, tenia bastants idees interessants. I jo, personalment, vaig trobar el seu contingut estimulant; per això he fet aquesta interpel·lació, i no tinc cap intenció de denigrar res, tot al contrari. El que crec és que hi ha un cert tipus de debat conceptual i ideològic que, potser per determinades raons històriques, sociològiques i intel·lectuals, ha estat una mica absent de l'interès general del públic a Catalunya, que crec que és bo que es produeixi, clarificador i, com li deia abans, estimulant.

I en aquesta línia jo li proposo, molt modestament —si jo he dit que parlava amb objectivitat i racionalitat, li prego que em

disculpi, volia dir que parlava amb voluntat de ser objectiu i racional; per tant, preciso les meves paraules—, jo li voldria proposar —com dic—, modestament, algunes idees com a tema de reflexió, si no per ara mateix, que ara vostè està, evidentment, molt ocupat en plena legislatura —la Llei de Museus, per exemple, el té molt ocupat—, sí per a les properes vacances, a l'estiu, quan tindrà, vostè i jo i tots, més temps per a l'oci creador. I ho faig amb voluntat de diàleg, la mateixa voluntat de diàleg constructiu que vostè, tan encertadament, demanava en la seva conferència, conferència que va ser l'origen d'aquesta interpel·lació, i potser aquestes idees contribuiran a aclarir més determinades qüestions, i potser veurà vostè que no estem tan lluny com sembla de bell antuvi.

La primera idea és que no és bo que un poble estigui ni massa unit ni massa dividit. Si està massa unit, si el seu teixit social i cultural és massa uniforme, pot caure en l'esterilitat i la barbàrie, i, si està massa dividit, pot caure en la inoperància i en la decadència. Per tant, la diversitat cultural —en el cas de Catalunya, la dualitat cultural— és una característica bona i positiva, i cal consolidar-la en un difícil, però fructífer equilibri.

La segona idea és que un cert grau de fricció pacífica entre diferents cultures és una font valuosa de creativitat i de dinamisme cultural. La interacció i fins i tot l'atenció generada per la presència simultània de dues llengües, dos sentits de l'humor, dues cosmovisions diferents, fan la vida cultural molt més rica i excitant, i, el que és molt important, com demostra aquest debat, més entretinguda.

La tercera idea és que les cultures d'abast geogràfic i demogràfic petit, que viuen en presència d'una altra cultura molt més forta i estesa, influeixen a vegades de manera subtil però decisiva en la cultura aparentment hegemònica. No és casualitat que els més grans poetes de la llengua anglesa hagin estat majoritàriament gal·lesos, escocesos, o irlandesos, i la musicalitat, la força i l'originalitat de la seva obra en anglès, sens dubte, ha brollat de la seva cultura minoritària pròpia. Per dir-ho d'una altra manera: hi ha vies indirectes i hàbils de ser forts a Madrid, molt més barates i eficaces que les que a vegades s'han intentat des de Catalunya en el passat.

I la quarta idea és que el que vostè proposa com a objectiu final d'una política cultural desitjable per a Catalunya, des del meu punt de vista, i li ho dic ben sinceament, és impossible d'assolir. Mai, per molt que vostè o els seus successors insisteixin, plens de bona voluntat, a donar subvencions d'acord amb criteris que jo considero distorsionadors del desenvolupament natural de la dinàmica cultural, Catalunya no serà mai monolingüe ni culturalment uniforme, i això és així per la mateixa raó que el règim anterior, o la dictadura d'en Primo de Rivera, o el centralisme Borbònic dels segles XVIII i XIX no va acabar amb el català i la cultura catalana.

Senyor Conseller, jo em vaig educar a l'escola, a la universitat, únicament en castellà; durant la meva infància i adolescència només vaig veure pel·lícules en castellà, televisió en castellà, vaig sentir ràdio en castellà, i vaig llegir llibres en castellà; però sempre, des que jo tinc records he parlat el català, i el fenomen funciona en els dos sentits, i ho hem d'acceptar. Viure en oposició a la realitat només porta a la frustració i a la neurosi col·lectiva. Catalunya és culturalment i lingüísticament híbrida, i això forma part, de manera irreversible, de la nostra personalitat.

La llum, senyor Conseller, és una ona o és un feix de corpuscles? Depèn: si observem fenòmens com la difracció, es comporta com una ona; si volem comprendre l'efecte fotoelèctric, hem d'interpretar-la com corpuscular. No és ni una cosa ni l'altra; és les dues alhora, i es manifesta d'una manera o d'una altra, segons les circumstàncies.

Jo ara m'adreço a aquesta Cambra en català, vostè em contesta en català; després, al passadís, potser parlaré amb algun diputat que ara m'escolta resignadament en català, en castellà; quan surti, saludaré el mosso de la porta en català; potser comentaré amb el municipal de l'entrada del parc, en castellà, com han estat de beneficioses les últimes pluges; aquesta nit soparé amb un grup d'amics on es parlarà català i castellà de manera simultània i entrecreuada...

Catalunya és dual, senyor Conseller, i és bo que sigui així i és bo que segueixi així; així seguirà durant la propera dècada i, molt probablement, durant el proper segle.

Per tant, senyor Conseller, no s'obsessioni amb la nacionalització, que aquest tipus de plantejaments a vegades porten problemes als quals vostè mateix abans feia al·lusió, i poden conduir a l'asfíxia cultural i a l'estancament de la vida i la creativitat dels pobles.

En un dels articles de pensament més polèmics dels últims anys s'ha anunciat el final de la història, i es preveu un futur sense confrontacions ideològiques, dominat per les preocupacions purament econòmiques, tecnològiques o ambientals, però també s'adverteix que, durant molts anys encara, els nacionalismes i els fonamentalismes religiosos seran font de conflictes localment violents.

Senyor Conseller, ja no és *in* ser modern ni postmodern; ara s'ha de ser posthistòric. Sigui, doncs, posthistòric i concedeixi les subvencions amb criteris de qualitat, d'interès, de novetat, de geni creatiu, d'originalitat i de prestigi. Catalunya, la cultura i la història li ho agrairan.

Moltes gràcies.

(De l'escó estant, algú diu: «¡Qué error, qué inmenso error!». Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Per a la contrarèplica, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor President, senyores i senyors diputats...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: He escoltat —no cal dir-ho—, senyor Diputat, la seva intervenció, el seu discurs i les seves reflexions sobre el que és la cultura, sobre la realitat cultural de Catalunya i sobre el que vostè m'acusava a mi inicialment, en començar la seva intervenció.

Vostè deia que a la meva conferència em referia a cultura en la dècada dels noranta, i em deia: «Quina mena d'optimisme, pensar que un pot preveure el futur». I, en canvi, vostè —si vostè m'ho permet—, tota la darrera part del seu discurs s'ha permès fer tota una mena de pronòstic i de recomanació sobre la dualitat de Catalunya, com seria Catalunya a partir d'ara, com no hi hauria monolingüisme. És a dir, senyor Diputat, jo crec que vostè, quan elabora o escriu els seus discursos, hauria de reflexionar per no caure en el mateix defecte que vostè acostuma a carregar a l'altre.

Avui hem vist com, si més no..., n'hi havia d'altres, però m'he permès fer referència a dos aspectes: el primer, que vostè

després, jo diria que molt sàviament ha rectificat, i sempre és bo rectificar, sobretot en un científic que està acostumat que, moltes vegades, l'experiència exigeix tornar a començar els esdeveniments, però sobretot ara també quan precisament vostè queia en els mateixos pronòstics que m'acusava de la meva conferència. Quan jo parlava de la voluntat, jo no deia, jo no m'atrevia, no era tan —diguem-ne—, no era tan agosarat com vostè, no m'atrevia a fer previsions: jo deia quina seria la cultura, quina seria l'acció cultural durant aquests darrers anys. Jo col·locava, com a eix d'aquesta actuació, el que ha estat el nostre programa electoral, el que ha estat el nostre nacionalisme, el que és el reforçament de la nostra personalitat.

Això deia que és el que nosaltres faríem, i per això, quan jo parlava d'acció cultural, em referia, exactament, al que faríem nosaltres.

Estic convençut, senyor Vidal-Quadras —espero no haver-ho de veure—, que vostè faria una cosa completament diferent, i estic segur que els ciutadans, en això, tenen també una consciència clara.

El que jo li voldria dir jo crec que són unes reflexions, quan vostè, per exemple, em diu unes afirmacions, diguem-ne, elegants, però quan un analitza, si més no, discutibles..., diu: «Un poble no ha d'anar ni massa unit ni massa dividit», quan vostè parla que «la fricció cultural és l'eix de la creativitat», i, a partir de les friccions culturals, aquí surt la creativitat..., feia una referència sobre la cultura d'un poble petit..., com la confrontació amb una cultura més gran és estimulant; tot això són consideracions que crec que permeten això que diu vostè: durant unes llargues sessions, poder discutir, poder parlar-ne, poder no posar-se d'acord o poder-se posar d'acord, i poder fer reflexions i poder remoure conceptes, i poder, sobretot, fer un fonament de cada una d'aquestes actuacions sobre la base del pensament del que sorgeix d'aquestes referències, i el que volen dir i a on ens conduirien.

Nosaltres, des de l'acció de govern, senyor Diputat, nosaltres som polítics i el que tenim és l'obligació d'emprendre una acció de govern i l'acció de govern que emprenem ha de ser coherent amb el que nosaltres hem anunciat i hem dit als nostres electors. Hem de ser coherents amb nosaltres mateixos. Si un és coherent amb si mateix, aquest sí que és un principi, crec jo, de seriositat; quan un intenta traduir el seu pensament en la seva realitat. Aquest és un principi que jo crec que això vol dir que és una persona seriosa. Això és el que jo intento fer modestament —no sempre s'aconsegueix—, però intento que hi hagi una coherència del pensament amb l'acció, amb l'acció traduïda en acció de govern. Nosaltres hem de governar i hem d'emprendre actuacions, i això vol dir donar subvencions i vol dir donar-les amb criteris. I els criteris amb els quals les donem són els criteris que jo honestament vaig exposar i és amb el que actuem.

Em fa molta por quan vostè em recomana que les subvencions les donem només amb aquests criteris —em sembla que vostè deia de qualitat, d'interès—; és a dir, vostè anomenava una sèrie de criteris en els quals també posava la quota de l'interès. Això, senyor Vidal-Quadras, és tan poc objectivable, aquests conceptes, és tan difícil que jo crec que això ens conduiria a unes subvencions donades arbitràriament. Quan jo porto aquí totes les subvencions que hem donat, nosaltres procurem objectivar aquestes subvencions. Per exemple, en el cas del teatre, quan les companyies són estables, quan tenen més de tres anys, quan han fet unes quantes representacions; és a dir, el Govern té l'obligació de buscar l'objectivització dels conceptes, perquè, si no, cauríem en l'arbitrarietat, i aleshores sí que nosaltres podríem pensar que el que un, o jo, o vostè, o qualsevol altre entén que és qualitativament més important, podria ser que no fos així, sinó que això només fos la seva manera d'entendre les coses, els seus gustos personals i, per tant, en totes les subvencions —jo aquí he portat una llarga llista— vostè pot examinar com tendeixen a aquesta objectivitat.

Jo, senyor Vidal-Quadras, em sembla que, en definitiva, són d'aquelles interpel·lacions en què cadascú es queda on estava, en què vostè volia fer una reflexió sobre el que jo he dit i jo m'he vist obligat a aclarir el que vostè ja sabia que jo aclariria i de la manera que ho faria, i si això serveix per aclarir les coses, a mi em sembla que és bo. De totes maneres, li voldria acabar amb una frase, una poesia, i que vostè d'alguna forma es referia al mateix autor i que em recordava. Aquí vostè deia..., i precisament per acabar..., primer n'hi diré una altra i acabaré amb aquesta, perquè jo diria que és una mica el símptoma i el signe del seu discurs, aquesta contradicció entre el que vostè reclama per als altres i el que fa vostè: n'hi ha una que és el discurs d'en Breton, que és el que diu que només l'extraordinari és bonic. Però la poesia aquesta diu, acaba, en Blas de Otero, a què vostè es referia, diu: «maldigo la poesía del que no toma partido, partido hasta mancharse».

Nosaltres, senyor Vidal-Quadras, intentem prendre partit, partit fins a tacar-nos; és el que exigeix una acció de govern, és el que fem, és el que continuarem fent. I la nostra opció només té una constant, que és el refermament de la personalitat de Catalunya en l'àmbit cultural, perquè sigui forta en el cultural, forta en l'econòmic, forta en el social. Ens agradaria, ja que som un poble petit, però ens agradaria que estigués unit i que fos ferm. Moltes vegades la unió d'un poble no representa que no hi hagi llibertat, perquè la unitat no representa que no hi hagi opinions diverses. La unitat, en tot cas, és un sentiment comú de pertànyer a una societat, a un país i a un poble.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Honorable Conseller, moltes gràcies. Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 2/1982, de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa, que formularà l'Il·lustre Diputat senyor Daniel Terradellas.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 2/1982, de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el dia 23 de febrer de l'any 82 el Ple del Parlament va aprovar per unanimitat la Llei 2/82, de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa. Aquell dia va culminar o havia de culminar, al nostre entendre, tot un treball, tot un procés popular de mesures administratives i també legislatiu, per intentar aconseguir protegir un àmbit d'especial interès a nivell de Catalunya.

En definitiva es tractava de dotar el Govern de la Generalitat d'una eina per intentar protegir, com els deia, un dels indrets

més bonics del nostre país o de més interès, tal com nosaltres compartim les frases de l'aleshores Conseller de Política Territorial, aquí, en el Ple del Parlament a l'hora de presentar la Llei, que justificava el projecte dient que Catalunya compta, amb Olot i la zona volcànica, amb un patrimoni excepcionalment important des del punt de vista científic, paisatgístic, per les seves rares condicions germofològiques, botàniques i climàtiques. Afegia que investigadors d'arreu consideren el paisatge volcànic més ben conservat de la península ibèrica i una àrea de recerca única a Europa, tant per a estudis vulcanològics quaternaris, com per la possibilitat que ofereix de seguir la transició climàtica atlàntica, submediterrània i mediterrània en un espai extraordinàriament reduït a través de la seva vegetació exuberant. Deia el Conseller: «Tot això fa que considerem la zona com un patrimoni de Catalunya, que cal conservar en tota la seva integritat i sense que pugui sofrir cap més destrucció. Aquest» —deia— «és l'objecte d'aquesta Llei.»

Per tant, senyores i senyors diputats, no estem tractant d'un tema local, d'un lloc determinat de Catalunya, sinó que estem tractant d'una voluntat expressada pel poble de Catalunya de protegir per al seu país un espai natural concret.

Aquesta va ser la primera llei d'espais naturals que va aprovar el Parlament de Catalunya. En síntesi, la Llei el que intenta, com deia, és protegir una sèrie de valors geològics, botànics i paisatgístics; intentar evitar la degradació que sofria aquella zona i que sofreix aquella zona, intentant que la protecció d'aquests valors, completar-la amb activitats econòmiques i urbanístiques concordants. L'àmbit aproximat de la zona volcànica de la Garrotza és aproximadament de 8.000 hectàrees i es protegeixen especialment uns trenta-cinc volcans, petitons tots ells; una vegetació important i el que es protegeix també és el seu entorn, regulant els usos, excloent-ne expressament les zones urbanes. A través d'aquesta Llei es creava un òrgan rector per a la gestió del Parc Natural i la mateixa Llei, en el seu punt quatre de l'article 3, deia expressament: «queda expressament prohibida per aquesta Llei tota classe d'extracció de gredes i de granulats lleugers de qualsevol mena en les àrees qualificades com a paratge natural d'interès nacional i com a reserva integral d'interès científic, llevat de l'extracció de sorra i de còdols dels llits i els recursos d'aigua, quan ho autoritzarà l'autoritat competent.»

La raó que es posés aquest article era, venia a recollir el clam popular, jo crec, la voluntat de govern d'intentar entre tothom acabar amb el que era la principal degradació de la zona volcànica com era l'extracció, l'eliminació física de volcans a través de l'extracció del material.

Aquesta Llei no va tenir efectes pràctics fins a finals de l'any 82, exactament el 6 de desembre, perquè va ser portada pel Govern de l'Estat al Tribunal Constitucional i aquest alt Tribunal va donar raó al Parlament de Catalunya en tant que li reconeixia les potestats per poder legislar.

Després de vuit anys, senyores i senyors diputats, molta gent es pregunta què n'ha sortit, què ha servit d'aquesta Llei. I realment pot ser certa la preocupació de bastants ciutadans d'aquest país sobre aquesta valoració, que certament podem dir que en molts casos és decebedora. Actualment l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei és discutit; la gestió, molta gent l'acusa de burocràtica i en alguns casos certament ben contestada per sectors de la mateixa regió. Els mitjans econòmics cada vegada són més positius, però certament han estat molt i molt migrats. I les extraccions del material volcànic avui dia encara continuen.

Al nostre entendre, el Govern de la Generalitat, a l'hora de protegir la zona volcànica de la Garrotxa, a l'hora d'aplicar la Llei de Protecció de la Zona Volcànica, ha fet ús del camí que ens sembla a nosaltres potser més fàcil, però certament no és el més eficaç. Tenim una estructura de gestió bastant burocratitzada, locals bonics, bastants vigilants; s'apliquen mesures restrictives sense intentar compensar, potenciant els valors a protegir; s'imposa, per exemple, el color dels pals d'electricitat per portar llum a les cases de pagès, mentre al costat s'estan fent extraccions de gredes amb un volum certament no petit, el mateix que s'estava fent quan es va fer la Llei: 300.000 tones de material volcànic a l'any s'estan emportant.

Per tant, després de vuit anys, al nostre entendre, la voluntat proteccionista del Consell Executiu, que també haig de dir que en els últims temps ha donat mostres d'un sentit més positiu, però al nostre entendre no ha estat tan afortunada com es mereix. El nostre Grup no ha passat anys que no hàgim instat el Govern a complir la seva responsabilitat; de preguntes, interpel·lacions, de mocions, proposicions no de llei..., les senyores o senyors diputats que estan aquí des de l'anterior, des de la primera legislatura en són testimonis que el nostre Grup ha assumit aquesta responsabilitat.

Bé, el resultat d'això és que les extraccions de gredes no paren; estem a punt de perdre ja més volcans —el volcà Croscat, un dels més característics, està en un bon tros a punt de desaparèixer—, i al nostre entendre no solament es degrada la zona volcànica de la Garrotxa, sinó que sobretot malmeten la dignitat d'aquest Parlament incomplint el que nosaltres unànimement tots vàrem votar. Perquè, a més a més d'aquestes iniciatives parlamentàries, que ja he fet esment que el nostre Grup ha fet i en molts casos amb el suport d'altres grups, hi ha hagut durant aquest temps constantment unes protestes populars, queixes dels molts visitants davant de l'actual degradació de la zona volcànica. Hi ha hagut, i això és ben cert, pactes entre el Govern de la Generalitat i l'empresa que l'única cosa que han aconseguit és canviar la paraula «extraccions» per «restauració», però la terra volcànica, el material volcànic, que era la principal finalitat d'aquesta Llei, intentar evitar la seva degradació, continua exactament igual.

No parlem de l'actitud bastant preocupant per part de sectors i ambients científics, malgrat que hi ha hagut declaracions i promeses d'alts càrrecs de l'Administració, que ens deien que, bé, ara sí, ara es solucionarà, però a l'hora de la veritat, com els deia, després de vuit anys continuem igual. Hi ha molta gent que es pregunta, certament, a veure qui pot més, si el consell d'administració d'una empresa o el Consell Executiu de la Generalitat. Si tenen més pes els valors ecològics, únics en el nostre país, o 200 pessetes la tona, com es ven el material volcànic. Si té més pes una llei del Parlament o els interessos d'una empresa. Jo fins i tot apuntaria si té més pes la Direcció General del Medi Ambient, que em consta que té voluntat de poder acabar aquesta situació, o el Departament d'Indústria, que està permetent la degradació de la zona volcànica.

Per aquestes raons, senyores i senyors diputats, acabo fent la pregunta de quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en l'aplicació de la Llei de Protecció de la Zona Volcànica. Per tant, no vegin en aquesta interpel·lació només una

actitud per part d'aquest Diputat, i del Grup que representa, de retreure els incompliments del Govern de la Generalitat, sinó que vol intentar, una vegada més, estimular al Consell Executiu per acabar amb la degradació, per intentar aconseguir protegir la zona i, lògicament, per intentar dignificar el Parlament.

Per aquestes raons, senyores i senyors diputats, espero la resposta del Conseller, que, lògicament, agrairia que fos positiva.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Terradellas. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, voldria, d'antuvi, agrair a l'Il·lustre Diputat que ha fet ús de la paraula el to amb què ha estat formulada aquesta interpel·lació perquè entenc que, com ell molt bé deia, és una interpel·lació que neix d'un compromís formal pres per aquest Parlament buscant, precisament, la protecció d'una zona absolutament única de la nostra geografia, que és la zona volcànica de la Garrotxa. Per això la Llei 2/82, esmentada per ell, de protecció d'aquesta zona volcànica de la Garrotxa, es promulgà amb aquesta finalitat, la d'atendre la conservació de la flora, la constitució geomorfològica i l'especial bellesa d'aquest espai, certament singular.

La ulterior reclassificació com a parc natural, duta a terme per la Llei 12, del 1985, d'Espais Naturals, significà una millor adequació a les condicions específiques d'un territori caracteritzat per la intensa i secular humanització. En efecte, aquest és un dels casos en els quals, en el marc d'un parc natural, la protecció té com a objectiu aconseguir la conservació dels sistemes naturals i el paisatge d'una manera compatible amb l'aprofitament ordenat dels seus recursos i l'activitat dels seus habitants. En aquest context es pot afirmar que els objectius globals de la Llei han estat en gran part assolits: el parc natural disposa actualment d'una dotació pressupostària adequada —enguany, el Pressupost, com coneix molt bé el senyor Diputat, supera els 130 milions de pessetes— i d'un equip tècnic de gestió altament capacitat. El grau de participació dels ens locals i dels habitants és notable, com ho demostren els nombrosos convenis de col·laboració subscrits amb la Diputació, amb els ajuntaments, amb propietaris, masovers, societats cinegètiques locals, etcètera.

El foment de l'aprofitament sostingut dels recursos naturals o, dit d'una altra manera, l'harmonització entre protecció i explotació ha estat una de les línies d'actuació del parc probablement més reeixides, que s'ha traduït en nombrosos plans d'aprofitaments cinegètics i forestals elaborats de manera concertada amb les parts implicades. Podríem referir-nos a molts altres aspectes de l'acció del parc —com la recuperació d'ecosistemes i espècies autòctones, la millora de la vialitat rural, l'educació ambiental, la creació d'àrees d'aparcament i lleure o l'inici previst per a enguany o l'inici previst per enguany de les obres de la futura videoteca europea de parcs naturals sota els auspicis del Consell d'Europa. També és previst per a enguany l'elevació al Consell Executiu del Pla especial del parc aprovat, provisionalment, i pendent de l'informe del Consell de Protecció de la Natura, el qual es constituirà en el decurs de les pròximes setmanes —té ja convocada la seva primera reunió de constitució en els propers dies.

Per tant, pot afirmar-se, des d'una perspectiva de conjunt, que s'ha assolit un molt estimable grau d'aplicació de la Llei, malgrat que la zona volcànica presenta una problemàtica de gestió particularment complexa, derivada del fet, insòlit en el nostre país, de la presència, en el seu interior, de nuclis urbans on viuen més de 30.000 persones, amb la conseqüent pressió addicional sobre els espais naturals que això significa. No obstant això, resta encara una problemàtica particularment «frapant» i significativa per resoldre, a la qual em refereixo tot seguit i a la qual feia esment l'Il·lustre senyor Diputat.

De la lectura de l'articulat de la Llei es desprèn immediatament la preocupació del legislador pel control de les activitats extractives. Tanmateix, cal puntualitzar que, amb bon criteri, la Llei no prohibeix totalment aquestes activitats. En aquest sentit, assenyalarem que existeix a la zona alguna explotació artesanal veritablement modèlica pel que fa al seu respecte a l'entorn. El que la Llei prohibeix taxativament és l'explotació de gredes i de granulats lleugers. Com a conseqüència, cap nova concessió ni autorització d'aquest tipus ha estat posteriorment atorgada —dic posteriorment, amb posterioritat a l'aprovació de la Llei—, no ha estat pas atorgada. El problema, però, es presentà entorn dels drets miners preexistents en una àmplia àrea del parc, els quals, en el moment de la promulgació de la Llei, comportaven l'explotació d'una vessant del volcà Croscat i de zones adjacents a aquest, i l'afectació potencial d'un sector molt més gran. Així, mentre la resta de la trentena de cons volcànics existents en el parc natural quedava definitivament preservada dels usos extractius, a la zona del Croscat, un dels volcans més significatius del conjunt, les explotacions existents afectaven greument la morfologia volcànica.

Davant la complexitat jurídica del tema, la incertesa, en relació amb les conseqüències indemnitzadores i les possibles afectacions de llocs de treball, s'optà per cercar una solució negociada amb l'empresa titular dels drets miners. Després d'alguns intents d'acord frustrats, l'any 1985 l'aleshores Conseller d'Indústria, l'Honorable senyor Joan Hortalà, va formalitzar un pacte amb l'empresa en el qual aquesta renunciava als drets miners derivats de les concessions Santa Margarida, Blanquita i del permís d'investigació Sant Martí, llevat d'algunes zones de la primera de les concessions esmentades —Santa Margarida.

Des de la perspectiva que dóna el temps transcorregut, pot afirmar-se que aquest pacte ha permès la restauració d'algunes zones afectades amb anterioritat a la legislació sobre restauració d'espais afectats per activitats extractives, fet que en altres condicions no hagués estat possible, però no ha resolt el problema de fons, que és el cessament de l'activitat. L'actitud de l'empresa, certament, tampoc pot valorar-se positivament en incomplir compromisos de restauració derivats del pacte, circumstància que ha donat lloc a distints procediments sancionadors del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i a la petició oficial, formulada pel Director General del Medi Ambient, al qual ha fet esment l'Il·lustre senyor Diputat, de suspensions de treball i d'inici d'expedient de caducitat dels drets miners, actuacions que corresponen a la competència del Departament d'Indústria i Energia.

Posteriorment, s'han realitzat treballs parcials de recondicionament que han comportat —cal dir-ho— importants avenços en la restauració de zones com el Clot de Sant Martí o el Turó

de la Pomerera, per bé que el grau d'execució del programa de restauració establert oportunament és encara baix.

A partir de tot l'exposat, voldria concloure remarcant que el grau d'implantació de la Llei ha estat important i generalitzat, que l'òrgan de gestió del parc, amb representació àmplia i participativa d'alt valor científic i de representativitat territorial, ha dut a terme una magnífica gestió, gràcies també, òbviament, a un esforç econòmic proporcional important del Govern de la Generalitat. Som conscients, però, que les activitats en el volcà Croscat, fruit de l'acord de restauració, malgrat esdevenir un fet puntual dins de les gairebé 12.000 hectàrees que abasta el parc natural, constitueixen encara un problema, els efectes del qual hem aconseguit fer disminuir, però no fer desaparèixer. Com és conegut —i, si no, ho poso, en aquest moment, en el seu coneixement—, actualment es desenvolupa un procés de negociacions amb l'empresa titular amb l'objecte d'aconseguir, en el termini més breu possible, la finalització de l'activitat, bé sigui a través de l'adquisició de la pròpia empresa, bé sigui a través d'expropiació dels drets miners —com preveu la legislació vigent—, bé sigui a través d'actuacions administratives amb vista a la caducitat d'aquells, d'acord amb la petició formulada per la Direcció General del Medi Ambient davant la Direcció General d'Indústria i Energia.

Voldria, senyor President, senyores i senyors diputats, Il·lustre senyor Diputat, que l'arbre d'aquest problema no ens impedís de veure el magnífic bosc que l'actual realitat del parc representa.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Pot fer rèplica l'Il·lustre Diputat senyor Terradellas. *(Pausa.)*

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, celebro que qui em respongui a una iniciativa parlamentària, en aquest tema de protecció de la zona volcànica, sigui, per primera vegada, un representant de l'Administració o del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, perquè, normalment, ho feien des d'Indústria —que es devien sentir culpables de la situació de permetre les extraccions mineres. Potser la resposta del Departament de Política Territorial —segurament molt més sensible amb el que és la protecció de l'entorn— fa que la resposta del Consell Executiu gairebé sigui bucòlica amb el que és la situació del parc natural.

Jo discrepo, no pas profundament, però sí en els matisos del que ens acaba de dir el Conseller. Perquè la voluntat d'aquest Diputat —i jo crec que de tota la Cambra i, n'estic segur, del poble de Catalunya— era poder saber amb quin calendari i quin pla d'actuació tenia previst el Consell Executiu acabar la degradació de la zona volcànica i —hi insisteixo— la degradació d'aquest Parlament, en tant que s'incomplia una llei.

De tota manera —en parlarem més endavant—, vostè ha fet referència a tota una sèrie de temes en què em permetré fer-los algunes observacions. És ben cert que el pressupost del parc natural de la zona volcànica, en aquests moments, comença a ser substancial, però també és ben cert que ens hem passat molts anys amb un pressupost absolutament ridícul, malgrat que hi havia una llei que exigia uns mitjans econòmics per poder-la dur a terme.

De tota manera, fins i tot del pressupost d'aquest any, jo crec, senyor Conseller —i així ho vaig exposar al Consell Rector—, que hi ha efectes que no són, al nostre entendre, els més adients. Celebro que hi hagi 30 milions enguany per a compra de terrenys —és la primera vegada que hi ha una quantitat important. De tota manera, llegeixi's —o rellegeixi's, més ben dit— les partides del que en diríem burocràtiques de funcionament i veurà que, al meu entendre, són exageradament desproporcionades amb aquelles que tenen com a finalitat fer actuacions que, via ajuntaments o via particulars, poden aconseguir la protecció de la zona volcànica. És ben veritat que vostès doblen la quantitat que hi havia per als particulars, per a actuacions de particulars: de cinc passem a deu milions de pessetes, però actuacions comunes que faran els ajuntaments, senyor Conseller, són les mateixes que l'any passat, que vol dir menys actuacions. I això, certament, ens dol. Jo ja sé que el Consell Executiu, a l'hora de donar subvencions a particulars, intenta, doncs, també atreure alguns particulars amb vista a l'àmbit de protecció, i ho celebro. El que passa és que em sembla exageradament desproporcionat el caire que estan agafant les subvencions.

Respecte al Consell Rector —que vostè m'ho ha pintat, allò..., molt positiva la seva gestió—, jo també en discreparia una mica. Vostè, senyor Conseller, sap quina és la composició del Consell Rector, sap que hi ha d'haver, entre altres, un representant del Departament de Cultura i mitjans de comunicació —que jo no l'he vist mai des de l'any i mig que fa que estic a la Junta de Protecció—; Política Territorial sí que hi és present; Agricultura hi era i ara, últimament, no ve; Indústria no ha vingut mai; Comerç i Turisme ve de tant en tant. O sigui és el mateix Departament..., perdó, els mateixos representants del Consell Executiu els primers de no assistir a les reunions de la Junta de Protecció de la Zona Volcànica que té la missió de la gestió del parc.

Jo suposo que també el Consell Executiu i el Conseller entendran la frustració del Consell Rector. Ja endevinarà el Conseller com ens trobem els membres del Consell Rector davant una sol·licitud d'una llicència d'obres o d'una llicència de tallar un arbre, estassar un marge i que, per raons de l'aplicació de la Llei, se li ha de dir que no, quan al costat —com deia— s'està vulnerant, des de fa vuit anys, amb la mateixa intensitat que abans, el que era la principal degradació de la zona volcànica de la Garrotxa.

Per tant, suposo que els representants del seu Departament li deuen fer saber la frustració en què es troba el mateix Consell Rector. La veritat és que en la coordinació institucional estem en una situació que jo crec que pot millorar, entre altres coses perquè els mateixos departaments de l'Administració de la Generalitat són els primers en els casos d'incomplir, per exemple, demanar informe previ davant qualsevol obra a la Junta de Protecció de la Zona Volcànica.

Quant a les extraccions de gredes que primer ens havien dit que hi havia problemes econòmics, problemes laborals, la restauració —ho sap molt bé el Conseller— ha estat incomplerta, el volum —com deia— és exactament el mateix, hi ha perills reals d'esllavissada del volcà Croscat; els incompliments de l'empresa... no doni la culpa a l'empresa, Conseller. És l'Administració qui té l'obligació d'aplicar les sancions i de fer-les complir. Un portaveu del seu Grup admetia que la restauració es compleix en uns nivells molt baixos. Jo crec, senyor Conseller, que des del principi han estat molt febles i, per tant, que

ara paguen les conseqüències d'una actitud feble del Govern que va venir després, diríem, sobrecarregada a través d'un pacte que va fer, en nom del Consell Executiu, un conseller de la Generalitat.

Per tant, sap el senyor Conseller, i, si no, li ho repeteixo, que hi ha un clam popular, no només a la comarca de la Garrotxa, sinó en àmbits científics, d'intentar protegir d'una vegada aquesta zona, que hi ha un suport institucional, que ho sap el Conseller i n'és conscient, que parlamentaris que han visitat la zona sap que estarem al seu costat, al costat del Govern, a l'hora d'intentar acabar amb aquesta situació.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, jo el que li reclamaria no és una voluntat genèrica d'una negociació, ja ho entendrà que després de vuit anys haig de tenir uns certs recels sobre la voluntat del Consell Executiu, jo li reclamaré ara a la seva contrarèplica si pot ser més explícit, en el seu programa, nosaltres estem oberts a intentar trobar punts d'acord, per aconseguir la finalitat de la Llei, si no és així, si en la seva resposta, doncs, no m'ho concedeix, ja entendrà que a través de la Moció jo intenti que ho faci possible, intentant com sempre que hi hagi una votació unànime del Parlament, perquè jo crec que tot el Parlament vol fer complir les seves lleis i protegir l'àmbit que ara estàvem defensant.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Terradellas. Per fer la contrarèplica, té la paraula l'Honorable Conseller Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, potser iniciant de la mateixa manera que iniciàveu la rèplica, el tema de les activitats del Consell Rector a través d'aquesta inversió de 130 milions pessetes, no puc estar-hi d'acord, dels 130, exactament 133.427.000 pessetes del pressupost, 86 milions són per a inversió, 86 milions per a inversió: obres a la Masia de Can Jordà, 30 milions; actuacions a la finca de Can Jordà, 6 milions; millora de la viabilitat rural, 4 milions; condicionament i recuperació de fonts d'interès públic, 300.000; àrea recreativa de la Fageda, 5 milions; senyalització, 700.000; actuacions incloses en convenis de col·laboració amb finques particulars del parc, 1.250.000; treball de base i pla especial de la Moixina, 1.500.000; altres estudis, 1 milió; cartografia, aparells tècnics, emissió de ràdio, repetidor, fons documental, equip personal, publicacions, etcètera, 86 milions de pessetes; adquisició de sòl, 30 milions —en feia esment el senyor Diputat—; 86 milions en el capítol d'inversions, dels 133; 20 més en el capítol de subvencions, 10 milions per municipis i 10 milions per particulars, al que feia esment l'Il·lustre senyor Diputat. Per tant, simplement restant quedarien només 27 milions per a despeses de funcionament, que no necessàriament signifiquin burocràcia; la protecció del parc, per exemple, passa també per aquestes partides. I, per tant, entenc que, d'un pressupost de 133, dedicar-ne 106 milions, és a dir, més del 80%, exactament el 80 i escaig per cent, a inversions directes o a través de subvencions als ajuntaments i als particulars, em sembla que en cap cas es poden pressuposar, diguem-ne, una excessiva proliferació de les despeses de funcionament.

Ha insistit en la part, com és lògic, i ho entenc, també per nosaltres és en aquest moment la que més dedicació ha de comportar per part del Departament, i que provocava, probablement com cap altra, el motiu d'aquesta interpel·lació, que és l'activitat encara del volcà Croscat, de l'explotació al volcà Croscat. Simplement, dir-li que les sancions diu que, doncs, en certa manera patim una deixadesa per part de l'Administració en aquest sentit: crec que això no és cert. La Llei preveu la forma amb què s'han de parar aquestes extraccions, i diu: «per expropiació dels drets miners», uns drets adquirits no es poden retirar per llei, més que expropiant, i en algun moment sap l'Il·lustre senyor Diputat que la valoració dels permisos d'extracció dels drets miners existents en el moment d'aprovació de la Llei s'han valorat i s'han dit les xifres per sobre dels 1.000 milions de pessetes. Es va creure que era millor caminar per un altre indret, i d'aquí les negociacions amb l'empresa, i en aquest sentit voldria valorar com a extraordinàriament positiu l'acord a què es va arribar per part del Consell Executiu i per part de l'Honorable Conseller Hortalà. Cal no oblidar que en aquest pacte l'empresa renuncia a uns drets miners adquirits, d'un volum prou important, de tal manera que, si avui s'agafés el camí de l'expropiació dels drets miners romanents, aquests són molt inferiors als que existien en el primer dia. Per tant, en certa manera el cost d'aquesta expropiació, d'aquesta voluntat expressada unànimement pel Parlament, d'eliminació de l'activitat seria molt inferior avui, i això en tant que responsables de la bona administració dels cabals públics entenc que també és un fet que cal valorar, és un fet que cal valorar.

A partir d'aquell moment es programa, a través d'una restauració, de fer l'extracció. Certament, una part de la restauració implica sempre extracció, a parer nostre no la que s'està produint, que quedi això clar —i ho he dit abans. És per això que en aquest moment, no conformes amb la forma amb què s'està aplicant aquell pacte, primer hem actuat a través de sancions, podria llegir-li les repetides sancions, executades respecte a l'actuació en el parc; són set sancions, set expedients sancionadors, el primer d'ells l'any 85, perdó l'any 85 s'inicia, sancionat en data de 3 d'abril del 87, amb un resultat d'una multa imposada de 200.000 pessetes, i ordre de restauració en el termini de dos mesos, és la capacitat que ens dóna la Llei de sancionar, no va més enllà, més que en els supòsits que ara veurem de reiterades actuacions sancionables. *(Pausa.)*

Un altre, un expedient per rebliment i traçat del camí de Sant Martí, accions a l'abocador, tanca de protecció a la zona del Croscat i abocador, desembre del 86, es tramita, es presenta l'escrit d'al·legacions en data de desembre del 87, sancions en data de gener del 88; resultat: una nova multa de 200.000 pessetes més, i un nou expedient seguint l'ordre de restauració que té de compliment, dos mesos. Un nou expedient, el 585, que acaba amb una nova multa de 200.000 pessetes, ordre de restauració, també, en el termini de dos mesos; un nou expedient amb resultat de multa de 500.000 pessetes, possibles multes coercitives repetitives de 100.000 a 200.000 pessetes, en cas de persistir l'incompliment; un nou expedient, amb resultat de multa de 200.000 pessetes; un nou expedient, amb multa de 500.000 pessetes, per incompliment d'una ordre de restauració del camí del Pla de les Forques; un nou expedient per no haver complert l'ordre de restauració inclosa en la sanció anterior, amb una multa de 500.000 pessetes —aquest és un resultat previst, encara no ha arribat.

Per tant, de procediments sancionadors, n'hi ha hagut; són els instruments que tenim a la mà des de la Direcció General del Medi Ambient.

Jo comprenc, Il·lustre senyor Diputat, que, doncs, pel seu grau de confiança, en part perquè viu molt de prop el problema i en part perquè, normalment, un diputat de l'oposició no té confiança en les accions del Govern —és gairebé obligat—, no li satisfacin, doncs, les meves promeses, si més no les fetes fins ara. Jo li puc assegurar que tinc la voluntat i que espero reeixir en aquesta voluntat que en un termini màxim d'un mes estigui esclarit, suficientment, aquest tema. És obvi que un procediment d'expropiació no finalitzarà en un mes; és obvi també que un procediment de caducitat, que ja porta sis mesos tramitant-se, tampoc no finalitzaria en un mes, i, per tant, que apunto, amb el meu desig, que la via de solució vingui de la mà de l'adquisició dels drets miners de l'empresa.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de presons, que formularà el Diputat l'Il·lustre senyor Celestino Sánchez, del Grup Mixt.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de presons

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, hem de dir, abans de començar a fer aquesta interpel·lació, que no la fem per iniciativa pròpia; no és una iniciativa que el Partit dels Comunistes de Catalunya hagi abordat d'una manera unilateral, sinó que ha vingut donada d'una sèrie de relacions i de converses que hem tingut amb una sèrie d'organitzacions polítiques i d'organitzacions socials que, d'una manera o d'una altra, estan preocupades pel tipus d'estructura de presons que tenim, i de les situacions que alguns dels membres d'aquestes organitzacions socials o polítiques estan tenint a partir d'aquesta estructura de presons actual a Catalunya i de la legislació vigent, l'aplicació de la legislació vigent. I és en funció d'això que ho hem fet, la primera d'aquestes organitzacions ha estat l'MDT, una altra ha estat Catalunya Lliure, i després també han estat les organitzacions d'insubmisos, que, d'una manera o d'una altra, han vingut donant-nos opinions, recomanacions que han fet possible la preparació d'aquesta interpel·lació.

Crec que és necessari plantejar algunes dades de l'any 88, que són limitades, de la situació de presons a Catalunya, però que poden servir com a element de referència per començar la discussió, i és que l'any 88, si no estic equivocat, hi havia uns quatre mil penats a Catalunya, i, d'entre ells, 1.736 eren penats de caràcter preventiu, i que, a més, la concentració més forta estava en els centres penitenciaris de Barcelona, el 55% d'ells. I aquí hi havia, jo crec, un tema important d'incorporar dades que he intentar trobar i que no he aconseguit trobar, i que segurament el senyor Conseller, si fins i tot ara no pot fer-ho, podria en el transcurs d'aquest Ple i el pròxim, i és quina realitat existeix en les nostres presons de presos que són de Catalunya, han estat jutjats i estan complint condemnes a Catalunya i els que no ho són de Catalunya, i aquesta dada, a la millor els senyors diputats els sorprèn una mica, però al final de la interpel·lació tindran una mica clar de per què a nosaltres ens preocupa aquesta dada, aquesta dada de caràcter estadístic.

Un altre tema que jo crec que és important de retenir és que la tendència és d'augment, l'augment dels presos a les nostres presons. I, a més, juntament amb aquesta situació de caràcter general, que hi ha un augment del 5'6% anual dels presos a les nostres presons, homes, i que aquest augment anual és del 13%, des d'un punt de vista de dones. I aquí hi ha un element, jo crec, d'una certa realitat nova, no perquè ho sigui, sinó perquè comença a haver-hi a la societat catalana la sensació que és una situació nova.

I és que comencem a tenir a les presons catalanes, i això al marge de l'opinió que cadascun de nosaltres puguem tenir, comença a haver-hi persones que han estat detingudes, jutjades i condemnades per motius de consciència, d'opinió o per elements de caràcter polític, i és possible que això pugui fer aparèixer una controvèrsia, una opinió diferenciada al Parlament de Catalunya, que hi hagi grups parlamentaris o diputats que diguin que això no és cert, però la veritat és que Catalunya és, per sort, un país petit, i, vulguis que no, tots i cadascun de nosaltres quasi ens coneixem. I és cert que els insubmisos no podem dir que són delinqüents, en el sentit concret de la paraula, o que el presos independentistes siguin presos comuns, en el sentit concret de la paraula, o que les persones de Montagut que han estat detingudes i jutjades —no sabem si al final compliran condemna o no— es poden dir que són presos comuns en el sentit normal de la paraula, de la gent que, no ho sé, es planteja atracar un banc, roben la cartera al metro, o fan aquest tipus d'activitats. O també altres motius: un percentatge molt important de dirigents o de militants sindicals són detinguts en vagues, en manifestacions, i creiem que tampoc es pot incorporar amb aquesta idea.

I, per tant, jo crec que, al marge de la voluntat, al marge de l'acord que aquest Parlament pugui tenir en un moment determinat, comença a haver-hi una realitat nova, i constatar aquesta realitat nova al Parlament de Catalunya, i començar a retenir aquestes noves realitats perquè el Parlament, com a expressió de la sobirania popular dels ciutadans de Catalunya, comenci a plantejar les solucions adients, en el marc legislatiu concret i amb les modificacions que siguin necessàries, jo crec que és un element important. I sobretot si es té present que aquest no és únicament un debat de la nostra societat, en el sentit patrimonial, en el sentit de Catalunya, o de l'Estat, sinó que aquest és un debat també important a nivell europeu, i sobretot —és curiós— en els països més desenvolupats i que volen plantejar-se el tema dels presos, dels detinguts, també des d'un punt de vista de l'aplicació de la llei, però amb un alt contingut democràtic i amb un alt contingut de caràcter humanitari.

I, en funció de totes aquestes coses, des del nostre punt de vista —ja dic: no estrictament del Partit dels Comunistes de Catalunya, sinó també de les converses que hem mantingut amb les altres organitzacions—, nosaltres pensem que és necessari començar a plantejar-se aquest tema, començar a discutir-lo i, en funció de les possibilitats, de les possibilitats —que moltes vegades s'expressen a partir de les correlacions de forces concretes en el Parlament—, es pugui plantejar prendre mesures.

I jo voldria fer referència específica —perquè aquest matí, en la discussió de la proposta feta per Iniciativa per Catalunya, ha sortit el tema dels insubmisos— a la realitat que en aquests moments —si no tinc les dades malament— hi ha prop de vint independentistes que han estat jutjats i condemnats, i que solament una petita part d'ells estan complint condemnes en presons de Catalunya. Hi ha tota una sèrie de llista molt llarga:

Carles Sastre, que està complint condemna a Lleida-2; Jaume Fernàndez, a la Model; Montserrat Tarragó, a Lleida-1; Jordi Cort, a la Model; Marcel·lí Canet, a Alcalá-Meco; Sebastià Datzira, a Alcalá-Meco; Núria Cadenas, a la provincial de dones; Jordi Petit, a Alcalá-Meco; Guillem Godó, a Alcalá-Meco; Jaume Palou, a Alcalá-Meco..., fins a quatre o cinc més, a Alcalá-Meco... I, després, una situació peculiar, que jo crec que hem de fer un crit d'atenció, perquè aquesta sí que és una situació de caràcter peculiar, i és la situació d'Antoni Massagué i de Xavier Barberà, que després de... —no m'hi allargaré excessivament, perquè segurament que tots els diputats ho saben—, després de la decisió presa pel Tribunal d'Estrasburg, que plantejava amb molta claredat que aquest judici no partia de la idea de la presumpció d'innocència, aquest judici tenia molt, molt de no haver estat tan correcte com hauria d'haver estat, i el cert és que l'Audiència Nacional no ha fet cas d'aquesta decisió del Tribunal d'Estrasburg, que segurament ningú posarà en dubte la seva imparcialitat, i en aquests moments hi ha una situació en la qual aquests..., un d'ells està complint condemna novament i l'altre està pròfug. I altres, com el Pere Bascompte, que està fora de l'Estat, i que està com a refugiat. O la perspectiva de pròxims judicis, entre ells el de Carles Castellanos, que està en llibertat provisional.

Totes aquestes idees —ja sé que és un tema complicat per als diferents grups parlamentaris, per als senyors diputats—, nosaltres creiem que fan necessari i imprescindible començar una discussió en aquest Parlament en la direcció de plantejar la necessària modificació del Codi Penal, perquè no hi ha pitjor cosa que el fet que la legalitat no tingui relació amb la realitat. I jo crec que aquest és un tema que hem d'abordar al marge dels nostres posicionaments. No és bo que la legalitat no contempli la realitat, i la realitat és aquesta, que cada vegada hi ha més persones que han estat jutjades i condemnades per motius de caràcter de consciència, d'opinió i política. Que, segurament, això fa necessari també, en aquests moments, començar a discutir un altre tema que segurament també és molt relliscós, per als diferents diputats que estem aquí, però nosaltres pensem que seria bo començar a discutir-lo: és si és o no és necessari un estatut del pres polític o de consciència —nosaltres avancem la nostra opinió: creiem que és necessari—, i, al mateix temps, tota una sèrie de mesures concretes que facin possible la modificació de les normatives i de les lleis existents, que facin possible aquesta adequació de les lleis i de les normatives a la vida a la realitat de la vida, per aconseguir un element molt important, que és que, per motius humanitaris, i en funció de l'estructura penitenciària —no al marge d'ella, però en funció de l'estructura penitenciària—, es possibiliti que els presos estiguin al màxim de prop del seu lloc de residència.

Nosaltres som conscients que aquí, en una comissió del Parlament de Catalunya, a proposta d'Esquerra Republicana, i a partir d'una esmena feta pel Grup de Convergència i Unió, va ser aprovada una resolució que resolia, en part, aquestes opinions polítiques que jo dic. Per què dic «en part»? Perquè aquesta proposta de resolució planteja la idea que el Consell Executiu faci gestions per assegurar que els presos de Catalunya puguin estar a Catalunya —i estic ara caricaturitzant una mica—, però, sincerament, han de reconèixer que això, que és un pas endavant, deixa sense resoldre el que nosaltres creiem que és fonamental, i és la necessitat que la vida, que està demostrant una sèrie de coses, que hi ha condemnats per motius d'opinió, de consciència o per motius polítics, aquesta realitat, sigui contemplada legalment, perquè és l'única via real per resoldre els problemes: és que la vida i les lleis vagin en la mateixa direcció; si no, difícilment estarem en condicions de resoldre-ho.

Moltes gràcies.

Perdoni, senyor President, perquè m'he passat una mica, però a la «retornada» intentaré ser..., no acabar el temps.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sánchez. Per contestar la interpel·lació, té la paraula l'Honorable Conseller de Justícia, senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Senyor President, senyores i senyors diputats... Diputat autor de la interpel·lació, em permetrà que comenci a contestar expressant la meva sorpresa sobre tot el que ha manifestat des de la tribuna, perquè no guarda..., no té la més mínima relació amb l'enunciat de la interpel·lació, tal com el publica el *Butlletí del Parlament.*

Segons el *Butlletí*, vostè interpel·la el Consell Executiu —naturalment, el Consell, no la Cambra— sobre els motius de captenIment —jo suposo..., jo salvava aquest error: suposo que quan es diu: «motius de captenIment» vol dir: «propòsits de captenIment»— del Consell Executiu vers les mesures del Ministeri de Justícia del Govern central i de les repercussions a Catalunya referents a la política de presons. Jo no he sentit ni que vostè mencionés les mesures del Ministeri de Justícia ni, en cap moment, quina és la interpretació, o el captenIment, o els propòsits d'aquest captenIment del Consell Executiu en relació amb aquestes determinades mesures.

Jo pensava que vostè podia parlar de la política de dispersió dels «etarres» o dels «grapos», que podia parlar dels trasllats de presos, del decret de l'any 84, de la..., etcètera, però realment vostè toca una temàtica que jo no vull dir que no sigui important, i no vull dir que no sigui interessant —i jo l'he escoltat amb particular atenció—, però que defuig el tema de la interpel·lació. I jo m'atreviria a dir més: no solament defuig el tema d'aquesta interpel·lació, sinó que no és, tècnicament, una interpel·lació. Vostè, jo penso que ha equivocat la via parlamentària per donar fórmula, contingut formal, a la seva preocupació, relacionada, evidentment, amb el pres, amb l'estatut del pres, amb les diferents possibles diferències entre presos, per raons, doncs, de la seva acció motivadora de la repressió o de l'empresonament. Jo penso —i perdoni, senyor Sánchez, no és pas el meu propòsit tractar de donar-li cap lliçó: li parlo amb tota la cordialitat i respecte—, jo penso que vostè havia d'escollir la via..., no ho sé..., de la proposició no de llei, o de la resolució, però no la de la interpel·lació, perquè vostè interpel·la el Govern, a més a més, sobre una sèrie de qüestions que estan absolutament al marge de les nostres possibilitats i de les nostres competències. De totes maneres, jo tractaré de fer un esforç per correspondre, doncs, també, al que ha fet vostè i a la lícita preocupació sobre aquests temes.

Començaré per dir-li que les dades que vostè ha donat sobre la situació de les nostres presons l'any 88 són bastant aproximades. Naturalment que no hi ha penats preventius..., és a dir, hi ha condemnats i hi ha preventius, però les hi actualitzaré al dia d'avui, pràcticament. Al dia d'avui, hi ha, a les presons de Catalunya, quatre mil set-cents presos i escaig, dels quals, apro-

ximadament, també —parlo de memòria, senyores i senyors diputats, perquè, precisament, doncs, com que no pensava que la interpel·lació anés per aquest camí, no he demanat aquestes dades, avui, però les tinc bastant al cap—, d'aquests 4.700 o 4.750 presos que hi ha avui a Catalunya, aproximadament un 47% són preventius i un 53% són condemnats. Proporció, per altra part, doncs, molt particular —particular a Catalunya i, en general, a tot l'Estat espanyol—, perquè és una proporció insòlita dintre d'Europa, on hi ha molt menys preventius que condemnats, per regla general: per exemple, ahir tenia a les mans xifres de la Gran Bretanya, i allà hi ha un 28, un 29, potser un 30% de preventius per un 70% de condemnats, i les xifres són més baixes encara, hi ha una major diferència, en aquells països on l'administració de justícia és més àgil.

Bé, aquesta és la situació actual. També puc dir-li —vostè ho demanava— que els estrangers que hi ha avui a les presons de Catalunya són al voltant de set-cents, dels quals la gran majoria, o una majoria important, són sud-americans, i, d'una manera més marcada, colombians —és el problema de la droga. I, així com dels estrangers li puc donar una xifra —continuant parlant de memòria, però una xifra bastant aproximada, perquè hi ha una gran facilitat a detectar-los—, pel que fa, en canvi, referència als espanyols no catalans —en fi, que tots tenen el mateix document d'identitat—, residències moltes vegades molt variables, molt canviables, és molt més difícil d'establir aquesta proporció, però jo diria que, amb un clar arrelament fora de Catalunya, i de condemnats —no en general de preventius i condemnats, sinó de condemnats—, amb un clar arrelament fora de Catalunya i, en canvi, doncs, complint condemna a Catalunya, jo penso que no arriben al centenar. De totes maneres, és una xifra, com li dic —aquesta, no la dels estrangers, aquesta—, molt dubtosa i de difícil precisió, i més parlant —com ho faig— absolutament de memòria.

L'augment dels presos és cert: any rere any va incrementant-se la xifra de preventius i condemnats. Aquí, vostè ha afinat —té bona informació—: és aproximadament de prop d'un 5% acumulatiu, l'augment que es va produint de presos. En canvi, jo penso que exagera quan parla de l'augment de les dones. És realment més marcat que el del conjunt, de la mitjana, de la població homes i dones, i, naturalment, encara més, doncs, si separem..., deixem els homes sols. I, sobretot, si calculem els adults, perquè es dóna la curiosa i a la vegada, doncs, agradable circumstància que la xifra de reclusos, pel que fa referència als joves, que són els compresos entre els 16 i els 21 anys, es manté molt estable i gairebé amb tendència a disminuir. Jo diria que l'augment de la xifra de recluses femenines és actualment de prop..., es produeix, aquests últims anys, prop d'un 9%, aproximadament. Cosa que, a més a més, en xifres absolutes, no és massa, doncs, alarmant, atès que el total de dones recluses en aquests moments no arriba a quatre-centes.

Bé, vostè parla després que no existeix distinció entre insubmisos, titllats de delinqüents, o altres tipus de possibles empresonats: vostè ha parlat concretament dels expropiats de Montagut, ha parlat de delictes d'opinió, de delictes polítics... Bé, jo penso que tot això són observacions que vostè fa, que responen —a més a més, vostè ho ha dit— no solament a una idea personal, individual, ni tan sols de grup parlamentari, sinó que vostè es fa ressò d'una preocupació existent en un sector del país, però sobre fets sobre els quals jo no li puc fer cap valoració, perquè, òbviament, són temes que excedeixen de les competències del Govern de la Generalitat de Catalunya i de la Conselleria de Justícia, en nom dels quals jo estic en aquesta tribuna, i que, per tant, m'escapen absolutament. Sí que, en canvi, no tinc inconvenient a fer-li algun comentari purament... i donar-li informació, sense que jo em pronunciï en un sentit ni en un altre, sobre algunes de les coses que vostè ha afirmat aquí, concretament quan ha parlat..., tocant una altra temàtica, ha parlat de la situació —i a més a més ha donat noms concrets— de determinats presos catalans.

Bé, vostè ha donat uns noms, dient que es troben situats en presons de Catalunya, i efectivament així és, són presos que estan condemnats i que compleixen..., que han estat condemnats per l'Audiència Nacional i que compleixen..., l'anomenada Audiència Nacional, i que compleixen condemna a Catalunya. Ha donat altres noms que jo, si no estic equivocat, doncs, no són condemnats. Per exemple, vostè ha mencionat concretament els senyors Canet i Datzira: han estat efectivament penats, han estat condemnats, però han prestat recurs contra la sentència, aquest recurs es troba davant del Suprem i, per tant, tècnicament —tècnicament, almenys—, tenen la conceptuació de presos preventius. Bé, i tots els altres, els noms que m'han sonat, que vostè em donava, són tots presos preventius.

Jo li faig aquesta observació —ja li he dit que no em pronuncio en cap sentit, simplement l'informo— perquè, si bé les lleis, la Llei General Penitenciària, el Reglament, i fins i tot el Decret del 84, estableixen aquesta distinció entre pres preventiu i pres condemnat, i es considera que el preventiu ha d'estar reclòs, quan està en presó preventiva, o quan està pendent de judici, ha d'estar en una presó propera al lloc on ha de ser jutjat, per facilitar la tasca del jutjat, les comunicacions entre el pres i el jutge, o el tribunal, i amb l'advocat que ha d'actuar davant del tribunal —i que ha de ser, lògicament, resident o col·legiat en el partit corresponent—, i no, en canvi, en els condemnats que ja han tingut el seu contacte amb l'Administració de Justícia i que, doncs, simplement els queda complir la pena imposada, que s'estima que l'han de complir en el seu lloc d'arrelament familiar, social, en la seva anterior residència, perquè això facilita —i és cert— la seva reinserció social.

Bé, feta aquesta distinció... Aquesta és, almenys, la Llei actual, sempre susceptible de ser canviada, però a la qual, mentre no es canviï, ens hem de temperar... Tinc el senyal que he d'acabar, i acabo dient-li, de totes maneres, que, feta aquesta distinció, i atesa la Proposició no de Llei que ahir —per unanimitat, crec— va aprovar la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, i encara que el que jo ara diré afecta tot el Govern i que el Govern no coneix encara, oficialment..., o no s'ha reunit després que aquesta Proposició fos adoptada, jo no dubto que el nostre Govern —i en aquest sentit, doncs, jo sí que em pronuncio com a Conseller de Justícia— assumirà aquesta Proposició i, per tant, que prosseguirà les gestions que està fent —no obstant aquesta distinció a què jo he fet referència, de preventius i condemnats— perquè els presos catalans, estiguin subjectes al tribunal que sigui, i qualsevol que sigui, sense distinció, la causa del seu empresonament, vinguin i siguin traslladats a Catalunya, gestions que estem fent des de fa uns mesos i, doncs, que amb més motiu, ara, vista la unànime posició d'aquesta Cambra, doncs, prosseguirem.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Vol fer rèplica, el senyor Sánchez? *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, amb molta brevetat... Senyor Conseller, vostè té una certa raó quan em planteja el tema aquest dels preventius, però no tots els que estan en aquesta situació coincideixen, perquè Núria Cadenas, si és que no m'equivoco, està a Saragossa i està condemnada, si és que no estic equivocat, i, per una altra part, hi ha en Joan Sànchez i Fidel Sànchez, que tenen el judici el 14 de maig del 1991 —hi ha molt de temps, i hi ha confirmació del judici—i estan a Madrid, quan podrien estar més a prop.

Però, al marge d'aquestes puntualitzacions, que no significa una contradicció a l'opinió que vostè ha dit, jo crec que, en definitiva —i això sí que és motiu d'una interpel·lació, senyor Conseller—, en definitiva, el que estem discutint és si aquestes dificultats reals, objectives, que ningú discuteix, de les estructures judicials, en aquests moments —i, això, jo crec que és una opinió molt generalitzada, que hi ha dificultats i hi ha problemes—, si aquests problemes de l'estructura judicial es resolen en la direcció d'adequar-se a la realitat de la vida. Aquest és el gran problema. I la realitat de la vida expressa noves situacions, com aquestes que jo he expressat.

I aquesta voluntat nostra, que es resolgui en la direcció d'apropar-se a la realitat, vol dir, des del nostre punt de vista, necessàriament, una concepció més descentralitzada de l'aplicació de la justícia. I aquesta idea d'una sola Audiència Nacional que pot jutjar des de Madrid és una concepció que seria bo començar a discutir i començar a plantejar. I vostè ha de reconèixer, senyor Conseller, que aquestes idees, que són de caràcter polític general, sí que són motiu d'interpel·lació, perquè és discutir opinions de caràcter polític general, de les opinions que té el Consell Executiu i de les que poden tenir els grups parlamentaris, perquè d'aquesta discussió, i en funció de les possibles mocions, es pugui anar avançant en la direcció de resoldre els problemes concrets que tenim en aquests moments, a què jo he fet referència, i que —ja dic, al marge de la interpretació que cada un de nosaltres en podem fer— la veritat és que la vida és tossuda, i aquesta tossudesa de la vida, doncs, expressa que, a més del que en podríem dir delinqüència en el sentit normal del terme, hi ha altres formes tipificades que no han de ser estrictament això.

I, per últim, una qüestió, i és que aquesta Resolució aprovada per la Comissió del Parlament de Catalunya, sobre el tema que els presos de Catalunya puguin estar a Catalunya, jo m'alegraria molt que el Consell Executiu faci la gestió que possibiliti això i, a més, puc dir que estic convençut que la farà, estic convençut que la farà i que, en funció d'aquestes coses, les pròximes discussions, podrem anar una mica més al concret, en el sentit de com i de quina manera podem anar en la direcció de resoldre aquests problemes.

Moltes gràcies, i crec que he estat breu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. L'Honorable Conseller vol fer contrarèplica: té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies. Breument, també.

En primer lloc, una vegada més, senyor Sánchez, li vull donar informació que vostè demana, i que les dades que vostè ha donat no són gaire precises. La senyora Núria Cadenas es troba, efectivament, a la presó de Saragossa, però no és una presa condemnada, és preventiva, està pendent de judici i la seva situació és molt peculiar, perquè es trobava en una presó de Madrid, on hi ha l'Audiència Nacional, que és el tribunal que l'ha de judicar, i, curiosament, tot i que ella va demanar el trasllat a una presó catalana, i que nosaltres hem donat oficialment per escrit suport a aquesta petició, el motiu que podia servir per no accedir-hi és dir que és una preventiva, i, encara que l'Audiència Nacional té jurisdicció sobre tot l'Estat i, per tant, podia ser traslladada a Catalunya sense extreure-la de la jurisdicció en el territori jurisdiccional de l'Assemblea Nacional —perdó, de l'Assemblea...: de l'*Audiència* Nacional—, podia ser, de totes maneres, aquesta, una motivació de la negativa, de dir: «Encara que tingui jurisdicció en tot l'Estat, l'Audiència Nacional es troba a Madrid i, per tant, els presos preventius pendents de judici a l'Audiència Nacional han d'estar a Madrid». Però, curiosament, ha estat treta de Madrid, va ser traslladada a Múrcia i avui ho és..., està avui a Saragossa. Realment, sí que és una situació peculiar, que l'Administració penitenciària central accepti que no es trobi a Madrid, al costat del tribunal que l'ha de jutjar, i en canvi no la traslladi a Catalunya —que és on ella ha demanat, i on sap, perquè així ho hem fet saber, que l'Administració penitenciària catalana accepta el trasllat, acceptaria, doncs, el trasllat, i custodiar-la en una presó d'aquí— i l'enviï primer a Múrcia i després a Saragossa.

Bé, vostè ha dit, ha continuat, doncs, amb uns temes que jo crec que són d'ordre legislatiu, temes legislatius: no pot demanar els propòsits de capteniment del Consell Executiu, perquè el Consell Executiu no legisla, sinó que compleix i executa les lleis. Ara vostè ha fet una última referència, i ha expressat —i jo li ho agraeixo— el seu convenciment que el Govern de Catalunya complirà aquesta Proposició aprovada ahir per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Efectivament, jo espero que també serà així, i li puc dir que ja ens hi hem anticipat, perquè ja a finals de l'any 89 —devia ser el mes de novembre— ens vam dirigir a l'Administració penitenciària central proposant..., i aprofitant precisament el cert respir que ens donava la posada en funcionament de la presó de Quatre Camins, proposant el trasllat a Catalunya de presos catalans que haguessin demanat el trasllat, que fossin condemnats i que tinguessin arrelament a Catalunya, si bé també indicàvem la conveniència que els que nosaltres tenim amb arrelament fora de Catalunya fossin, a la inversa, traslladats a les presons de l'Estat on tenen ells més pròxima la residència d'ells. I assumíem —i, a més, ho dèiem d'una manera expressa—, assumíem la possibilitat —perquè respon una mica a les dades que tenim— que vinguessin en major nombre catalans a Catalunya que no no-catalans que fossin traslladats a altres terres d'Espanya. Aquesta iniciativa nostra ha trobat algunes reticències, però en realitat ha iniciat i està en curs un procés —jo diria de goteig, encara— de trasllat de presos catalans a Catalunya i de no catalans a les presons properes als seus llocs de residència, que jo els xifraria potser avui en uns quinze o vint, els que han vingut de fora de les presons de l'Estat, de l'Administració central, a Catalunya i en una xifra inferior als que han estat traslladats d'aquí a fora de Catalunya. I, a més a més, quant a uns presos concrets, amb noms i cognoms, que han demanat el seu trasllat, són en presons fora de Catalunya; entre ells, com ja he mencionat, el cas concret de la Núria Cadenas i d'altres que estan en presons fora de Catalunya, normalment a Alcalá-Meco, que han demanat el seu tras-

llat a Catalunya i que ens han fet conèixer que l'havien demanat, amb el prec, amb la petició que ens interesséssim per aquest trasllat.

No obstant ser presos preventius, i no obstant la possibilitat que se'ns oposi aquesta raó del seu caràcter de pres preventiu, però tenint en compte el seu arrelament a Catalunya, la petició que ens han formulat i a més a més aquest caràcter, doncs, jurisdiccional de tot l'Estat que té l'Audiència Nacional, nosaltres hem fet la gestió oportuna a Madrid, que per ara no ha tingut resposta.

Res més. Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Ara haig de demanar l'assentiment de la Cambra per passar al punt onzè de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre els complexos urbanístics esportius, que formularan els diputats senyors Esteve Tomàs i Manuel Nadal. Hi ha l'assentiment? *(Pausa.)* Molt bé, doncs, qui és, el senyor Esteve Tomàs o el senyor Nadal? *(Pausa.)* Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els complexos urbanístics esportius

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, agrair-los poder substanciar aquesta interpel·lació en aquest moment, que la formulem de mutu acord amb el senyor Conseller, en aquestes hores en què hi ha, jo diria, molt poca assistència. Però, tot i així, el tema és important i crec que hauré d'emprar tot el temps necessari d'una interpel·lació.

Aquest tema que planteja el Grup Socialista és la qüestió de com vulnerar el planejament urbanístic, de com poder construir en sòl no urbanitzable, amb l'excusa de construir unes instal·lacions esportives, que llavors aniran acompanyades, sovint, d'una urbanització que serà venuda a preu de mercat.

Ens trobem amb quatre casos paradigmàtics d'aquest procés. Són els casos dels camps de golf, dels ports esportius, de l'aparició del fenòmen de les *mobile home* en els càmpings i també els de les estacions d'esquí.

Aquests quatre casos són quatre casos —ho repeteixo— en què el que abans era sòl no urbanitzable, a través d'una petició de fer una instal·lació esportiva, es concedeix la instal·lació esportiva i la majoria de vegades una urbanització que l'acompanya per fer rendible aquesta instal·lació.

Que quedi clar que el Grup Socialista és partidari que a Catalunya es facin camps de golf, es facin ports esportius, es facin càmpings de qualitat i hi hagi estacions d'esquí, però el Grup Socialista no està d'acord amb el procés que s'està portant a terme avui a Catalunya; procés que es caracteritza per l'agressivitat i la discrecionalitat amb què es permet en uns casos fer una estació d'esquí o un port esportiu, o un camp de golf i en altres casos es denega, en condicions similars. No hi ha un plantejament de per què es fa una cosa o no se'n deixa fer una altra. I, a més, el que és més greu per al Grup Socialista és que aquesta política, que potser analitzada cas per cas, municipi per municipi és raonable perquè dóna vida econòmica a un poble, dóna activitat, dóna possibilitats de desenvolupament en determinades àrees i, fins i tot, en el cas de les estacions d'esquí en àrees més o menys deprimides; analitzat cas per cas —ho repeteixo— segurament tots els casos són raonables, però l'acumulació, la suma dels casos, provoca el que nosaltres considerem que a Catalunya és un efecte perjudicial en aquests moments.

Analitzem els diversos temes: camps de golf. Avui dia hi ha a Catalunya deu camps de golf en funcionament, trenta-un en construcció o en projecte molt avançat i disset, com a mínim, projectes més o menys anunciats. Ens n'anem a una xifra d'una seixantena de camps de golf. El Consell Executiu, a través del Conseller Alegre o a través del Conseller Molins, ha anunciat que a Catalunya la xifra estimada òptima de camps de golf serà de quaranta. Bé, potser se'n deixaran fer... quaranta com a màxim, però de moment hi ha projectes per a seixanta. Per tant, aquí ens trobem ja amb unes decisions a prendre: quants camps de golf deixarem fer i quins deixarem fer i quins no deixarem fer. Però, és clar, tots aquests camps de golf són construïts —o la major part, no diríem tots— sota el que anomenem la fórmula del golf-urbanització. Veiem alguns casos: Sant Esteve Sesrovires, que aquests dies està fent grans anuncis a tots els mitjans de comunicació: «compri una parcel·la, compri un forat, compri un llac, compri unes muntanyetes»; 700 parcel·les; Mont-roig, el «camp del món», 400 xalets; la Roca del Vallès, 250; Garriguella, 250; Caldes de Malavella, 360 habitatges; Porqueres, 275, 225 —aquest és un projecte ja oblidat—; el projecte més o menys anunciat de Reus i Tarragona, la «platja d'Europa», uns 600 habitatges. És a dir, normalment es fa la fórmula d'urbanització - camp de golf.

Però, és clar, a més d'aquestes urbanitzacions de camps de golf, tenen altres problemes: moltes d'elles s'anuncien, ho he dit ja, en sòl no urbanitzable, però a més en alguns casos en paratges protegits. I així podríem veure com el projecte del Brull, al Montanyà, afecta la zona del Montseny; el projecte de Viladecans afecta el que era una zona de reserva del delta del Llobregat, que a través d'un decret del Consell Executiu es va reduir la zona protegida i allà es fa un projecte de camp de golf; el projecte de Porqueres afectava el parc i l'estany de Banyoles; el de Torroella de Montgrí afecta el massís del Montgrí; el de Santa Cristina d'Aro, Mas Aymerich, el parc de les Gavarres; hi ha un projecte al Port de la Selva, al cap de Creus; hi ha un projecte a Camprodon, en construcció molt avançada, que afecta una zona protegida pel Pla d'Ordenació Municipal i que el grup municipal socialista d'aquella població ha impugnat. També hi ha camps de golf que ocupen zones verdes municipals; en aquest cas ens trobaríem un projecte a Vidreres, promogut pel Mas Flacià, en què dos dels seus forats estarien en zones verdes públiques municipals, molt properes a l'escola, terrenys que servien per ampliar l'escola; a Matadepera, 14.000 metres quadrats de terreny públic, doncs, són concedits al camp de golf perquè pugui fer aquest camp de golf.

Un altre problema, en els camps de golf, que ja ha estat anunciat en aquesta Cambra, el tema de l'aigua, un tema important. En concret hi ha un d'aquests camps de golf construïts, el més important, potser, el de Caldes de Montbui —o en fase molt avançada— promogut a iniciativa japonesa, que, en una determinada fase de la seva construcció va haver de paralitzar les obres perquè no hi havia prou aigua ni per alimentar el municipi en aquell moment. Queda clar, per tant, que la construcció d'un camp de golf afecta el subministrament d'aigua de les

poblacions, que és cert que el Consell Executiu o el Departament de Política Territorial o les comissions provincials d'urbanisme normalment condicionen l'aprovació del camp de golf al fet que estigui solucionat el subministrament d'aigua. Però ens trobem que, tot i així, aquest subministrament d'aigua s'ha de sostreure d'altres subministraments, i no sempre el subministrament d'aigua s'obté de fonts —diguem-ne— molt riques. Per exemple, ens trobem que el camp de golf de Lloret de Mar buscava l'aigua en la conca de la Tordera, conducció ja construïda, i tots sabem que la Tordera és un aqüífer declarat sobreexplotat.

Per tant, ens trobem que els camps de golf tenen un problema molt important a resoldre, que és el cas de l'aigua. Ja vam explicar aquí, en aquest Parlament, que un camp de golf en consumeix de 2.000 a 4.000 metres cúbics al dia —aquí tenim el projecte del Masnou, que té una concessió de 2.000 metres cúbics; el projecte del camp de golf de Sant Julià, al cantó de Girona, consumeix 4.000 metres cúbics al dia—; per tant, de 2.000 a 4.000 són les xifres que nosaltres hem obtingut —el de Caldes de Malavella serien 3.000—; una persona consumeix uns 200 litres al dia, 0,2 metres cúbics. Per tant, tenim que un camp de golf consumeix com 10.000 persones. Si hi ha 40 camps de golf que seran permesos a Catalunya, vol dir un consum equivalent a unes 800.000 persones, més del 10% de la població de Catalunya.

Molt bé, els camps de golf els justificaran vostès dient que volen fer un turisme de qualitat; hi estem d'acord, turisme de qualitat, però ja he dit que la nostra queixa és en el mecanisme i és la queixa també en la discrecionalitat i en la falta de planificació.

Però ara ens trobem, per exemple, el cas dels càmpings, les *mobile home*. Les *mobile home* són aquestes grans caravanes que veiem en les pel·lícules americanes que resulta que s'estan posant en molts de càmpings de Catalunya. El Cap de Servei de Comerç, Consum i Turisme de Girona, senyor Manel Ibars, en unes declaracions aparegudes a *La Vanguardia*, el 17 de maig, d'aquest any, deia: «si el nombre de *bungalow* o *mobile home* és molt alt, el càmping es converteix en una urbanització encoberta. Doncs, ens trobem avui a Catalunya que hi ha càmpings que tenen 300 *mobile home* ; càmping de Castell Montgrí, Torroella de Montgrí, 300 *mobile home*; càmping Rimbau, 100 *mobile home* —Platja d'Aro—; càmping Vall d'Aro, 100 *mobile home*.

Per tant, ens trobem que aquí hi ha processos encoberts d'urbanització. Nosaltres entenem que hi ha d'haver *mobile home*, però han d'estar, d'alguna manera, controlades. I el decret, fet de l'època del senyor Molins com a Conseller, deia: «les *mobile home* es podran tolerar fins a un 30% de la superfície del càmping, però hauran d'estar gestionades» —gestionades— «pel titular del càmping.» Avui dia a Catalunya el 50% de les *mobile home* són gestionades per propietaris estrangers, per *tour-operators* estrangers. Per tant, no s'està complint el Decret. Tenim, per tant, un cas d'un procés de barraquisme de la nostra oferta turística, que ens obligarà a exigir que, d'alguna manera, a poc a poc, el Decret fet a l'època Molins sigui modificat.

Però és que, a més, el Decret anterior on ens explicava què era la fórmula càmping, ens deia que s'exigia que les instal·lacions no fixes d'un càmping —les tendes, les *roulottes*— havien d'estar un màxim d'onze mesos en el lloc. I això ja no és el cas de les *mobile home*; vostès passegin pel Maresme, passegin pels càmpings de Catalunya i veuran que avui aquestes instal·lacions, les *roulottes* han perdut les rodes, per tant, ja no són mòbils, no es retiren mai; s'ha parcel·lat la zona de davant de la *roulotte* o de la tenda; s'ha enjardinat, i allò és una petita finqueta llogada per vida a aquesta gent. Estem provocant, per tant, un barraquisme d'unes zones, i podria ser que en el futur a Catalunya passi el que ja passa avui a Andorra, que en molts de casos a Andorra els càmpings estan essent utilitzats, les *roulottes*, en aquests càmpings, pels treballadors estrangers, per viure tot l'any allà.

Bé, ens trobem, per tant, amb uns mecanismes encoberts d'urbanitzacions en sòl no urbanitzable que necessiten una acció correctora del Consell Executiu; que la principal crítica que fem nosaltres és a la discrecionalitat sobre per què fem en uns casos sí, en uns altres casos no, entenent que, cas per cas, segurament, tots són justificables; però la suma d'efectes negatius de camps de golf, ports esportius, que podrem comentar en la rèplica, etcètera, pot provocar a Catalunya un efecte perjudicial que caldria corregir.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. L'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Moltes gràcies, senyor President. Agrair també d'antuvi la gentilesa de la Mesa i de tota la Cambra per acceptar la tramitació en aquest moment d'aquesta interpel·lació *(remor de veus)...*, de tota la Cambra present *(remor de veus)...*, i òbviament també agrair-ne la presència.

Bé, en l'exposició, l'Il·lustre senyor Diputat interpel·lant planteja fonamentalment un problema, un problema real que matisaré en el sentit que ell ho planteja de dir: «la vulneració del planejament urbanístic a través de quatre mecanismes: el dels camps de golf o aprovacions de camps de golf, el dels ports esportius, les estacions d'esquí i les *mobile home* dels càmpings.» Després, en la seva explicació, ha fet un aprofundiment en el tema dels camps de golf i de les *mobile home*, i només de passada, o pràcticament, no ha tocat el tema de les estacions d'esquí i ports esportius, que, com ell deia, doncs, a la rèplica estaré a la seva disposició per comentar-los, també.

Però vodria començar, com deia, pel tema, pel plantejament. Parla de «vulneració del planejament urbanístic» i addueix, per afirmar-ho, el fet que moltes d'aquestes actuacions —no totes, algunes d'aquestes actuacions— es produeixen sobre sòls no urbanitzables. Òbviament, el planejament és dinàmic, i de fet molt bones de les àrees urbanes avui no eren sòl urbà fa deu anys en el planejament justament anterior.

«Vulneració del planejament urbanístic» vol dir fer quelcom prohibit en el planejament, i aquest no és el cas de cap de les instal·lacions, a què ell fa esment, aprovades pel Govern. Quan s'aprova una instal·lació es canvia i es modifica el planejament d'acord amb els continguts del mateix planejament. A partir d'aquell moment, aquell sòl ja no és no urbanitzable sinó que, a través del procediment de modificació del pla general, previst en la nostra Llei, aquell sòl ja no és no urbanitzable i, per tant, no existeix vulneració del planejament urbanístic. Per això en voldria fer esment, perquè, com dic, el planejament és dinàmic per definició, no és estàtic, i tot el planejament de tots els municipis de Catalunya tenen aquest dinamisme. Per tant, només es tractaria de vulneracions quan es faci quelcom prohibit en el planejament.

Però si a l'hora que s'aprova aquell pla parcial o aquella actuació determinada es modifica, es fa un procediment de modificació del planejament general, a partir d'aquell moment no existeix ja vulneració del planejament urbanístic.

A partir d'aquí, el tema dels camps de golf, certament. Els camps de golf, per la seva dimensió —normalment són actuacions, com a mínim, de 45 hectàrees, normalment entre 60 i 80 hectàrees—, no caben dintre els sòls urbans; és impossible. Ni els urbanitzables dels plans urbanístics normalment poden tenir aquestes dimensions. Per tant, són usos a instal·lar en sòl no urbanitzable. Reforça aquesta precisió el fet que el camp de joc reprodueix un espai natural de prats i màquies boscoses.

Aquests usos són d'interès, no tan sols per a la població, per a la pràctica esportiva, sinó també pel seu efecte sobre la preservació d'àmbits urbans i rurals. L'atorgament es fa atenent els efectes sobre els conreus, el creixement urbanístic i els boscos consolidats; també, les disponibilitats d'aigua de la finca, segons el balanç hídric de l'indret i la reutilització de les aigües provinents de les plantes de tractament d'aigües residuals són elements crítics per al seu atorgament.

L'Il·lustre senyor Diputat davant aquesta Cambra ja va fer esment d'aquest fet; avui ha tornat a repetir-ho, avui surt un article on repeteix aquestes argumentacions i ell mateix ho ha dit aquí: no s'atorga ni una sola autorització d'implantació d'un camp de golf sense tenir ben clara d'on es nodrirà d'aquest recurs imprescindible per al reeiximent d'una implantació de camp de golf com és l'aigua. Després tindré oportunitat de revisar un per un tots els casos en els quals s'han donat aprovacions d'aquestes instal·lacions.

Els espais protegits per planejaments especials o declaracions de parc nacional queden exclosos d'aquesta destinació. Les demandes són seleccionades per la qualitat del planejament i per la solvència del projecte, i aprovades considerant l'oferta comarcal global que hi ha per a aquest ús, o la possibilitat d'ubicar-los en altres nuclis i, per tant, amb criteris d'homogeneïtzació relativa del territori.

Quan incorporen un planejament residencial —que, com veurà, no és..., és en percentatge inferior a la mitjana; és a dir, hi ha exactament vint-i-una aprovacions de les quals onze sense aprofitament urbanístic i deu amb aprofitament residencial—, aquest ha de ser sempre un ús subsidiari, sense ultrapassar mai la proporció de tres habitatges per hectàrea; ni una sola d'aquestes autoritzacions s'ha fet en percentatge superior als tres habitatges per hectàrea. I ha d'urbanitzar-se un cop el camp de golf estigui construït i en funcionament. De fet, alguns dels intents de construcció de camp..., de tramitacions de camps de golf estan aturats precisament per no tenir, diguem-ne, els responsables urbanístics la seguretat que, com podria succeir —gràcies a Déu és el mínim de vegades—, aquest fos un subterfugi precisament per urbanitzar sòl no urbanitzable. I, per tant, s'introdueix aquesta obligatorietat que no pugui urbanitzar-se fins que el camp de golf estigui construït i en funcionament.

L'emplaçament d'aquest ús és habitualment en forma d'hotel o «aparthotel» per forçar una ocupació oberta i intensa de la instal·lació i facilitar la inserció en les mesures de millora de l'oferta turística —el senyor Diputat hi feia referència—, i aquesta és, òbviament, una de les raons fonamentals, no l'exclusiva, no l'única, però sí la millora —una de les importants—, la millora de l'oferta turística. També, òbviament, la millora dels indrets per a implantacions de segones residències.

L'emplaçament es fa en llocs separats del camp de joc per tal d'impedir que l'emmurallin i situats en els llocs —a l'emplaçament urbanístic, em refereixo—..., es fa en els llocs separats del camp de joc per tal d'impedir que l'emmurallin, i situat en els llocs de menys impacte sobre el bosc i amb una relació més fàcil amb els sòls urbans i urbanitzables adjacents.

Revisant aquestes vint-i-una autoritzacions, a les quals jo li feia referència: Camprodon, nou forats, sense aprofitament urbanístic, aigua de font de la mateixa finca; per altra banda, està situat en una zona on la pluviometria és suficient per mantenir els prats. El Brull, al qual ha fet referència l'Il·lustre senyor Diputat, divuit forats, sense aprofitament urbanístic, aigua de fonts de la mateixa finca, pluviometria suficient, excepte durant tres mesos l'any. A Gualta, al Baix Empordà, divuit forats; només hotel i «aparthotel»; aqüífer del Daró i del Fluvià, situat a la mateixa finca. Taradell, nou forats amb quatre habitatges i creixements de l'actual nucli; té un aqüífer propi. A Medinyà i Sant Julià de Ramis —al qual ha fet referència també l'Il·lustre senyor Diputat—, divuit forats, tres-cents seixanta habitatges unifamiliars en construcció; aqüífer propi de la riera Guilana? Platja d'Aro, divuit forats, sense habitatges; compensacions en la urbanització preexistent del Masnou. Sitges, ampliació del golf existent amb sis nou forats, sense habitatges; depuradora de Sitges, recursos hídrics provinents de la depuradora de Sitges i de la riera de Miralpeix. Lloret —al qual també ha fet referència l'Il·lustre senyor Diputat—, divuit forats, sense habitatges; promoció dels hotelers, Camí de l'Àngel, portada d'aigües municipals més la depuradora de Lloret, que inicia la construcció aquests dies. La Molina, divuit forats; no solament no hi ha aprofitaments urbanístics sinó que redueix els habitatges del sector de SuperMolina ja aprovats en planejament; captacions pròpies i pluviometria suficient a la zona. Sant Esteve Sesrovires, divuit forats, sense habitatges —sense habitatges. El Pla general presentat incorpora un nucli residencial com a creixement del poble; aigua de la depuradora de Martorell. Sant Cugat del Vallès: autoritzada l'ampliació de nou forats més; trenta-sis habitatges. Sant Cugat-Rubí, camp que intentem com a promoció pública amb terrenys de l'Institut Català del Sòl sense habitatges; aigua i mina de Rubí i pous propis. Sant Feliu de Codines: divuit forats, seixanta habitatges; pou propi. Reus: divuit forats; cent vint cases unifamiliars més hotel; aigua de Riudecanyes i en el futur de la depuradora. Caldes de Montbui: divuit forats, trenta-sis habitatges unifamiliars; redueix de quaranta habitatges la urbanització de Can Regassó; autorització d'embassament provisional a la riera de Gallifa, que es retornarà a l'Ajuntament un cop feta la depuradora de Caldes —entenc que és un cas molt particular d'especial interès, a través del qual, gràcies a aquesta implantació, l'Ajuntament de Caldes ha solucionat el seu problema d'abastament d'aigües, a través de la construcció, pels promotors del camp de golf, de l'embassament. Alpicat, Lleida, divuit forats, sense habitatges. Puigcerdà, nou forats, trenta-sis habitatges unifamiliars, reg individualitzat i pluviometria de manteniment suficient a la zona, Cerdanya. Girona: la Bunyola, divuit forats; autoritzat però no tirat endavant. Mont-roig: promotors Beaumont, divuit forats, ja construït, aigües subterrànies de Mont-roig, dos-cents deu habitatges unifamiliars i hotel. Dintre del projecte del parc Busch està au-

toritzat un camp de golf de quaranta-cinc forats, dos-cents cinquanta-cinc habitatges, aigua de la depuradora de Vila-seca. La Roca, Can Villalva, divuit forats, cent-vint habitatges més hotel, aqüífer propi. Fins aquí, aquests vint-i-un són els camps de golf aprovats en els darrers temps, a més a més dels que ja existien quan vam rebre les competències; és a dir, a més a més del de Llavaneres, Vallromanes, Santa Cristina, Pals, Sitges, Prat, Sant Cugat, Puigcerdà i Tarragona. A partir d'aquí, existeixen en aquest moment en tramitació —molt avançada alguns d'ells— Garriguella, Caldes de Malavella, Llavaneres, Sant Vicenç de Montalt, Vallromanes i Calafell; i estudis que no han arribat a tramitar-se: Creixell, Navata, Cambrils, el Vendrell, la Roca, Santa Cristina d'Aro, Sant Pere de Ribes, Viladecans, Les i Banyoles.

Jo, en cap moment, he fet esment respecte al nombre de camps de golf que caben a Catalunya. Aquesta és —jo crec— una apreciació molt aventurada; depèn, en qualsevol cas, de la voluntat de tots nosaltres. Hi ha indrets, no pas poc importants —és prou coneguda a Califòrnia, la *Seventeen miles drive*; en aquell camí hi ha trenta-sis camps de golf en *seventeen miles*, en disset milles, no? Poc menys de trenta quilòmetres. N'hi ha en altres indrets: a la Costa del Sol n'hi ha molts.

Podem discutir molt respecte a si aquesta ha de ser o no la voluntat de tots nosaltres. El que jo sí que li puc assegurar és que tots els camps de golf surten com a voluntat d'un municipi determinat que veu en aquell camp de golf reeixir amb unes determinades possibilitats turístiques o de segones residències o, simplement, de la pràctica del golf, que, en cap cas, en aquest moment, està —es pot afirmar o es podria afirmar que hi ha una superexistència d'aquest tipus d'instal·lacions; al contrari, entenc que som encara deficitaris—..., que cap d'aquestes instal·lacions s'ha tramitat vulnerant la legislació urbanística, que totes elles han seguit tots els tràmits que el mateix planejament urbanístic contempla, de modificació de plans generals en els casos en què aquest ha estat necessari, i que, per altra banda —torno a dir-li-ho— no totes elles requereixen l'aprofitament urbanístic per fer-les possibles. Tant de bo tots els camps de golf poguessin sortir sense la necessitat d'aquests aprofitaments urbanístics. Però hi ha moltes vegades que l'aprofitament urbanístic és imprescindible per fer reeixir aquesta promoció.

Pel que fa al tema de les *mobile home*, l'Il·lustre senyor Diputat ha tingut la gentilesa de recordar que, en la meva època de responsabilitat en el Govern en altres àrees d'activitat, vam fer aquesta normativa precisament perquè som conscients de l'existència d'aquest problema. Avui es tracta, doncs, ja de fer complir una normativa, però el problema que existia ha estat tingut en compte dintre la legislació pel Govern. Per tant, hauríem —tots plegats— de col·laborar o intentar que es doni compliment a aquesta normativa. És un tema on la frontera entre el que és bo i el que no és bo i el que no s'ha de permetre és difícil de fixar; vàrem entendre que el 30% era un percentatge correcte, perfectament admissible que en comptes d'un 30, doncs, fos un 20 o que fos un 40, és molt difícil —ho torno a dir— posar la frontera, el que sí que cal fer és aquesta obligatorietat, que la gestió de les *mobile home* la porti el propietari del càmping i que no sigui propietat, de fet, d'un senyor que no és al càmping i que, de fet, a través d'aquest mecanisme, es fa propietari d'una parcel·la, ús prohibit per la legislació urbanística en els casos que vostè esmentava.

Per tant, absolutament d'acord: cal fer, cal donar compliment a la normativa que existeix feta pel Govern de la Generalitat.

Amb això crec que he intentat contestar i respondre les parts més importants de la intervenció de l'Il·lustre senyor Diputat. En qualsevol cas, estic a la seva disposició per a la rèplica.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Vol fer rèplica? *(Pausa.)* Doncs, té la paraula l'Il·lustre senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, tal com he dit, aprofitaré ara la rèplica per parlar d'altres temes que també em sembla que són importants.

Estic d'acord que la legislació urbanística no es vulnera, perquè es fan tots els tràmits legals per a la modificació del planejament; estem d'acord, per tant, amb la seva intervenció en aquest aspecte. El que passa és que, per exemple, el cas de les estacions d'esquí ens il·lustrarà com, moltes vegades, l'excusa de la instal·lació esportiva serveix per fer aquesta petició amb força per aconseguir la modificació del planejament urbanístic d'una població i poder aconseguir, per tant, unes plus-vàlues importants que donarien rendibilitat a aquestes instal·lacions esportives. La Tuca: sortia a *La Vanguardia* també fa pocs dies; la Tuca, una estació parada que té grans problemes: el seu promotor s'ha anat a queixar al Síndic de Greuges que l'Ajuntament no accepta una modificació del planejament que ell exigeix. L'Ajuntament i el promotor havien fet una societat mixta per fer 1.350 habitatges, que servirien per amortitzar la instal·lació de la Tuca.

Ens trobaríem el cas de Vaqueira. Aquest any hi ha hagut una crisi important de la neu; volen posar canons d'esquí; fan una assemblea a Salardú i diuen: escolti'm, 2.500 milions de pessetes per fer els canons, necessitem la requalificació de 4.000 o 5.000 places. I així ens trobaríem amb moltes altres estacions d'esquí.

Per tant, és cert que la instal·lació esportiva és una bona justificació, una bona coartada per demanar la modificació del planejament. És clar, i nosaltres no estem en contra que es faci; segurament moltes d'aquestes instal·lacions s'han de rendibilitzar, però del que ens queixem és que això es faci d'una manera discrecional i sense saber massa per què sí i per què no. I que, moltes vegades, si no ens aturem a reflexionar sobre aquesta problemàtica, podem estar fent moltes petites decisions que, a la llarga, siguin molt perjudicials; això, en termes econòmics, hi ha hagut algú que ha dit que Catalunya podria estar sotmesa al que se'n diu la tirania de les petites decisions. És a dir: moltes petites decisions que fan un efecte molt irrellevant en el paisatge, però la suma de moltes petites decisions d'efectes irrellevants pot convertir-se en un efecte desastrós. Nosaltres el que demanem és això; és a dir: escolti'm, parem-nos, reflexionem, planifiquem aquest tema, mirem on estem i no fem això que estem fent. És a dir que cada ajuntament pel seu compte o cada promotor pel seu compte, per resoldre el seu problema el promotor, l'ajuntament per donar activitat al seu municipi, molt legítimament demanen unes requalificacions que, a aquell municipi, segur que els comporta un benefici, però que pensant en la globalitat de Catalunya pot ser que ens portin un perjudici: ports esportius en el Maresme avui —tenim projectes de ports

esportius un cada cinc quilòmetres, per exemple. És un altre cas en què cada poble vol el seu port esportiu, i és molt legítim que el demani, però la suma de ports cada cinc quilòmetres està provocant un efecte negatiu a la costa del Maresme que fa que no existeixi costa.

Per tant, la conclusió que nosaltres plantejaríem: intentin reflexionar sobre aquesta qüestió, pensin que les aspiracions són legítimes, però pensin en Catalunya i no pensin en la petita problemàtica d'un petit promotor o d'un petit municipi —de tots els colors polítics.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. L'Honorable Conseller vol fer contrarèplica? *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Voldria fer esment, senyor Diputat, de dues coses. Un planejament existeix, per exemple, en el cas de les estacions d'esquí i en el cas dels ports esportius. Com vostè molt bé coneix, en ambdós casos existeixen unes zones estudiades, a través de plans específics, tant de zones esquiables com de zones adients per ubicar-hi ports esportius, i, per tant, el planejament de ports esportius, sempre —o gairebé sempre— d'iniciativa privada, com les estacions d'esquí, d'iniciativa privada —som en un país d'iniciativa lliure—, han de sorgir dintre d'una planificació general, perquè estan determinades, predeterminades, les zones esquiables, com estan predeterminades les zones del litoral en què es poden fer, en què no es poden fer i en què només sota determinades condicions es poden realitzar els ports esportius. Per tant, existeix planejament en aquests dos casos.

Però parem-nos a pensar per què, si aquesta és una activitat volguda, i normalment volguda —i vostè mateix reconeixia que lògicament volguda moltes vegades pels municipis, pel que signifiquen de creació de riquesa, etcètera, etcètera—, per què els planejaments, normalment, dels municipis, no contemplen aquestes figures. Doncs perquè són planejaments, perquè són actuacions, que les fan privats, i que és molt difícil predeterminar que un indret determinat pot ser utilitzat per un privat per fer un ús d'aquesta naturalesa, i que res condueix a fer la previsió mentre no existeix aquell promotor —que d'aquí ve el seu nom— que està disposat a promoure aquell indret com un camp de golf. I, normalment, per tant, sortirà sempre de la iniciativa d'un privat. I això no ens ha d'escandalitzar: és normal que així succeeixi.

No hi ha discrecionalitat en l'apreciació de les raons per les quals s'autoritza o no —abans he intentat llegir-li-ho, i crec que queda prou explícit amb el que he comentat—: l'atorgament es fa atenent els efectes sobre els conreus, el creixement urbanístic —per exemple, fixi's que normalment no es deixa en zones deslligades absolutament dels nuclis preexistents—, i tenint en compte també els boscos consolidats —si l'afectació dels boscos consolidats és forta no es deixa. És a dir, es tenen en compte aquelles... També les disponibilitats d'aigua de la finca..., la proximitat d'aigües residuals, etcètera, etcètera. Per tant, no és un ús discrecional.

Per tant, jo crec que existeix planificació, no existeix discrecionalitat, hi ha unes raons específiques i són actuacions que és molt i molt difícil, pel fet que vénen de la mà de promotors privats, preveure-les en qualsevol planejament.

Ha esmentat l'Il·lustre Diputat dos casos, i voldria fer..., voldria aprofundir una mica: Vaqueira i Tuca.

Vaqueira. No és que Vaqueira vulgui... per fer un aprofitament, o per pagar, per poder pagar les despeses. No: és que els fets demostren que només les estacions d'esquí que tenen zones residencials properes tenen èxit en el món d'avui. És pràcticament impossible aconseguir usuaris d'una estació d'esquí que la situïs, quant a dormitori, a més de vint, vint-i-cinc minuts; normalment, avui, la competència fa que pràcticament la gent vulgui sortir amb els esquís posats. De casa seva. I aquesta és la realitat: les estacions que funcionen són aquelles que han tingut la possibilitat d'establir nuclis residencials a peu de pista.

Vaqueira té autoritzat ja pel planejament realitzar uns aprofitaments urbanístics, i no els ha dut a terme perquè té l'oposició. I, a més a més, per raons que s'han de considerar. La Vall d'Aran: la Il·lustre Diputada *(referint-se a la I. Sra. Busquets)* avui prefereix probablement, doncs, que s'utilitzin les zones residencials de Vielha, per exemple, que no pas que s'utilitzin les de l'Alt Aran, situades a peu de pista. I aquesta és una dinàmica que és lògica que es produeixi, d'interessos contraposats, i que cal vetllar perquè es respectin els interessos de tots, que no sempre és fàcil —normalment, intentant mediar, que és l'acció que moltes vegades li correspon a l'Administració, reps la incomprensió dels uns i dels altres.

Però el que sí que vull dir-li és que no s'autoritzen de forma discrecional, que moltes vegades aquests aprofitaments urbanístics són imprescindibles per fer reeixir la inversió, que així ho demostra la realitat arreu del món i que, per tant, torno a dir-li-ho, es fa sota una planificació: la dels indrets, que no malmetin els espais naturals... Aquesta ha estat una cosa que sí que m'agradaria..., que sí que m'agradaria reafirmar: en aquest sentit, s'és, i es vol ser, i es serà, absolutament escrupolós, que aquestes implantacions no es facin en sòls dedicats o previstos de dedicar a espais d'especial protecció o d'interès natural; voldria en aquest sentit tranquil·litzar l'Il·lustre senyor Diputat i tota la Cambra, perquè això, òbviament, és una obligació i una voluntat del Govern de la Generalitat, de dur-ho a terme en aquest sentit.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Honorable Conseller, moltes gràcies.

Fins demà al matí a un quart d'onze, se suspèn la sessió.

(Són les nou del vespre i cinc minuts.)

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.
Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).
Dip. Leg. B-27.966-80 **ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)**
Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona